

ELENA VAITA

DOMAS NO
SVĒTĪBU
KALNA

PATMOS

Rīga

UDK – p 231

Va 180

E. G. White

Thoughts from the Mount of Blessing

Vaita E.

Va 180 Domas no svētību kalna: Tulk. no angļu val. —

R.: Patmos, 2013 — 182 lpp. Otrais izdevums.

Vairumā gadījumu Svēto Rakstu citāti šajā grāmatā ņemti no Bībeles 1965. gada izdevuma revidētā teksta. Ja autores E. Vaitas lietotais Karaļa Džeimsa Bībeles tulkojums (*King James Version*) jūtami atšķiras no latviešu tulkojuma, attiecīgais citāts tulkots no angļu valodas, iekavās norādot tā saīsinājumu — KJV. Dažkārt lietots E. Glikas tulkojums. Kursīvu Svēto Rakstu tekstam pievienojusi autore. Oriģināllappuses tekstā ir dotas kvadrātiekavās.

Izdevēji

ISBN 978-9984-514-68-0

© Tulkojums latviešu valodā, Patmos, 2013

SATURS

Ievads	5
Kalna pakājē	8
Svētības	14
Svētīgi garā nabagi	14
Svētīgi tie, kam bēdas	18
Svētīgi lēnprātīgie	23
Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības	28
Svētīgi žēlsirdīgie	32
Svētīgi sirdsšķīstie	35
Svētīgi miera nesēji	38
Svētīgi taisnības dēļ vajātie	40
Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā	43
Jūs esat zemes sāls	47
Jūs esat pasaules gaišums	50
Bauslības garīgums	58
Es neesmu nācis tos atmest	58
Ja kas atmet kādu no šiem vismazākajiem	65
Ja jūsu taisnība nav labāka	67
Kas uz savu brāli dusmo	70
Izlīgsti ar savu brāli	73
Ikviena, kas uzskata sievu, to iekārodams	74
Ja tava labā roka tevi apgrēcina	76
Vai ir atļauts šķīrties no savas sievas?	78
Es jums saku, ka jums nepavisam nebūs zvērēt	81
Jums nebūs pretim stāvēt ļaunajam	85
Un, kas ar tevi grib tiesāties	88
Mīliet savus ienaidniekus	90
Tāpēc esiet pilnīgi	93

Kalpošanas patiesie motīvi	96
Sargieties, ka jūsu taisnība nav tāda	96
Bet, kad tu dod mīlestības dāvanas	97
Un, kad jūs Dievu lūdzat	101
Bet, Dievu lūdzot, neļāpājiet	104
Un, kad jūs gavējat	105
Nekrājiet sev mantas virs zemes.	107
Ja nu tava acs ir skaidra.	110
Neviens nevar kalpot diviem kungiem	112
Nezūdieties	114
Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības	118
Tāpēc nezūdieties nākamā rīta dēļ.	120
Kunga parauglūgšana	123
Tāpēc jums būs tā lūgt	123
Kad lūdzat Dievu, tad sakiet: Tēvs!.	125
Svētīts lai top Tavs vārds	128
Lai nāk Tava valstība.	129
Tavs prāts lai notiek	131
Mūsu dienīšķo maizi dod mums šodien	132
Un piedod mums mūsu grēkus	136
Neieved mūs kārdināšanā.	140
Jo Tev pieder Valstība, spēks un gods	144
Netiesāt, bet pamācīt	147
Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti	147
Ko tu redzi skabargu sava brāļa acī	149
Nedodiet svētumu suņiem	154
Lūdziet, tad jums taps dots	155
Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara	160
Bet šauri ir vārti un šaurs ir ceļš	164
Cinieties ieiet pa šaurajiem vārtiem	168
Sargieties no viltus praviešiem	173
Nams tomēr nesabruka, jo tas bija celts uz klints	175

IEVADS

Kalna svētruna ir Debesu svētību vēlējums zemei — balss no Dieva troņa.

Tā dota cilvēcei kā pienākumu likums un Debesu gaisma, kā cerība un mierinājums izmisumā, kā iepriecinājums un atviegļojums visās dzīves izmaiņās un gaitās. Lielais sludinātāju Ķēniņš, visgudrākais Skolotājs, šeit runā vārdus, ko Viņam devis Tēvs.

Šie svētību vārdi ir Kristus sveiciens ne tikai ticīgajiem, bet visai cilvēcei. Šķiet, Viņš uz mirkli ir aizmirsis, ka neatrodas Debesīs, bet pasaulē, un lieto gaismas valstības sveicienus. No Viņa lūpām plūst svētības, kas, ilgi paturētas sevī, tagad izlauzušās bagātās dzīvības straumēs.

Kristus skaidri atklāj, kādas ir tās rakstura īpašības, kuras Viņš vienmēr atzīs un svētīs. No godkāriņajiem pa-

saulēs cienītājiem Viņš pievēršas ļaudīm, kurus tie neatzīst, un nosauc par svētīgiem cilvēkus, kas pieņem Viņa gaismu un dzīvību. Garā nabagiem, lēnprātīgiem, paze-mīgiem, bēdīgiem, nicinātiem un vajātiem Viņš izstiepj pretī savas sargājošās rokas un saka: „Nāciet šurp pie manis .., Es jūs gribu atvieglināt.” (Mateja 11:28)

Uz šīs pasaules postu Kristus var noraudzīties bez jebkādas nožēlas par to, ka Viņš radījis cilvēku. Glābējs cilvēka sirdī redz kaut ko vairāk nekā grēku un postu. Savā nebeidzamajā gudrībā un mīlestībā Kristus sa-skata iespējas, kas cilvēkam atver augstumus, kurus tas var sasniegt. Kā Radītājs Viņš zina: lai gan cilvēki ir ļaunprātīgi izmantojuši Viņa žēlastību un iznīcināju-ši Dieva piešķirto cienījamo stāvokli, tomēr Kungs tiek pagodināts, viņus pestīdams.

Svētību kalnā sacītie Kristus vārdi saglabās sevī spē-ku nebeidzamos laikos. Katrs teikums ir dārgakmens no patiesības mantu krātuvēm. Šajā runā izteiktie pa-matlikumi ir derīgi visiem laikmetiem un visām ļaužu šķirām. Ar dievišķu spēku Kristus izteica ticību un cerī-bu, nosaukdams vairākas cilvēku grupas par svētīgām tāpēc, ka tās izveidojušas pareizu raksturu. Dzīvojot Dzīvības devēja dzīvi ticībā savam Kungam, katrs var sasniegt Viņa vārdos atklāto dzīves piemēru.

E. Vaita

KALNA PAKĀJĒ

[1] Vairāk nekā četrpadsmit gadsimtus pirms Jēzus dzimšanas Bētleme Israēla bērni pulcējās skaistajā Sihemas ielejā, un no kalniem abās pusēs bija dzirdamas priesteru balsis, kas pasludināja svētības un lāstus: „Svētību, ja jūs klausīsīt tā Kunga, sava Dieva, baušļiem, .. bet lāstu, ja jūs neklausīsīt ..” (5. Mozus 11:27, 28) Tāpēc kalnu, no kura atskanēja svētību vārdi, pazina kā Svētību kalnu. Bet no Garicima kalna neatskanēja vārdi, kas nāca par svētību grēka un bēdu pasaulei. Israēls nerasniedza tam izvirzīto augsto ideālu. Ne Jozuam, bet kādam Citam bija jāvada Viņa ļaudis uz patieso ticības mieru. Turpmāk Svētību kalns nav vairs Garicima kalns, bet kāds vārdā neminēts kalns pie Ģenecaretas ezera, no kura Jēzus teica svētību vārdus mācekļiem un ļaudīm.

Iztēlē pabūsim kopā ar mācekļiem kalna nogāzē, iedziļinoties domās un izjūtās, kas pildīja viņu sirdis. Izprazdami, ko Jēzus vārdi nozīmēja toreizējiem klausītājiem, mēs spēsim tajos saskatīt jaunu dzīvību un skaistumu, kā arī saprast šo mācību dziļāko nozīmi.

Kad Pestītājs sāka atklātu kalpošanu, vispārējais priekšstats par Mesiju un Viņa darbu bija tāds, ka tauta nespēja Viņu pieņemt. [2] Īstas dievbijības gars bija zudis tradīcijās un ceremonijās, un pravietojumus izskaidroja atbilstoši lepno un pasaulīgumu mīlošo siržu prasībām. Jūdi gaidīja Kādu, kas nāks ne kā Glābējs no grēka, bet gan kā liels valdnieks, kurš pakļaus visas tautas Jūdas cilts Lauvas virsvarai. Velti Jānis Kristītājs ar senajiem praviešiem raksturīgo sirdi pārbaudošo spēku aicināja tos uz grēku nožēlu. Velti viņš pie Jordānas norādīja uz Jēzu kā uz Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku. Dievs centās pievērst viņu uzmanību Jesajas pravietojumiem par Glābēju, kuram būs jācieš, bet tādu vēsti viņi negribēja dzirdēt.

Ja Israēla mācītāji un vadoņi būtu ļāvušies Viņa pārveidojošajai žēlastībai, Jēzus tos padarītu par saviem vēstnešiem tautā. Debesu valstības nākšanu vispirms pasludināja Jūdejā, un tur arī atskanēja aicinājums atgriezties no grēkiem. Izdzīdams no Jeruzalemes dievnama tirgotājus un pārdevējus, Jēzus paziņoja, ka ir

Mesija, kas dvēseli šķīsta no grēka traipiem un savu tautu padara par svētu templi Kungam. Bet jūdu vadoņi nevēlējās pazemoties un pieņemt vienkāršo Nācaretes Mācītāju. Jēzus otrā Jeruzalemes apmeklējuma laikā Kungu apsūdzēja augstajā tiesā — Sinedrijā —, un tikai bailes no ļaudīm atturēja šos augsto stāvokli ieņemošos vīrus no centieniem Viņam atņemt dzīvību. Tad Viņš, atstādams Jūdeju, sāka kalpošanas darbu Galilejā.

Pirms tika sniegta kalna svētruna, Jēzus tur jau bija darbojies vairākus mēnešus. Vēsts „Debesu valstība tuvu klāt pienākusi” (Mateja 4:17), kuru Viņš pasludināja visā zemē, saistīja dažādu ļaužu šķiru uzmanību un vēl vairāk iekvēlināja godkārigās cerības liesmu. [3] Jaunā Skolotāja slava bija izplatījusies aiz Palestīnas robežām, un, neskatoties uz augstākās varas aprindu nostāju, plaši izplatījās noskaņojums, ka Viņš varētu būt ilgi gaidītais Atbrīvotājs. Uz ceļiem, pa kuriem savās gaitās devās Jēzus, drūzmējās lieli ļaužu pulki, un vispārējā sajūsmā bija milzīga.

Mācekļiem, kas darbojās vistuvāk Kristum, bija pienācis laiks vēl ciešāk iesaistīties Viņa darbā, lai daudzie ļaudis nepaliktu bez aprūpes kā avis bez gana. Daži no šiem mācekļiem bija Kristum pievienojušies Viņa atklātās darbības sākumā, un gandrīz visi divpadsmit savā

starpā bija vienoti kā Jēzus ģimenes locekļi. Tomēr arī viņi, rabīnu mācību maldināti, gaidīja laicīgo valstību. Viņi nespēja saprast Jēzus rīcību. Tie bija samulsuši un satraukti, ka Viņš necenšas nostiprināt savas pozīcijas, gūstot priesteru un rabīnu atbalstu; ka Viņš neko nedara, lai veidotu savu kā laicīga valdnieka autoritāti. Mācekļu labā bija jāpaveic liels darbs, lai tie būtu sagatavoti savam svētajam uzdevumam pēc Jēzus atgriešanās Debesīs. Tomēr viņi atsaucās uz Kristus mīlestību, un, lai gan bija ticībā kūtri, Jēzus viņos saskatīja cilvēkus, kurus Viņš varētu sagatavot lielajam darbam. Tagad, kad mācekļi pietiekami ilgi bija pavadījuši laiku kopā ar Glābēju, lai spētu pamatot savu ticību Viņa misijas dievišķajā raksturā, un arī ļaudis bija saņēmuši Kristus spēka pierādījumus, kurus tie nevarēja apšaubīt, bija sagatavots ceļš, lai varētu pasludināt Viņa valstības principus, kas palīdzētu visiem saprast tās īsto raksturu.

[4] Uz kalna netālu no Galilejas ezera Jēzus vienatnē pavadīja nakti, lai lūgtu par mācekļiem. Rītausmā Viņš uzaicināja tos pie sevis un ar lūgšanas un pamācību vārdiem svētīdams lika rokas uz viņu galvām, nošķirot tos Evaņģēlija darbam. Tad Viņš kopā ar tiem devās uz jūrmalu, kur rīta agrumā jau pulcējās liels ļaužu pūlis.

Bez tiem, kas parasti sanāca no Galilejas pilsētām,

tur bija daudzi no Jūdejas un Jeruzalemes, no Berejas, kā arī dažādu nejudu tautību iedzīvotāji no Dekapoles, Idumejas Jūdejas dienvidos un fenīciešu Vidusjūras krasta pilsētām Tiras un Sidonas. „Dzirdējuši, kādas lielas lietas Viņš dara,” tie „bija sanākuši Viņu klausīties un likties dziedināties no savām slimībām ..”, un „... spēks izgāja no Viņa, un Viņš visus darīja veselus” (Marka 3:8; Lūkas 6:17–19).

Tā kā šaurajā krastmalā nepietika pat vietas, kur stāvēt, lai visi, kas vēlējās klausīties, varētu dzirdēt Viņa balsi, Jēzus devās atpakaļ uz kalna nogāzi. Nonācis vietā, kas bija piemērota lielajam ļaužu pulkam, Kungs atsēdās zālājā, un mācekļi un ļaudis sekoja Viņa piemēram.

Juzdami, ka var notikt kaut kas neparasts, mācekļi spiedās ap savu Kungu. Rīta agrumā piedzīvotais apstiprināja cilvēku pārlicību, ka tiks sniegts kāds īpašs ziņojums par valstību, kuru, kā tie veltīgi cerēja, Viņš drīz uzcelš. [5] Gaidu pilnas sajūtas bija pārņēmušas arī ļaudis, un viņu saspringtās sejas liecināja par dziļo interesi.

Kad tie bija sasēdušies zaļajā kalna nogāzē, gaidot dievišķā Skolotāja vārdus, viņu sirdis pildījās ar domām par nākotnes godību. Šeit bija rakstu mācītāji un farizeji, kas gaidīja dienu, kad viņiem būs vara pār ienīs-

tajiem romiešiem un piederēs lielās pasaules impērijas bagātības un spožums. Nabadzīgie zemnieki un zvejnieki cerēja dzirdēt apgalvojumu, ka viņu nožēlojamo būdu, trūcīgā uztura, smagās darba dzīves un baiļu no trūkuma vietā tiks doti grezni mājokļi un vieglas dienas. Viņi cerēja, ka šī viena raupjā drānas gabala vietā, kas dienā bija apģērbs, bet naktī — sega, Kristus dos iekarotāju krāšņos un dārgos tērpus.

Ļaužu sirdīs viņoja lepnā cerība, ka Israēls drīz baudīs godu visās nācijās kā Kunga izredzētā tauta un Jeruzaleme kļūs par apvienotās lielvalsts galvaspilsētu.

SVĒTĪBAS

„Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder Debesu valstība.” (Mateja 5:3)

Kā kaut kas savāds un jauns šie vārdi atskan pārsteigtā pūļa ausīs. Šāda mācība ir pretstats tam, ko cilvēki jebkad ir dzirdējuši no priesteriem vai rabīniem. Tur nav nekā, kas glaimotu ļaužu lepnumam vai atbalsītu viņu godkārīgās cerības. Tomēr šo jauno Skolotāju apņēmu spēks, kas tos saista un pārsteidz. Dievišķās mīlestības pievilcība izplūst no Viņa kā smarža no zieda. Viņa vārdi krīt „kā lietus uz nopļautām pļavām, kā lietussgāze, kas zemi slacina” (Psalmi 72:6). Visi instinktīvi jūt, ka šeit ir Kāds, kas lasa dvēseles noslēpumus un tomēr tuvojas tiem dziļā līdzjūtībā. Ļaudis atver Viņam sirdis, un, kad tie klausās, Svētais Gars parāda viņiem

tās mācības nozīmi, kas cilvēcei visos laikos ir tik ļoti vajadzīga.

Kristus zemes dzīves laikā tautas reliģiskie vadoņi jutās garīgi bagāti. Farizeja lūgšana: „Es tev pateicos, Dievs, ka es neesmu kā citi cilvēki,” (Lūkas 18:11) liecina par viņa šķiras un lielā mērā arī par visas tautas noskaņojumu. Bet ļaužu pūlī ap Jēzu bija kādi, kas apzinājās savu garīgo nabadzību. [7] Kad Kristus dievišķais spēks atklājās brīnumainajā zivju lomā, Pēteris krita pie Pestītāja kājām, izsaukdamies: „Kungs, aizej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks.” (Lūkas 5:8) Tā arī ļaužu pulkā, kas sapulcējās kalna nogāzē, bija dvēseles, kas Kristus skaidrības tuvumā jutās „nelaimīgas, nožēlojamas, nabagas, aklas un kailas” (Atklāsmes 3:17) un ilgojās pēc „žēlastības, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem” (Tītam 2:11). Šādām dvēselēm Kristus sveiciena vārdi iedvesa cerību. Tās redzēja, ka viņu dzīve ir Dieva svētība.

Jēzus piedāvāja svētību kausu tiem, kas jutās jo bagātīgi un kam nebija nekāda trūkuma (Atklāsmes 3:17), bet viņi ar nicinošu attieksmi novērsās no šīs dārgās žēlastības dāvanas. Tie, kas sevi uzskata par pilnīgiem, pietiekami labiem un ir apmierināti ar savu stāvokli, necenšas saņemt daļu no Kristus taisnības un žēlastības mantojuma. Lepnība neizjūt vajadzības un tādēļ aizslēdz sirdi Kristum un neizmērojamām svētībām,

kuras Viņš nāca sniegt. Šādās sirdīs Jēzum nav vietas. Kas pats savās acīs ir bagāts un godājams, tas nelūdz ticībā un nesaņem Dieva svētības. Viņi jūtas piepildīti un tādēļ aiziet tukšā. Bet tie, kas apzinās, ka paši nevar sevi izglābt vai arī veikt kaut vienu taisnīgu darbu, vērtē Kristus sniegto palīdzību. Šie ir garā nabagi, kurus Viņš sauc par svētīgiem.

Pirms Kristus piedod, Viņš dvēselē rada nožēlu, un Svētais Gars pārlicina par grēku. [8] Tie, kuru sirdīs skāris Dieva Gara pārlicinošais spēks, redz, ka viņos nav nekā laba. Šie cilvēki redz, ka visam, ko tie jebkad darījuši, ir piejaukts paša es un grēks. Līdzīgi nabaga muitniekam tie, iztālēm stāvēdami, neuzdrošinās pat acis pacelt uz debesīm un izsaucas: „Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!” (Lūkas 18:13) Un viņi ir svētīgi. Tas, kas nožēlo, saņem piedošanu, jo Kristus ir „Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku” (Jāņa 1:29). Dieva apsolījumi skan: „Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut arī tie būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna.” (Jesajas 1:18) „Es jums piešķiršu jaunu sirdi, Es jūs apveltīšu ar savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsiet manos likumos, .. jūs būsiet mana tauta, un Es būšu jūsu Dievs.” (Ecehiēla 36:26, 27)

Par garā nabagiem Kristus saka: „Tiem pieder Debesu valstība.” Bet šī valstība nav pasaulīga un laicīga,

kā Kristus klausītāji bija cerējuši. Kristus cilvēkiem atvēra savas mīlestības, žēlastības un taisnības garīgo valstību. Līdzība Cilvēka Dēlam ir zīme, ka Kristus valda mūsos. Viņa pavalstnieki ir garā nabagie, pazemīgie un taisnības dēļ vajātie. Tiem pieder Debesu valstība. Kaut arī šis darbs nav pilnībā pabeigts, tomēr tas viņos ir iesākts un darīs tos „cienīgus dabūt savu tiesu pie svēto mantojuma gaismā” (Kolosiešiem 1:12).

Visi, kas apzinās savas dvēseles lielo nabadzību un jūt, ka viņos nav nekā laba, uzlūkojot Kristu, var piedzīvot atjaunošanu, rast taisnību un stiprinājumu. Viņš saka: „Nāciet pie manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi.” (Mateja 11:28) Kungs jūs lūdz mainīt savu nabadzību pret Viņa žēlastības bagātībām. [9] Mēs neesam Dieva mīlestības cienīgi, bet Kristus, mūsu Aizstāvis, ir cienīgs un spēj izglābt ikkatru, kas nāk pie Viņa. Lai cik bēdīga būtu mūsu pagātne un mazvērtīgs tagadnes stāvoklis, ja nākam pie Jēzus, kādi esam — vāji, bezspēcīgi un nelaimīgi —, žēlsirdīgais Pestītājs jau steigšus mums pretī, apskauj ar savām mīlestības rokām un aplkāj ar savas taisnības apģērbu. Ietērpis mūs savas taisnības baltajās drānās, Viņš mūs ved pie Tēva un saka: „Es esmu ieņēmis šī grēcinieka vietu, neuzlūko nomaldījušos bērnu, bet mani.” Kaut arī sātans uzstājīgi pieprasa mūsu dvēseles kā savu laupījumu, apsūdzē-

dams mūs un uzrādīdams grēkus, tomēr Kristus asinis runā spēcīgāk.

„Vienīgi tai Kungā .. ir pilnvērtīga taisnība un spēks. [...] Viss Israēla dzimums atradīs taisnību pie tā Kunga un leposies ar to.” (Jesajas 45:24, 25)

**„Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti.”
(Mateja 5:4)**

Šeit minētās bēdas ir patiesas sirdī izjustas skumjas par grēku. Jēzus saka: „Kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis.” (Jāņa 12:32) Ja kāds jūt pamudinājumu uzlūkot pie krusta paaugstināto Jēzu, tas saskata cilvēces grēcīgumu. Viņš redz, ka grēks ir tas, kas pēris ar pletni un krustā sitis godības Kungu. Viņš redz, ka ir milēts ar neizsakāmu mīlestību jau tad, kad viņa dzīve bija nepārtrauktas nepateicības un pretestības pārpilna. Viņš ir atteicies no sava vislabākā Drauga un rupji noraidījis visvērtīgāko Debesu dāvanu. [10] Viņš sevī no jauna krustā sitis Dieva Dēlu un atkal sāpinājis ievainoto sirdi. Plats, tumšs un dziļš grēka bezdibenis viņu šķir no Dieva, un sirds izmisumā tas skumst un bēdājas.

Tādi apbēdinātie „tiks iepriecināti”. Dievs atklājumus mūsu vainas, lai mēs steigtos pie Kristus, ar Viņa

starpniecību atbrīvotos no grēka varas un priecātos Dieva bērnu brīvībā. Patiesi satriekti mēs varam nākt krusta pakājē un tur atstāt savas nastas.

Pestītāja vārdos ir iepriecinājuma vēsts arī tiem, kas piedzīvo nelaimes vai smagus zaudējumus. Mūsu bēdas „neizplaukst” no zemes (Ījaba 5:6, *Glika tulk.*). „Jo ne no sirds Viņš moka un apbēdina cilvēka bērnus.” (Raudu dz. 3:33) Viņš pieļauj pārbaudījumus un ciešanas, „lai nāktu tas mums par labu, lai mēs kļūtu Viņa svētuma dalībnieki” (Ebrejiem 12:10). Ticībā izturēts pārbaudījums, kas šķiet tik rūgts un grūti panesams, izrādīsies svētība. Nežēlīgais sitiens, kas izdzēs priekus, veicinās to, ka paceļam acis uz debesīm. Cik daudzi nekad nebūtu atzinuši Jēzu, ja bēdas tos nebūtu likušas meklēt prieku Viņā!

Dzīves pārbaudījumi ir Dieva meistari, kas atbrīvo mūsu raksturus no piemaisījumiem un asumiem. Cirtieni, slīpēšana, kalšana, pulēšana un spodrināšana ir sāpīgs process. Ir grūti, kad tevi slīpē kā akmeni. Bet tikai tā to padara derīgu ieņemt vietu Debesu dievnamā. Nederīgam materiālam Meistars neveltī tik rūpīgu un pamatīgu darbu. Tikai Viņa dārgakmeņi tiek spodrināti, lai „būtu kā izcirsti stūra stabi skaisti veidotajās piļu celtnēs” (Psalmi 144:12).

Kungs darbosies visu to labā, kas paļaujas uz Viņu.

[11] Uzticīgie iegūs skaistas uzvaras, vērtīgas mācības un brīnišķīgu pieredzi.

Mūsu Debesu Tēvs nekad neizturas vienaldzīgi pret tiem, kurus skārušas bēdas. Kad Dāvids kāpa Eļļas kalnā, „kalnup iedams, viņš raudāja, un savu galvu viņš bija ietinis, un viņš gāja basām kājām” (2. Samuēla 15:30). Kungs viņu līdzjūtīgi uzlūkoja. Dāvids bija tērpies maisa audeklā, un viņu mocīja sirdsapziņas pārmetumi. Ārēji redzamās pazemošanās zīmes liecināja, ka viņš ir satriekts. Ar asarām sirds izmisumā viņš savu problēmu uzticēja Dievam, un Kungs neatstāja savu kalpu. Nekad Dāvids nebija dārgāks Mūžīgās Mīlestības Sirdij kā tad, kad, sirdsapziņas mocīts, dzīvības briesmās bēga no ienaidniekiem, kurus uz sacelšanos bija vadījis paša dēls. Kungs saka: „Ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies!” (Atklāsmes 3:19) Kristus stiprina satriekto sirdi un attīra skumstošo dvēseli, līdz tā kļūst par Viņa mājvietu.

Bet, kad mūs skar nelaimes, cik gan daudzi no mums līdzinās Jēkabam! Mēs domājam, ka tā ir ienaidnieka roka, un tumsā akli cīnāmies līdz spēku izsikumam, tomēr atvieglojumu nerodam un glābšanu nesaņemam. Dievišķais pieskāriens rīta agrumā Jēkabam atklāja, ka viņš cīnās ar Derības Eņģeli. Tad sentēvs raudādams bezpalīdzīgi pieklāvās bezgalīgās mīlestības krūtīm,

lai saņemtu svētības, pēc kurām ilgojās viņa dvēsele. Mums arī jāmacās atzīt, ka pārbaudījumi nes svētību, nenicināt Kunga pārmācību un nepagurt, kad Viņš mūs norāj.

[12] „Svētīgs tas cilvēks, kuru Dievs pārmāca .., Viņš gan ievaino, bet arī pārsien, ja Viņš ko sasit, tad Viņa roka atkal dziedina. Sešos grūtumos Viņš tevi paglābs, bet septītajā vairs bēdas tevi neskars.” (Ījaba 5:17–19) Pie katra sasistā nāk Jēzus, lai dziedinātu. Viņa klātbūtnes skaistās atklāsmes var apgaismot zaudējumu, sāpju un ciešanu dzīvi.

Dievs nevēlas, ka paliekam bēdu nospiestībā ar smeldzošām un salauztām sirdīm. Viņš vēlas, lai paņemam skatienu un uzlūkojam Viņa mīlestībā starojošo vaigu. Pestītājs stāv līdzās daudziem, kuru acis ir tā asaru aizmiglotas, ka tie Viņu pat nemana. Kungs ilgojas satvert mūsu rokas un vēlas, lai mēs uz Viņu raudzītos vienkāršā ticībā, ļaujoties dievišķajai vadībai. Jēzus sirds ir atvērta mūsu nelaimēm, bēdām un pārbaudījumiem. Viņš mūs ir milējis ar mūžīgu mīlestību un iekļāvis savā lielajā žēlastībā. Mēs varam savas sirdis uzticēt Viņam un nepārtraukti domāt par Viņa laipnību un mīlestību. Viņš pārceļ dvēseli pāri ikdienas bēdām un raizēm un nodrošinās tai vietu miera valstībā.

Domājiet par to, ciešanu un sāpju bērni, un priecā-

jieties cerībā. „Šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli, — mūsu ticība.” (1. Jāņa 5:4)

Svētīgi ir arī tie, kas kopā ar Jēzu raud līdzjūtībā par pasaules bēdām un nožēlā par tās grēkiem. Šādās skumjās nav patmīlības. Jēzus bija „vīrs, kam nebija svešas sāpes” (Jesajas 53:3), un Viņa sirds izcietā neap- rakstāmas mokas. Viņa garu plosīja un satrieca cilvēku pārkāpumi. [13] Pašaižliedzīgā dedzībā Viņš pūlējās at- viegļot cilvēces ciešanas un postu, bet Viņa sirdi māca skumjas, redzot, ka ļaunā vairākums atteicās nākt pie Viņa, lai saņemtu dzīvību. Visi, kas ir Kristus sekotāji, piedzīvo to pašu. Tā kā viņi atsaucas Kristus mīlestī- bai, tad tie savienojas ar Viņu. Tā pūlēs glābt pazudu- šos. Tie dalās Kristus ciešanās, un viņi dalīsies arī godī- bā, kas reiz atspīdēs. Vienoti darbā ar Viņu, dzerot Viņa ciešanu biķeri, tie dalīsies arī Viņa priekā.

Tieši ciešanās Jēzus ieguva mierinātāja kalpošanas amatu. Visām cilvēces bēdām Viņš bēdājās līdzī, un „tā- pēc, ka Viņš pats kārdināts un cietis, Viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti” (Jesajas 63:9; Ebrejiem 2:18). Katra dvēsele, kas saglabā sadraudzību Viņa ciešanās, ir pagodināta piedalīties šajā kalpošanas darbā. „Kā Kristus ciešanas spēcīgi nāk pār mums, tāpat spēcīgi darbojas mūsu iepriecā caur Kristu.” (2. Korintiešiem 1:5) Kungam ir īpaša žēlastība tiem, kas bēdājas, un

tās spēkam jāatkausē sirdis un jāamanto dvēseles. Viņa mīlestība atrod pieeju ievainotai un satriektai dvēselei un ir dziedinošs balzams noskumušajiem. „Žēlastības Tēvs un iepriecināšanas Dievs .. mūs iepriecina visās mūsu bēdās, ka mēs tos, kam ir kādas bēdas, varam iepriecināt ar to iepriecu, ko paši no Dieva esam saņēmuši.” (2. Korintiešiem 1:3, 4)

„Svētīgi lēnprātīgie.” (Mateja 5:5)

Izteiktajās svētībās varam vērot kristīgās pieredzes progresu. Kas izjutis vajadzību pēc Kristus, nesis skumjas grēka dēļ un ar Kristu izgājis sāpju skolu, tas no dievišķā Skolotāja mācīsies arī lēnprātību.

[14] Kā pagāni, tā jūdi, piedzīvodami netaisnību, nevērtēja pacietību un lēnprātību. Svētā Gara iespaidā izteiktais apgalvojums, ka Mozus bija lēnprātīgākais cilvēks virs zemes (4. Mozus 12:3), neizpelnījās viņa laikabiedru atzinību, drīzāk gan modināja līdzjūtību vai pat naidu. Bet Jēzus lēnprātību uzskata par vienu no svarīgākajām īpašībām, kas mūs dara derīgus Debesu valstībai. Šī krāšņā tikuma dievišķais skaistums ir atklāts Viņa dzīvē un raksturā.

Jēzus, Tēva godības atspīdums, „neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet pats sevi iztukšoja, pieņemdam kalpa veidu” (Filipiešiem 2:6, 7). Vienkāršajā

dzīves ikdienā ļaužu vidū Viņš piekrita nebūt ķēniņš, kurš jāgodina, bet Būtne, kuras dzīves uzdevums ir kalpot citiem. Viņā nebija svētulības un aukstas stingrības. Pasaules Pestītājam bija cēlāka daba nekā eņģeļiem, tomēr ar Viņa dievišķo majestātiskumu bija savijusies arī lēnprātība un pazemība, kas pievilka visus cilvēkus.

Jēzus iztukšoja sevi, un nekur Viņa darbībā neizpaušanās paša es. Viņš visu nodeva sava Tēva gribai. Kad Kristus darbs zemes virsū bija jau gandrīz pabeigts, Viņš varēja sacīt: „Es Tevi (Tēvs) esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu man esi uzdevis.” (Jāņa 17:4) Un mums Viņš pavēl: „Mācieties no manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs.” (Mateja 11:29) „Ja kas grib man sekot, tam būs sevi aizliegts.” (Mateja 16:24) Gāziet savu es no troņa un neļaujiet tam ilgāk valdīt savās dvēselēs!

[15] Kas vēro Kristus pašaieliedzību, lēnprātību un pazemību, tam jāatkārto Daniēla teiktais, kad viņš redzēja Cilvēka Dēlam līdzīgu Būtni: „Man izzuda visi spēki, mans vaigs pazaudēja savu krāsu līdz nepazīšanai.” (Daniēla 10:8) Neatkarība un paša visvarenība, ar kuru mēs tik labprāt izceļamies, tad būs redzama savā patiesajā ļaunumā kā zīme, ka kalpojam sātānam. Cilvēciskā daba vienmēr tiecas ar citiem sacensties, bet tas, kurš ir mācījies no Kristus, ir brīvs no paša es, lep-

nības un valdīšanas kāres, viņa dvēselē valda miers, jo viņš savu es ir nodevis Svētajam Garam. Tad mēs nebūsim norūpējušies par augstākas vietas iegūšanu, mēs nevēlēsimies pievērst citu uzmanību sev, bet sapratīsim, ka mūsu augstākā vieta ir pie Pestītāja kājām. Mēs skatāmies uz Jēzu, gaidām, lai Viņa roka mūs vada, un klausām Viņa balsij. Apustulis Pāvils to bija piedzīvojis, jo viņš saka: „Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani.” (Galatiešiem 2:20)

Kad mēs uzņemam Kristu kā pastāvīgu viesi savā dvēselē, tad Dieva miers, kas augstāks par visu saprašānu, noturēs mūsu sirdi un prātu Viņā. Pestītāja dzīve virs zemes, lai gan pavadīta cīņu karstumā, tomēr bija pildīta ar mieru. Kamēr saniknotie ienaidnieki Viņu nemitīgi vajāja, Viņš teica: „Kas mani sūtījis, ir ar mani. Viņš mani nav atstājis vienu, jo, kas Viņam labpatīk, to Es daru vienmēr.” (Jāņa 8:29). [16] Nekāds cilvēcisku vai sātanisku dusmu uzplūdums nespēja iztraucēt Viņa mieru un pilnīgo sadraudzību ar Dievu. Viņš mums saka: „Mieru Es jums atstāju, savu mieru Es jums dodu.” (Jāņa 14:27) „Nemiet uz sevi manu jūgu, mācieties no manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēse-

lēm.” (Mateja 11:29) Nesiet kopā ar mani kalpošanas jūgu, lai pagodinātu Dievu un veicinātu cilvēces garīgo augšupeju, un jūs redzēsīt, ka jūgs ir patīkams un nasta — viegla.

Patmīlība traucē mūsu mieru. Kad dzīvs ir paša es, mēs vienmēr esam gatavi to sargāt no katra pazemojuma, no katra apvainojuma, bet, kad esam miruši un mūsu dzīvība ar Kristu ir apslēpta Dievā, nevērība un nicinājums vairs sāpes neizraisa. Mēs būsim kurlī pret pārmetumiem, akli pret nievām un apvainojumiem: „Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž, mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepieņem ļaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu.” (1. Korintiešiem 13:4–8)

Laime, kas plūst no zemes avotiem, ir tikpat mainīga kā apstākļi, kas to izraisa, bet Kristus miers ir pastāvīgs. Tas nav atkarīgs no dzīves apstākļiem, pasaules bagātības un draugu skaita. Kristus ir dzīvā ūdens Avots, un laime, ko Viņš sniedz, nekad nebeidzas.

Ja mājās valda Kristus lēnprātība, tad iemītnieki ir laimīgi. Lēnprātība neizraisa strīdus un neatbild ar ļaunu vārdu, bet klusina nemierīgo prātus un izplata laipnību, kas iespaido arī pārējos ģimenes locekļus.

[17] Nosargājot lēnprātību, šīs zemes ģimenes kļūst par lielās Debesu ģimenes sastāvdaļu.

Būtu daudz labāk, ja mēs paciestu nepatiesus apvainojumus, nekā uzņemtos atmaksas slogu, ko vērst pret saviem ienaidniekiem. Naidis un atriebības gars ceļas no sātana, un cilvēkam, kas to sevī kopj, rada tikai zaudējumus. Sirds pazemība, īsta lēnprātība — auglis, gūts savienībā ar Kristu, ir patiesās svētības noslēpums. „Viņš pagodina bēdīgos ar pestīšanu.” (Psalmi 149:4; *Glika tulk.*)

Lēnprātīgie „zemi iemantos”. Tieksme paaugstināties pasaulē ienesa grēku, un mūsu pirmvecāki zaudēja tiesības pārvaldīt savu valstību — šo skaisto zemi. Ar pašaieliedzību Kristus glāba pazudušos, un Viņš saka, ka mums jāuzvar tā, kā to izdarījis Viņš (Atklāsmes 3:21). Pazemībā un pašaieliedzībā kopā ar Kristu varam saņemt daļu no Viņa mantojuma, kad „lēnprātīgie iemantos zemi un baudīs mieru papildam” (Psalmi 37:11).

Lēnprātīgajiem apsolītā valstība nelīdzināsies šai grēka un nāves zemei. „Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājō.” (2. Pētera 3:13) „Nekas tur nebūs vairs nolādēts. Tur stāvēs Dieva un Viņa Jēra tronis, un Viņa kalpi tam kalpos.” (Atklāsmes 22:3)

Tur nebūs vilšanās, bēdu vai grēka un neviens ne-

sacīs: „Es esmu slims.” Tur nebūs sēru gājienu, skumju, nāves, šķiršanās, salauztu siržu, bet valdīs Jēzus un miers. [18] „Tie neizsalks un neizslāps, tos nespiedīs ne karstums, ne saules svelme, jo viņu apžēlotājs tos vadīs, tos vedīs pie ūdens avotiem un atspirdzinās.” (Jesajas 49:10)

„Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti.” (Mateja 5:6)

Taisnība ir svētums, līdzība Dievam, jo „Dievs ir mīlestība” (1. Jāņa 4:16). Tā ir saskaņa ar Dieva baušļiem, „jo visi Tavi baušļi ir taisni” (Psalmi 119:172) un „bauslības piepildījums ir — mīlestība” (Romiešiem 13:10). Taisnība ir mīlestība, un mīlestība ir Dieva gaisma un dzīvība. Šī taisnība ir iemiesota Kristū, un mēs to iegūstam, tiklīdz Viņu pieņemam.

Taisnība nav iegūstama ar sevišķu piespiešanos vai nogurdinošiem darbiem, ar dāvanām vai upuriem, bet tā ir brīva dāvana, kas tiek pasniegta katrai pēc tās izsalkušai un izslāpušai dvēselei. „Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens, un, kam nav naudas, nāciet, pērciet un ēdiet! Nāciet, pērciet maizi bez maksas, par velti, arī vīnu un pienu.” (Jesajas 55:1) „Vārds, kurā to nosauks, būs: Tas Kungs, mūsu taisnība.” (Jeremijas 33:16)

Nav tāda cilvēciska spēka, kas varētu apmierināt dvēseles izsalkumu un slāpes. Bet Jēzus saka: „Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kļaudzinu. Ja kas dzird manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar mani.” (Atklāsmes 3:20) „Es esmu Dzīvības Maize. Kas pie manis nāk, tam nesalks, un, kas man tic, tam neslāps nemūžam.” (Jāņa 6:35)

[19] Kā mums nepieciešams uzturs fiziskajam spēkam, tāpat ir vajadzīgs arī Kristus, Debesu Maize, lai uzturētu garīgo dzīvību un gūtu spēku darīt Dieva darbus. Tāpat kā ķermenis nepārtraukti saņem barības vielas, kas nodrošina mums dzīvību un dod enerģiju, arī dvēselei nepārtraukti jābūt savienotai ar Kristu, lai mēs varētu pilnīgi pakļauties Viņam un būt atkarīgi no Viņa.

Kā noguris ceļinieks tuksnesī meklē ūdens avotus un, tos atradis, remdē dedzinošās slāpes, tā kristietis slāpst un saņem skaidro dzīvības ūdeni, kura avots ir Kristus.

Kad iepazīstamies ar Kristus rakstura pilnību, tad mums rodas vēlēšanās pilnīgi atjaunoties un pārvērsties Viņa līdzībā un skaidrībā. Jo vairāk mācāmies pazīt Dievu, jo augstāks kļūst rakstura ideāls un nopietnāka mūsu cenšanās līdzināties Viņam. Kad dvēsele slāpst pēc Dieva, dievišķais savienojas ar cilvēcisko un alksto-

šā sirds saka: „Tiešām, esi klusa mana dvēsele, vērsdamās uz Dievu, jo no Viņa nāk mana cerība!” (Psalmi 62:6)

Nepilnības apziņa, izsalkums un slāpes pēc taisnības ir pierādījums, ka Kristus darbojas dvēselē ar nolūku, lai tā meklētu Viņu un ar Svētā Gara palīdzību radītu tajā pārmaiņu, kuru cilvēks pats nav spējīgs īstenot. Mums nav savas dvēseles slāpes jāvēldzē pasaules sekļajos ūdeņos, kad lielais Avots ir tieši virs mums, no kura pilnības brīvi varēsīm dzert, ja kāpsim augstāk ticības ceļā.

[20] Dieva Vārds ir dzīvības ūdens avots, un, kas šo dzīvības avotu meklē, to vadīs Svētais Gars, lai cilvēks izveidotu savienību ar Kristu. Pazīstamās patiesības atklāsies jaunā gaismā, Bībeles Rakstu vietas pēkšņi atvērsies jaunā izpratnē, kļūs redzama saikne starp citām patiesībām un atpestīšanas darbu, un šāds cilvēks zinās, ka Kristus kā dievišķs skolotājs stāv viņam blakus un to vada.

Jēzus saka: „Ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.” (Jāņa 4:14) Kam Svētais Gars atklāj patiesību, tas gūs vērtīgu pieredzi un ilgosies par šīm iepriecinošajām lietām runāt ar citiem. Viņš jutīs aicinājumu runāt ar visiem par Kristus žēlastību un Viņa žēlsirdīgo mīlestību — gan ar

tiem, kas Viņu mīl, gan ar tiem, kas Viņu vēl nemīl.

„Dodiet, tad jums taps dots,” (Lūkas 6:38) — jo Dieva Vārds ir „kā dārza avots, dzīvo ūdeņu izteka un kā strauti, kuri plūst no Libanona kalniem” (Augstā dz. 4:15). Sirds, kas reiz baudījusi Kristus mīlestību, arvien ilgosies pēc dziļākām atklāsmēm, un, jo vairāk tā dalās, jo vairāk saņem. Katra Dieva atklāsmē vairo dvēseļu spēju atzīt un mīlēt. Šādas dvēseles nemitīgas ilgas ir: „Vairāk no Tevis,” — un Gars atbild: „Daudz vairāk,” — jo Dievs „spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai domājam” (Efeziešiem 3:20). [21] Kristus, kas iztukšoja sevi, lai svētītu kritušo cilvēci, saņēma Svēto Garu bez mēra, un katrs Kunga sekotājs, kas Viņam uztic sevi tik pilnīgi, ka Kristus var mājot viņa sirdī, piedzīvos to pašu. Kungs mums ir pavēlējis: „Topiet Gara pilni.” (Efeziešiem 5:18) Un šī pavēle ir arī apsoliņums par tā piepildījumu. Tēva labais prāts bija, ka „Viņā mājō visa Dievības pilnība” (Kolosiešiem 2:9). „Un Viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi.” (Kolosiešiem 2:10)

Dievs savu mīlestību izlējis neierobežotā daudzumā kā lietusgāzi, kas atspirdzina zemi. Viņš saka: „Lieciet mīrgot, jūs debesis, no augšas svētībai, un mākoņi lai liek tai līdzī ar taisnību izlieties pār zemi veselām strauēm! Lai zeme atver savu klēpi, lai uzplaukst svētība un lai zeme liek tai pašā laikā dzīt asnus arī taisnīgu-

mam un labklājībai!” (Jesajas 45:8) „Cietēji un nabagi meklē ūdeni un neatrod, viņu mēle ir izslāpusi un iztvīkusi; Es, tas Kungs, tos paklausīšu, Es, Israēla Dievs, tos neatstāšu. Es likšu upēm iztecēt no kailiem kalniem un atvēršu strautus klajumos; Es darišu tuksnesi par ūdens ezeru un sausu zemi par ūdens avotiem.” (Jesajas 41:17, 18)

„No Viņa pilnības mēs visi esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību.” (Jāņa 1:16)

„Svētīgi žēlsirdīgie, jo tie dabūs žēlastību.”
(Mateja 5:7)

Cilvēka sirds no dabas ir auksta, tumša, bez mīlestības. Kad atklājas žēlastības un piedošanas gars, tas nenotiek viņa paša, bet gan Dieva Gara darbības dēļ, kas viņā ieplūst. [22] „Milēsim, jo Viņš ir mūs pirmais mīlētājs.” (1. Jāņa 4:19)

Dievs ir visas žēlastības Avots. Viņa vārds — „apžēlošanās un žēlastības Dievs” (2. Mozus 34:6). Viņš neizturas pret mums pēc mūsu nopelnam, Viņš nejautā, vai esam Viņa mīlestības vērti, bet izlej pār mums savas mīlestības bagātību un tādējādi dara mūs cienīgus. Viņš nav atreibības kārs, un Viņš nevēlas sodīt, bet atpēstīt; pat bardzība ir paredzēta tikai kritušo pestīšanas

dēļ. Viņš karsti ilgojas remdēt cilvēces ciešanas un liet balzamu tās vātīs. Ir taisnība, ka Dievs nevienu vainīgo neatstāj bez soda (2. Mozus 34:7), bet Viņš atbrīvos no vainas.

Žēlsirdīgie manto daļu no dievišķās dabas, un viņos izpaužas Dieva līdzjūtīgā mīlestība. Visi, kuru sirdis pukst saskaņā ar Nebeidzamo Mīlestību, centīsies palīdzēt, bet nevis pazudināt. Kunga mājošana sirdī ir līdzīga neizsīkstošam avotam — kur Viņš māj, tur sirdis pārplūst labdarībā.

Ja kristietim palīdzību lūdz maldos grimušie, kardinājumu māktie, nelaimīgie trūkuma un grēka upuri, tad viņš nejaūtā: „Vai viņi ir cienīgi?”, bet gan: „Kā es varu viņiem palīdzēt?” Visnelaimīgākajā un vissamaitātākajā cilvēkā viņš redz dvēseli, par kuru miris Kristus, lai to glābtu, un kuras dēļ Dievs saviem bērniem ir uzticējis izlīguma kalpošanu.

Žēlsirdīgi ir tie, kas ir līdzjūtīgi pret nabagiem, cietējiem un nospiestajiem. [23] Ījabs saka: „Es izglābu nabago, kas kļiedza pēc palīdzības, ir bārenīti, kā arī to, kas bija bez dzīves padoma. Svētības vārdi no tā mutes, kas šķita pazudis esam, atskanēja man pretī, un atraitnes sirdī es atkal atjaunoju liksmi. Es tērpos taisnībā, un šis tērps bija manas goda drānas; kā goda mētelis un goda galvassega mani pušķoja mans tais-

nīgums. Aklam es biju acis, un kājas es biju klibajam. Apspiestajam es biju tēvs, un es uzklausīju sūdzības no tādiem, kurus es nemaz nepazinu, un centos viņiem pēc sirdsapziņas palīdzēt.” (Ījaba 29:12–16)

Daudziem dzīve ir grūta cīņa. Viņi izjūt savu nepilnību, ir noskumuši un neticīgi un nekad neatrod iemeslu, par ko vajadzētu justies pateicīgiem. Daudziem, kas cīnās un ir vientuļi, laipns vārds, līdzjūtības pilns skatiens vai parādīta izpratne bieži būs kā auksta ūdens malks izslāpušajam. Saņemtā līdzjūtība un laipnība atvieglos nastu, kas tik smagi guļ uz nogurušajiem pleciem. Katrs vārds vai darbs, kurā izpaužas nesavtīga mīlestība, ir Kristus mīlestības izpausme kritušajai cilvēcei.

Žēlsirdīgie „dabūs žēlastību”. „Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē citus, kļūs arī pats veldzēts.” (Salamana pamācības 11:25) Salds miers mājō līdzjūtīgā dvēselē un kluss apmierinājums to dzīvē, kas, citiem labu darot, aizmirst sevi. Svētais Gars, kas mājō dvēselē un parādās darbos, mīkstina cietās sirdis un modina pretmīlestību un laipnību. Ko sējam, to pļaujam. „Svētīgs, kas rūpējas par grūtdieni! Tas Kungs viņu izglābs ļaunā dienā. [24] Tas Kungs to pasargās un uzturēs pie dzīvības, lai viņam labi klātos viņa zemē un to nenodotu viņa ienaidnieku ļaunajam prātam.” (Psalmi 41:2, 3)

Cilvēks, kas savu dzīvi nodevis Dievam, kalpojot Viņa bērniem, ir saistīts ar To, kura rīcībā ir visi pasaules līdzekļi. Negrozāmo apsolījumu zelta ķēde viņa dzīvi saista ar Dievu. Kungs viņu neatstās nelaimē un bēdu stundā. „Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.” (Filipiešiem 4:19) Pēdējā bēdu stundā žēlsirdīgie atradīs patvērumu līdzjūtīgā Pestītāja žēlastībā un tiks uzņemti mūžīgajos mājokļos.

„Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs.”
(Mateja 5:8)

Jūdiem bija tik stingra attieksme pret ceremoniālo šķīstību, ka viņu priekšraksti pamazām kļuva ļoti apgrūtinoši. Cilvēku prātus pildīja likumi, ierobežojumi un bailes no ārēji redzamas nešķīstības, bet viņi nepievērsa uzmanību traipiem, kurus dvēselē izraisīja patmīlība un ļaunprātība.

Jēzus nepiemin šo ceremoniālo šķīstību kā priekšnoteikumu ieiešanai Debesu valstībā, bet norāda uz sirds šķīstības nepieciešamību. „Tā gudrība, kas nāk no augšienes, ir vispirms šķīsta.” (Jēkaba 3:17) Dieva pilsētā nešķīstie neienāks; visiem tās iedzīvotājiem jau šeit jābūt sirdīs šķīstiem. Tam, kas mācās no Kristus,

zudīs patika pret nolaidīgu uzvedību, nepiemērotiem izteicieniem un vulgārām domām. [25] Ja Kristus mājos sirdī, tad tur būs šķīstas, cēlas domas un tikumi.

Bet Jēzus vārdiem „svētīgi sirdsšķīstie” ir dziļāka nozīme nekā tā, ko pasaule saprot ar vārdu „šķīstība”: brīvs no miesīgā, tīrs no kaislibām, bet uzticīgs slēptajos dvēseles nodomos un motīvos, brīvs no lepnuma un patmīlības, pazemīgs, nesavtīgs, līdzīgs bērnam.

Tikai līdzīgs spēj cienīt līdzīgu. Tas nozīmē, ka mums savā dzīvē jāievēro pašizliedzīgās mīlestības princips, kas ir arī Dieva rakstura pamats, jo citādi mēs Viņu nespējam atzīt. Sirds, kuru apkrāpis sātans, Dievu uzskata par nežēlīgu un tirānisku Būtni, cilvēka patmīlīgo dabu un pat sātana raksturu attiecinot uz mīlestības pilno Radītāju. „Tu domā, ka Es esmu tāds pats kā tu.” (Psalmi 50:22) Dieva providence tiek attēlota kā despotiskās, atriebības kārās dabas izpausme. Tā tas notiek arī ar Bībeli — Viņa žēlastības bagātību krātuvi. Šīs grāmatas krāšņās patiesības, kas ir tik augstas kā debesis un sasniedz mūžību, netiek ievērotas. Vairumam cilvēku Kristus ir sakne izkaltušā zemē, un tie Viņā neredz nekādu skaistumu, kas tiem būtu patīcis (Jesajas 53:2). Kad Jēzus, Dievs, atklājies cilvēka miesā, mina šīs zemes takas, rakstu mācītāji un farizeji par Viņu sacīja: „Tu esi samarietis, un tevī ir velns.” (Jāņa

8:48) Pat Viņa mācekļi, savu patmīlīgo siržu mulsināti, nespēja saprast To, kas bija nācis viņiem atklāt Tēva mīlestību. Tādēļ arī Jēzus bija vientuļš cilvēku vidū, vienīgi Debesīs Viņu saprata pilnībā.

[26] Kad Kristus nāks godībā, bezdievīgie šo skatu nespēs izturēt. Viņa klātbūtnes izstarotais spožums visiem, kas Viņu mīl, ir dzīvība, bet bezdievjiem kļūs nāvējošs. Viņa atnākšanas gaidīšana tiem ir „briesmīga tiesas gaidīšana un uguns karstums” (Ebrejiem 10:27). Kad parādīsies Jēzus, kas mira, lai tos pestītu, viņi lūgšies, lai tiktu paslēpti no Viņa vaiga.

Bet sirdis, kuras šķīstījies tajās mītošais Svētais Gars, ir pilnīgi pārvērstas. Tās pazīst Dievu. Mozus bija paslēpies klints aizā, kad Dievs atklāja savu godību. Tā arī mēs, kad esam paslēpti Kristū, redzam Dieva mīlestību.

„Kam ir šķīsta sirds, tas mīl To Kungu, un kura lūpas mīlīgi runā, tam ķēniņš ir draugs.” (Salamana pamācības 22:11) Ticībā mēs Viņu skatām jau šodien. Ikdienas pieredzē providences atklāsmēs mēs saskatām Dieva rīcību, laipnību un līdzjūtību. Mēs saskatām Dievu Viņa Dēla raksturā. Svētais Gars mūsu prātam un sirdij atklāj patiesību par Dievu un Viņa Sūtīto. Kam šķīsta sirds, tie ierauga Dievu jaunā gaismā — kā Glābēju, un, redzot Viņa šķīsto un cēlo raksturu, ilgojas atspoguļot Viņa līdzību. Šie cilvēki redz Dievu kā Tēvu, kas gatavs ap-

skaut atgriezušos dēlu, un viņu sirdis pildās ar neizsakāmu prieku un godību.

[27] Kam šķīsta sirds, tas redz Radītāju Viņa spēcīgajā roku darbā. Kunga rakstītajā Vārdā tie skaidri izlasa Viņa žēlastības, laipnības un labvēlības atklāsmi. Gudriem un prātotājiem apslēptās patiesības ir atklātas bērniem. Patiesības skaistums un krāšņums, ko pasaules gudrie nepazīst, arvien vairāk un vairāk tiek atklāts tiem, kas bērnišķīgi ilgojas saprast un pildīt Dieva prātu. Saņemdami daļu no dievišķās dabas, mēs ieraugām patiesību.

Sirdsšķīstie jau šajā pasaulē dzīvo it kā redzamā Dieva tuvumā, un nākamajā nemirstīgajā stāvoklī tie redzēs Dievu vaigu vaigā kā Ādams, kad viņš Ēdenes dārzā sarunājās un devās savās ikdienas gaitās kopā ar Dievu. „Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spogulī, bet tad vaigu vaigā.” (1. Korintiešiem 13:12)

„Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.” (Mateja 5:9)

Kristus ir miera Lielskungs (Jesajas 9:5), un Viņa misija ir atdot zemei un Debesīm grēka dēļ zaudēto mieru. „Mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.” (Romiešiem 5:1) Tas, kas

sevī apņemas noraidīt grēku un atvērt sirdi Kristus mīlestībai, saņem šo Debesu mieru.

Mieram ir tikai viens pamats — Kristus. Sirdī uzņemtā Kristus mīlestība mazina naidu un nesaskaņas, kā arī pilda dvēseli ar mīlestību. [28] Kas dzīvo mierā ar Dievu un līdzilvēkiem, nevar būt nelaimīgs. Tādu cilvēku sirdīs nemājo skaudība, tur vietu neatrod ļaunas aizdomas un nepastāv naids. Kas dzīvo satiecībā ar Dievu, tas saņem Debesu mieru, un viņa svētīgais iespaids izstaro uz citiem. Miera gars kā rasa veldzē sirdis, kas nogurušas pasaules steigā.

Kristus sekotāji tika sūtīti pasaulē ar miera vēsti. Kas klusā, dievbijīgā dzīvē liecina par Kristus mīlestību, kas ar vārdiem vai darbiem panāk, ka kāda dvēsele atsakās no grēka un savu sirdi uztic Dievam, tas ir miera nesējs.

„Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.” Miers liecina par viņu saikni ar Debesīm. Tos apņēma jaukā Kristus dvesma. Viņu labais iespaids un patīkamais raksturs atklāj pasaulei, ka tie ir Dieva bērni, un cilvēki atzīst, ka viņi bijuši kopā ar Jēzu. „Kas mīl, ir no Dieva dzimis.” (1. Jāņa 4:7) Kam Kristus gara nav, tas Viņam nepieder, bet tie, „ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni” (Romiešiem 8:9, 14).

„Un pārpalikušie no Jēkaba nama būs citu tautu

starpā kā Tā Kunga rasa un kā lietus pilieni uz zāles, kas nekā negaida no cilvēkiem un nepaļaujas uz cilvēku bērniem.” (Mihas 5:6)

[29] „Svētīgi taisnības dēļ vajātie, jo tiem pieder Debesu valstība.” (Mateja 5:10)

Jēzus saviem sekotājiem nedod cerību, ka viņi varētu saņemt laicīgo godību vai bagātības vai baudīt dzīvi, kas būtu brīva no pārbaudījumiem, bet gan sniedz viņiem priekšrocību iet kopā ar savu Kungu pašreizējās un negoda ceļā, jo pasaule viņus nepazīst.

Viņam, kas bija nācis glābt zudušo pasauli, pretī stāvēja Dieva un cilvēku ienaidnieka apvienotie spēki. Nežēlīgā savvērestībā ļauni cilvēki un eņģeļi nostājās pret miera Lielskungu. Lai gan katrs Kristus vārds un rīcība pauda dievišķu līdzjūtību, tomēr Viņa nevēlēšanās līdzināties pasaulei radīja rūgtu naidu. Viņš izraisīja spēcīgu pretestību un naidu, jo nepadevās kaut vienai ļaunai cilvēciskās dabas tieksmei. Tā klājas visiem, kas vēlas dievbijīgi dzīvot Jēzū Kristū. Starp taisnību un grēku, mīlestību un naidu, patiesību un maldiem notiek nepārtraukta cīņa. Cilvēks, kas ar savu dzīvi liecina par Kristus mīlestību un svētuma skaistumu, atņem sātānam viņa pavalstniekus, un tādēļ ļaunuma valdnieks

pret to sacelšas. Ar vajāšanām un apkaunojumu saskaras visi, kas ir pildīti ar Kristus Garu. Vajāšanu veids ar laiku var mainīties, bet to pamats un būtība ir tā pati, kas, sākot no Ābela dienām, nonāvēja Dieva izredzētos.

Tiklīdz cilvēki sāk dzīvot saskaņā ar Dievu, tie redz, ka naidis pret krustu nav mazinājies. [30] Valdības, varas un ļaunie gari pastiprināti bruņojas, lai vērstos pret visiem, kas pakļaujas Debesu likumiem. Tāpēc vajāšanām Kristus mācekļiem nevajadzētu sagādāt bēdas, bet prieku, jo tas ir pierādījums, ka viņi seko sava Kunga pēdās.

Kungs neapsola savai tautai, ka tā būs brīva no pārbaudījumiem, bet apsola tai daudz ko labāku. Viņš sacīja: „Cik ilgi tu dzīvo, tik ilgi lai tev ir miers!” (5. Mozus 33:25) „Tev pietiek ar manu žēlastību; jo mans spēks nespēkā varens parādās.” (2. Korintiešiem 12:9) Ja Kristus dēļ tev būs jāiet cauri uguns karstumam, Viņš stāvēs tev klāt kā trim uzticīgajiem Bābelē. Tie, kas mīl savu Pestītāju, priecāsies par katru izdevību dalīties ar Viņu pazemojumos un pārmetumos. Mīlestība pret Kungu Viņa dēļ ciešanas dara patīkamas.

Visos laikos sātans ir vajājis Dieva ļaudis. Viņš tos ir spīdzinājis un nonāvējis, bet mirstot tie palika uzvarētāji. Nelokāmā uzticībā viņi pierādīja, ka kopā ar tiem ir

kāds varenāks par sātanu. Viņš varēja spīdzināt un novāvēt fiziski, bet nespēja aizskart dzīvību, kas kopā ar Kristu bija apslēpta Dievā. Viņš varēja tos ieslodzīt cieta mūros, bet nespēja saistīt viņu garu. Ieslodzītais, skatīdamies pāri tumsai uz godību, varēja sacīt: „Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums.” (Romiešiem 8:18) „Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību.” (2. Korintiešiem 4:17)

Bēdās un vajāšanās izredzētajiem atklājas godība — Dieva raksturs. [31] Viņa draudzi, pasaules nīstu un vajātu, audzina Kristus skolā. Tā šeit, virs zemes, iet pa šaurajām takām, tiek šķīstīta bēdu uguns ceplī, seko Kungam smagās cīņās, vingrinās pašizliedzībā un gūst rūgtu pieredzi, bet šīs sāpīgās lietas Dieva tautai māca, cik liela ir grēka vaina un cik lielas ciešanas tas rada. Tāpēc, ka tā dalās Kristus ciešanās, tā dalīsies arī Viņa godībā. Svētā atklāsmē pravietis redzēja Dieva tautas uzvaru. Viņš saka: „Un es redzēju tādu kā kristāla jūru, sajauktu ar uguni; tie, kas bija uzvaru guvuši pār zvēru, viņa tēlu un viņa vārda skaitli, stāvēja pie kristāla jūras ar Dieva cītarām rokās. Tie dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu un Jēra dziesmu, sacīdami: „Lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi Tavi ceļi, tautu ķēniņ!”” (Atklāsmes 15:2, 3) „Šie ir tie,

kas nākuši no lielām bēdām un savas drēbes mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs. Tāpēc tie ir Dieva goda krēsla priekšā un kalpo Viņam dienām un naktīm Viņa templī, un Tas, kas sēd goda krēslā, mājās pie viņiem.” (Atklāsmes 7:14, 15)

„Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā .. manis dēļ.” (Mateja 5:11)

Kopš krišanas sātans vienmēr ir darbojies krāpdam. Kā viņš maldinošā gaismā parādīja Dievu, tā viņš arī ar savu kalpu palīdzību nepareizi atspoguļo Dieva bērnus. Pestītājs saka: „Tavu zaimotāju zaimi ir krituši uz mani.” (Psalmi 69:10) [32] Līdzīgi tie skar arī Viņa mācekļus.

Vēl nekad nevienam virs zemes nav tik nežēlīgi celta neslava kā Cilvēka Dēlam. Viņu izsmēja un izzoboja, jo Viņš nesatricināmi paklausīja Dieva likumiem. Viņu bez pamata ienīda, tomēr Viņš izturējās mierīgi pret saviem ienaidniekiem un paskaidroja tiem, ka zaimi ir Dieva bērnu mantojums. Viņš ieteica saviem sekotājiem stāvēt pretī ienaidnieka ļaunumam un pavēlēja viņiem pārbaudījumos nekļūt vājiem.

Kaut gan apmelojumi var kaitēt reputācijai, tomēr raksturu tie nespēj aptraipīt — to sargā Dievs. Tik ilgi,

kamēr mēs grēkam nepiekrītam, nekāda vara — ne cilvēciska, ne sātaniska — nav pietiekami spēcīga, lai aptraipītu mūsu dvēseli. Cilvēks, kura sirds paļaujas uz Dievu, vissāpīgākajos pārbaudījumos un smagā drosmi atņemošā vidē paliek tāds pats kā labklājībā, kad šķita, ka Dieva gaisma un labvēlība dus pār viņu. Šī cilvēka vārdus, darbības motīvus un rīcību var nepareizi izskaidrot, bet viņš to neņem vērā, jo to vada augstākas intereses. Viņš iztur kā Mozus, jo dzīvo „kā neredzamo redzēdams” (Ebrejiem 11:27) un neņem vērā to, kas ir redzams, bet to, „kas nav redzams” (2. Korintiešiem 4:18).

Kristus zina visu, ko cilvēki pārprot un parāda ne-labvēlīgā gaismā. Viņa bērni, lai arī cik ļoti tos apmelo-tu un nicinātu, var uzticoties mierīgi nogaidīt, jo nekas nav apslēpts, kas netiktu atklāts, un, kas Dievu godā, tos Viņš godās cilvēku un eņģeļu klātbūtnē.

[33] „Ja jūs lamā un vajā ..,” saka Jēzus, „esiet priecīgi un līksmi.” Uz praviešiem, kas runājuši Kunga vārdā, Viņš norādīja klausītājiem kā uz „svētīgiem” (Jēkaba 5:10). Ābels, pirmais kristietis no Ādama dēliem, mira mocekļa nāvē. Ēnohs vadīja savas dienas kopā ar Dievu, un pasaule viņu nepazīna. Noa tika apsmiets kā fanātiķis un nemiera cēlājs. „Citi izcietuši izsmieklu un pātagu sitienus, pat arī važas un cietumu. Bet citi tika

emocīti, nepieņemdami atsvabināšanu, lai iegūtu augšāmcelšanos.” (Ebrejiem 11:36, 35)

Visos laikos cilvēki ir nievājuši un vajājuši Dieva sūtņus, bet tieši viņu bēdu dēļ izplatījās dievatziņa. Katram Viņa māceklim jādodas savās gaitās pa tām pašām takām un jāsekmē tas pats darbs, zinot, ka tā ienaidnieki nespēj cīnīties pret patiesību, bet gan tikai par to. Dievs vēlas, lai patiesība izvirzītos priekšplānā, lai to pamatīgi pārbaudītu un pārrunātu, pat ja tas notiktu, to nicinot. Cilvēku prātos ir jāmodina satraukums. Katra cīņa, katrs pārmetums un ticības brīvības ierobežojums ir līdzeklis Dieva rokās, lai modinātu dvēseles, kas citādi snaustu.

Cik gan bieži tas ir apstiprinājies Dieva sūtņu vēsturē! Kad cēlais, daiļrunīgais Stefans ar Sinedrija lēmumu tika nomētāts akmeņiem, tas neradīja zaudējumu Evaņģēlijam. [34] Debesu gaisma, kas apstaroja viņa seju, un dievišķā līdzjūtība viņa pēdējā lūgšanā bija asas pārliecināšanas bultas, kas skāra svētulīgo Sinedrija locekli, un Sauls, vajātājs farizejs, kļuva par izredzētu ieroci, lai nestu Kristus vārdu pagāniem un Israēla bērniem. Vēlāk no apcietinājuma Romā Pāvils, būdams jau gados, rakstīja: „Otri pasludina Kristu, patmīlības dzīti, aiz netīriem nolūkiem, domādami ar to manām važām pievienot bēdas. [..] Par katru veidu, kādā Kristus tiek

sludināts, vai ar izlikšanos, vai patiesībā, es priecāšos.” (Filipiešiem 1:17, 18) Pāvila apcietināšanas dēļ Evaņģēlijs sasniedza citas zemes un dvēseles Kristus tika mantotas pat ķeizara pilī. „Neiznīcīgā sēkla no dzīvā un paliekamā Dieva Vārda” tika kaisīta cilvēku sirdīs, kaut arī sātans centās to likvidēt (1. Pētera 1:23). Nievājos un vajājot Dieva bērnus, Jēzus vārds tiek pagodināts un dvēseles — pestītas.

Liels atalgojums Debesīs būs tiem, kas ir liecinājuši par Jēzu, kaut arī viņiem nācies izjust vajāšanas un negodu. Kamēr cilvēki tiecas pēc zemes lietām, Jēzus tiem norāda uz Debesu algu. Bet tā nav tikai nākotnes dzīves sastāvdaļa, tā sākas jau šeit. Kungs senos laikos Ābrāmam sacīja: „Es esmu tev par sargu un vairogu, un tava alga ir ļoti liela.” (1. Mozus 15:1) Tas ir visu Kristus sekotāju atalgojums. Izjust, iepazīt un saņemt Jehovu, Immanuēlu, „kurā apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības” un „visa Dieva pilnība miesā” (Kolosešiem 2:3, 9); atverot sirdi un arvien vairāk un vairāk Viņam līdzinoties, piedzīvot Viņa mīlestību un spēku, saņemt neizdibināmo Kristus bagātību, pilnīgāk aptvert, [35] „kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprast Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildītiem, iegūt visu Dieva pilnību” (Efeziešiem 3:18, 19). „„Tas ir Tā Kunga kalpu

mantojums un mana svētība, kas tos pavadīs,” saka Tas Kungs.” (Jesajas 54:17)

Šis prieks piepildīja Pāvila un Silas sirdi, kad viņi ap pusnakti Filipu cietumā lūdza un dziedāja slavas dziesmas Dievam. Kristus bija kopā ar apustuļiem, un Viņa klātbūtnes izstarotais spožums apgaismoja tumsību ar godību no Debesu pagalmiem. Kad Pāvils redzēja Evaņģēlija izplatīšanos, tad, neraugoties uz apcietinājumu, viņš no Romas rakstīja: „Es priedāšos.” (Filipiešiem 1:18) Kalnā teiktie Kristus vārdi rada atbalsi Pāvila vēstī Filipu draudzei viņu vajāšanas laikā: „Priedāieties iekš tā Kunga vienmēr, es vēlreiz teikšu, priedāieties.” (Filipiešiem 4:4)

„Jūs esat zemes sāls.” (Mateja 5:13)

Sāli vērtē tās konservējošo īpašību dēļ, un, nosaukdam savus bērņus par sāli, Dievs vēlas mācīt, ka tie ir Viņa žēlastības mērķis, lai ar šo cilvēku starpniecību glābtu citus. Dievs neizredzēja vienu tautu no visas pasaules tikai tādēļ, lai pieņemtu tos kā dēlus un meitas, bet lai ar viņu starpniecību pasaule saņemtu žēlastību, kas „nes pestīšanu visiem cilvēkiem” (Titam 2:11). [36] Kungs neizredzēja Ābrahāmu, lai viņš būtu īpašs Dieva draugs, bet starpnieks, ar kura palīdzību tautas saņemtu īpašās privilēģijas, kuras Kungs vēlējās tām

dāvāt. Būdams kopā ar mācekļiem pirms krustā sišanas, savā pēdējā lūgšanā Jēzus sacīja: „Viņu labā Es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti.” (Jāņa 17:19) Tā arī patiesības šķīstītiem kristiešiem būs glābjošas īpašības, kas pasargās pasauli no pilnīga morāla pagrimuma.

Sāls jāsamaisa ar uzglabājamo vielu; lai tā saglabātos, sālīm tajā jāiespiežas un tā jāpārņem. Tieši tāpat savstarpējā saskarsmē cilvēkus sasniedz Evaņģēlija glābjošais spēks. Viņi netiek glābti masveidā, bet katrs individuāli. Personiskais iespaids ir spēks, tāpēc mums jātuvojas tiem, kuriem vēlamies palīdzēt.

Sāls derīgums aino kristiešu dzīvības spēku — Jēzus mīlestību sirdī un dzīvi caurstrāvojošo Kristus taisnību. Kristus mīlestība ir kā difūza viela, tā ir enerģijas pilna. Ja tā mīt mūsos, tad plūdis arī uz citiem. Mums jātuvojas cilvēkiem, līdz mūsu nesavtīgā interese un mīlestība sasilda viņu sirdis. Patiesi ticīgie izstāro dzīvinošu enerģiju, kas pārņem dvēseles, kuru labā viņi darbojas, un piešķir tām jaunu iekšējo spēku. Tas nav paša cilvēka, bet gan Svētā Gara spēks, kas veic pārveidojošo darbu.

Jēzus teikto vēl papildina ar svinīgu brīdinājumu: „Ja sāls nederīga, ar ko tad sāļis? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama.”

Klausīdamies Kunga vārdos, ļaudis varēja redzēt

uz takām spīdam baltu sāli, kas tur atradās tāpēc, ka bija zaudējis savu vērtību. [37] Tas atspoguļoja farizeju stāvokli un viņu reliģijas ietekmi uz ļaudīm. Šis ainojums simbolizēja arī katras dvēseles stāvokli, no kuras novērsies Dieva spēks un kura kļuvusi auksta un dzīvo bez Kristus. Tādu dvēseli cilvēki un eņģeļi uzskata par nevērtīgu un nepatīkamu, lai arī kādi būtu tās ticības apliecinājumi. Par tādu dvēseli Kristus saka: „Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no savas mutes.” (Atklāsmes 3:15, 16)

Nav iespējams iespaidot skepses pilno pasauli bez dzīvas ticības Kristum kā savam Pestītājam. Mēs nevaram sniegt citiem to, kā mums pašiem nav. Mēs varam atstāt svētīgu iespaidu uz līdzcilvēkiem un veicināt viņos garīgu izaugsmi proporcionāli tam, cik lielā mērā paši esam sevi nodevuši un veltījuši Kristum. Kur nav patiesas kalpošanas, neviltotas mīlestības, istas pieredzes, tur nav arī spēka palīdzēt, nav saiknes ar Debesīm un dzīvē nav Kristus saldās smaržas. Ja Svētais Gars nevar mūs lietot kā pārstāvjus, lai dalītos ar pasauli patiesībā, kāda reiz atklājusies Kristū, mēs esam kā sāls, kas zaudējis garšu un ir pilnīgi nederīgs. Ja mums nav Kristus žēlastības, tad mēs liecinām pasaulei, ka patiesībai, kurai it kā ticam, nav nekāda svētījoša spēka; un tādēļ,

cik tālu vien sniedzas mūsu iespāids, Dieva Vārdam nav nekādas ietekmes. „Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis. [38] Un, ja es pravietotu un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārcelt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. Un, ja es visu savu mantu izdalītu nabagiem un nodotu savu miesu, lai mani sadedzina, bet man nebūtu mīlestības, tad tas man nelīdz nenieka.” (1. Korintiešiem 13:1–3)

Kad sirdi pilda mīlestība, tā plūdīs arī uz citiem ne tāpēc, ka no tiem saņemtu kādu labumu, bet gan tāpēc, ka mīlestība ir darbības pamatprincips. Mīlestība pārveido raksturu, valda pār impulsiem, uzvar naidu un dara cēlākas jūtas. Šī mīlestība ir plaša kā Universs un līdzinās tai, kāda piemīt eņģeļiem. Lolota sirdī, tā dara jaukāku dzīvi un izplata svētības visā apkārtnē. Tikai un vienīgi tā mūs var darīt par zemes sāli.

„Jūs esat pasaules gaišums.” (Mateja 5:14)

Kad Jēzus mācīja ļaudis, Viņa runas bija interesantas un piesaistīja klausītāju uzmanību ar daudzām tiem saprotamām ilustrācijām no dabas, kas bija visapkārt. Tauta bija sapulcējusies jau agri no rīta. Varenā saule, arvien augstāk paceldamās debesīs, izkliedēja ēnas,

kas šur tur bija redzamas ielejās un šaurajās kalnu aizās. Austrumu debesu krāšņums vēl nebija zudis. Saules gaisma pārplūdināja zemi ar savu spožumu. Ezera mierīgā virsma atspoguļoja tās zeltaino gaismu un rožainos rīta mākoņus. [39] Katrā pumpurā, ziedā un lapās vizēja rasas pilieni. Daba smaidīja jaunās dienas svētībā, un putni kokos skaisti dziedāja. Pestītājs paskatījās uz sanākušajiem ļaudīm, tad uz austošo sauli un sacīja saviem mācekļiem: „Jūs esat pasaules gaišums.” Kā saule sāk veikt savu mīlestības uzdevumu, izkļiedējot nakts ēnas un modinot pasauli dzīvei, tā Kristus sekotājiem jāpilda sava misija, izplatot Debesu gaismu tiem, kas mīt maldu un grēku tumsā.

Spožajā rīta gaismā visas uz apkārtējiem kalniem esošās pilsētiņas un ciemati bija skaidri redzami un veidoja skaistu kopējās ainavas daļu. Uz to norādījis, Jēzus sacīja: „Pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta.” Tālāk Viņš teica: „Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā.” Jēzus klausītāju lielākais vairums bija zemnieki un zvejnieki, kuru vienkāršie mājokļi sastāvēja tikai no vienas telpas, un vienīgā lampa šajos namos sniedza gaismu visiem, kas bija namā. „Tāpat,” sacīja Kristus, „lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesis.”

Nekāda cita gaisma nekad nav spīdējusi un arī ne spīdēs kritušā cilvēka glābšanas dēļ kā tikai tā, kas nāk no Kristus. Jēzus, Pestītājs, ir vienīgā gaisma, kas var darīt gaišāku tās pasaules tumsu, kura mīt grēkā. Par Viņu ir rakstīts: „Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma.” (Jāņa 1:4) Tikai pieņemdami Kristus dzīvi, Viņa mācekļi varēja kļūt par gaismas nesējiem. Kristus dzīvība dvēselē un Viņa rakstura atklāsme dzīvē tos darīja par pasaules gaismu.

[40] Cilvēcei pašai nav savas gaismas. Bez Kristus mēs esam kā neaizdegta svece, kā no saules novērsies mēness. Mums nav neviena gaismas stariņa, ko iespielināt pasaules tumsā. Bet, kad mēs pagriežamies pret taisnības Sauli, kad nonākam saskarsmē ar Kristu, tad dvēseli apstaro dievišķās klātbūtnes gaisma.

Kristus sekotājiem ir jābūt kaut kam vairāk nekā tikai gaismai cilvēku vidū. Viņi ir pasaules gaisma. Visiem, kas piesauc Kunga vārdu, Viņš saka: „Jūs sevi esat nodevuši man, un Es jūs esmu nodevis pasaulei kā savus pārstāvjus.” Tā kā Tēvs Jēzu bija sūtījis pasaulē, Viņš varēja sacīt: „Arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē.” (Jāņa 17:18) Kā Kristus ir kanāls, pa kuru atklājas Tēvs, tā mums ir jābūt kanālam, pa kuru atklāties Kristum. Kaut arī mūsu Glābējs ir lielais gaismas Avots, neaizmirsti, ak, kristietī, ka Viņš atklājas ar cilvēces starpnie-

cību. Dieva svētības tiks sniegtas ar cilvēku palīdzību. Kristus pats nāca uz pasauli kā Cilvēka Dēls. Tai cilvēces daļai, kas savienota ar dievišķo dabu, ir jāaizsniedz pārējā cilvēce. Kristus draudze un katrs atsevišķs Meistara māceklis ir Debesu izraudzīts kanāls, lai atklātu cilvēkiem Dievu. Godības eņģeļi gaida, lai ar tavu starpniecību sniegtu Debesu gaismu un spēku dvēselēm, kas varētu iet bojā. Kas notiks, ja cilvēks, kurš pārstāv Kristu, neizpildīs tam uzticēto pienākumu? Ak vai, tad arī tik lielā mērā pasaulei tiks laupīts apsolītais Svētā Gara iespaids!

[41] Jēzus mācekļiem nepavēl: „Centieties darīt tā, lai jūsu gaisma spīd!” Viņš teica: „Lai tā spīd!” Ja Kristus mājā sirdī, tad nav iespējams apslēpt Viņa klātbūtnes radīto gaismu. Ja tie, kas sauc sevi par Kristus sekotājiem, nav pasaules gaisma, tad tas ir tāpēc, ka dzīvības spēks šos cilvēkus ir atstājis. Ja viņiem nav gaismas, ko sniegt, tad tas ir tāpēc, ka šiem cilvēkiem nav saiknes ar gaismas Avotu.

Visos laikos „Kristus Gars viņos” (1. Pētera 1:11) ir darījis patiesos Dieva bērnus par gaismu savas paauzdes ļaudīm. Jāzeps bija gaismas nesējs Ēģiptē. Ar savu šķīstību, labdarību un bērnišķo mīlestību viņš pārstāvēja Kristu pagānu tautas vidū. Kamēr israēlieši ceļoja no Ēģiptes uz Apsolīto zemi, patiesi uzticīgie viņu vidū

bija gaisma apkārtējām tautām. Ar viņu starpniecību Dievs tika atklāts pasaulei. No Daniēla un viņa biedriem Bābelē un no Mordohaja Persijā valdnieku galmu tumsā atspīdēja spoži gaismas stari. Līdzīgi arī Kristus mācekļi ir izraudzīti, lai viņi būtu gaismas nesēji ceļā uz Debesīm. Ar viņu starpniecību Tēva žēlastība un laipnība atklājas pasaulei, kas tīta tumsā, kuru veido nepareiza izpratne par Dievu. Redzēdami šo cilvēku labos darbos, citi jūt aicinājumu godāt Tēvu, kas ir Debesīs, jo viņiem ir kļuvis redzams, ka Universa tronī valda Dievs, kura raksturs ir tā vērts, ka Viņu slavē un Viņam līdzinās. Sirdīs kvēlojošā dievišķā mīlestība, dzīvē atklātā Kristum līdzīgā saskaņa pasaules ļaudīm ir kā mirklis no Debesīm, lai viņi varētu atzīt un novērtēt šīs vietas pārākumu.

[42] Tādā veidā cilvēki tiek vadīti, lai viņi sāktu ticēt „mīlestībai, kas Dievam ir uz mums” (1. Jāņa 4:16). Grēcīgās un samaitātās sirdis tiks šķīstītas un atjaunotas, lai nevainīgas un līksmas baudītu Dieva godību (Jūdas 24). Pestītāja vārdi „Jūs esat pasaules gaišums” norāda uz to, ka Viņš saviem sekotājiem ir uzticējis misiju, kas īstenojama visā pasaulē. Kristus dienās savtīgums, lepnība un aizspriedumi bija uzcēlušī izturīgu un augstu sienu starp izraudzītajiem Svēto Rakstu sargiem un visām pārējām tautām virs zemes. Pestītājs nāca, lai

visu mainītu. Vārdi no Viņa lūpām skanēja citādi nekā priesteru un rabīnu mācības. Kristus noārdīja šķirošo sienu, atraisīja patmīlības un nacionālo aizspriedumu važas, kā arī mācīja mīlēt visu cilvēku dzimtu. Kungs atbrīvoja cilvēkus no šaurā strupceļa, ko veidojusi savtība, Viņš atcēla visas teritoriālās robežas un mākslīgi veidotos sociālos dalījumus. Viņš nešķiro kaimiņus un svešiniekus, draugus un ienaidniekus, bet katru dvēseli, kurai ir kāda vajadzība, māca uzskatīt par savu tuvāko un pasauli par darba lauku.

Kā saules stari aizsniedz zemeslodes vistālākās vietas, tā arī Dievs vēlas, lai Evaņģēlija gaisma sasniegtu katru dvēseli virs zemes. Ja Kristus draudze šo Kunga nodomu īstenotu, tad gaisma apspīdētu visus, kas tagad mīt tumsībā un nāves ēnā. Lai draudzes locekļi neveidotu slēgtas kopienas un neizvairītos no atbildības un krusta, viņi tiks izkaisīti visās zemēs. Viņu uzdevums būs ļaut Kristus gaismai spīdēt un darboties līdzīgi Kristus dvēseļu glābšanas labā. [43] Tā valstības Evaņģēlijs tiks ātri izplatīts visā pasaulē.

Šādā veidā piepildīsies Dieva nodoms, kam Viņš aicinājis savu tautu no Ābrahāma Mezopotāmijas līdzenumā līdz mums šajā laikā. Viņš saka: „Es tevi svētīšu .., un tu būsi par svētību.” (1. Mozus 12:2)

Ar Evaņģēlija pravieša starpniecību dotie Kristus

vārdi, kas atbalsojas kalna svētrunā, ir domāti arī mums šajā pēdējā paudzē: „Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi.” (Jesajas 60:1) Ja pār tavu dvēseli ir uzaususi Dieva godība, ja esi redzējis Viņa skaistumu, kas „izceļas starp tūkstošiem” un ir „ārkārtīgi pievilcīgs”, ja tava dvēsele ir sākusi mirdzēt Viņa godības klātbūtnē, tad Meistars šos vārdus sūta tev. Vai esi kopā ar Kristu stāvējis uz Apskaidrošanas kalna? Ielejā mīt sātana paverdzinātas dvēseles, tās gaida ticības pilnus vārdus un lūgšanu, kas tās atbrīvotu.

Mums nav tikai jādomā par Kristus godību, bet arī jārunā par to, cik Viņš ir īpašs. Jesaja ne tikai redzēja Kristus godību, bet par Viņu arī runāja. Kamēr Dāvids kavējās pārdomās par Dieva brīnišķīgo mīlestību, liesmas dega, bet pēc tam viņa mēle runāja. Viņš nespēja klusēt par to, ko redzēja un juta. Kas gan spēj ticībā uzlūkot skaisto atpestīšanas plānu, Dieva Vienpiedzimušā Dēla godību un klusēt par to? Kas spēj kavēties pārdomās par bezgalīgo mīlestību, kura atklājās Kristus nāvē pie Golgātas krusta, lai mēs nepazustu, bet iegūtu mūžīgo dzīvi, — kas gan spēj to uzlūkot un nerast vārdus, lai slavētu Pestītāja godību?

[44] „Viņa svētajā namā ikviens sauc Viņam: „Gods lai ir Tam Kungam!”” (Psalmi 29:9) Brīnišķais Israēla

dziesminieks slavēja Viņu ar kokli: „Es teikšu Tavas godības diženo varenību un dziedāšu par Taviem brīnuma darbiem. Ļaudis runās par Taviem lieliskajiem darbiem, un es sludināšu Tavu varenību.” (Psalmi 145:5, 6)

Golgātas krustam jāpaceļas augstu virs cilvēkiem, lai iespiestos viņu prātos un domās. Tad visas garīgās spējas saņems lādiņu no dievišķā spēka, tieši no Dieva, un enerģija tiks ieguldīta patiesā darbā Kunga labā. Šie darbinieki sūtīs pasaulei gaismas starus kā dzīvi Debesu sabiedrotie, kuriem jāapgaismo zeme.

Kristus ar prieku pieņem jebkuru cilvēku, kas vēlas Viņu pārstāvēt un ir Viņam pilnībā nodevies. Viņš savieno cilvēcisko ar dievišķo, lai varētu dalīties ar pasauli miesā nākušās Mīlestības noslēpumos. Runā par to, lūdz par to, dziedī par to, pasludini Viņa godības vēsti citās zemēs un turpini ar to doties arvien tālāk.

Pacietībā izturēti pārbaudījumi, pateicībā saņemtas svētības, drosmīgi atvairīti kārdinājumi, lēnprātība, laipnība, žēlastība un mīlestība, kas ir kļuvusi par ieradumu, — tie ir gaismas stari, kuri atspīd no rakstura pretstatā patmīlīgu siržu tumsai, kurā nekad nav iespīdējusi dzīvības gaisma.

BAUSLĪBAS GARĪGUMS

„Es neesmu nācis tos atmest, bet piepildīt.”

(Mateja 5:17)

Tas bija Kristus, kas pērkona un liesmu vidū pasludināja baušļus Sinaja kalnā. Dieva godība dusēja kalna virsotnē līdzīgi iznīcinošai ugunij. Viss kalns drebēja no Dieva klātbūtnes, un tauta, bezspēkā gulēdama pie zemes, uzklausa svēto likumu prasības. Kāds pretstats Svētību kalna ainai! Zem saulaina debess juma, dziļā klusumā, kuru pārtrauca vienīgi putnu dziesmas, Jēzus darīja zināmus savas valstības principus. Lai gan šai

dienā Kristus uzrunāja ļaudis mīlestībā, Viņš tiem atklāja tos pašus bauslības pamatlikumus, kas bija pasludināti Sinaja kalnā.

Kad tika dota bauslība, Israēlam, kas bija zaudējis spēkus ilgajā verdzības laikā Ēģiptē, vajadzēja sajust Dieva varenību un majestātiskumu. Tomēr Viņš tiem atklājās arī kā mīlestības Dievs.

„Tas Kungs ir nācis no Sinaja,
Un Viņš no Seīra ir uzausis pār tiem;
Viņš ir atspīdējis no Pāranas kalniem
Un ir nācis no desmittūkstošiem svēto vidus;
No Viņa labās rokas — bauslības uguns pār tiem.
Patiešām, Viņš mīl tautas!
Visi Tavi svētie ir Tavā rokā;
Tie noliecas pie Tavām kājām
Un saņem no Taviem vārdiem.”

(5. Mozus 33:2, 3)

[46] Dievs atklāja Mozum savu godību un ietērpa to brīnišķos vārdos, kas bijis vērtīgs mantojums visos laikos: „Tas Kungs, Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus.” (2. Mozus 34:6, 7)

Sinaja kalnā dotā bauslība bija mīlestības principu izpausme, Debesu likumu atklāsme pasaulei. To

apstiprināja Vidutāja roka, un Viņš to arī izteica, Viņš, kura spēkā cilvēku sirdīs var izveidot saskaņu ar šiem principiem. Dievs bija atklājis bauslības mērķi, sakot Israēlam: „Jums būs svētiem ļaudīm būt manā priekšā.” (2. Mozus 22:30)

Bet Israēls nebija izpratis bauslības būtību. Pārāk bieži viņa izrādītā paklausība bija tikai formalitāšu un ceremoniju ievērošana, nevis sirds uzticēšana mīlestības augstākajai varai. Kad Jēzus ar savu raksturu un darbību parādīja cilvēkiem svētās, augstsirdības pilnās un tēvišķās Dieva rakstura iezīmes un formālās ceremoniālās paklausības bezvērtību, tad jūdu vadoņi vai nu nepieņēma, vai nesaprata Viņa vārdus. Šie ļaudis domāja, ka Viņš pret likuma prasībām izturas pārāk pavirši. Un, kad Kristus tiem sludināja patiesības, kas bija Dieva izveidotās kalpošanas būtība, tie, raudzīdamies tikai uz ārēji redzamo, apvainoja Kungu, ka Viņš pārkāpjot bauslību.

Lai gan izteikti mierīgi, Kristus vārdi tomēr bija pilnīgi ar nopietnību un spēku, kas saviļņoja ļaužu sirdis. [47] Viņi gatavojās uz klausīt rabīnu nedzīvo tradīciju un prasību atkārtojumu, bet velti. Tie „izbrīnījās par Viņa mācību, jo Viņš tos mācīja kā tāds, kam vara, un ne kā viņu rakstu mācītāji” (Mateja 7:29). Farizeji ievēroja lielo atšķirību starp savu un Jēzus mācīšanas veidu.

Viņi redzēja, ka patiesības majestātiskums, šķīstums un skaistums ar savu dziļo un saudzīgo ietekmi uz daudziem atstāja spēcīgu iespaidu. Ļaužu sirdis pievilka Pestītāja dievišķā mīlestība un laipnība. Rabīni redzēja, ka Kristus mācīšanas dēļ visas viņu sniegtās zināšanas tiek padarītas par neko. Kungs noārdīja starpsienu, kas bija tik ļoti glaimojusi viņu lepņībai un viedoklim, ka tie ir kādi īpaši ļaudis. Šie vīri baidījās, ka Jēzus drīz no tiem novērsīs visu tautu, ja vien tas tiks pieļauts. Tādēļ viņi Kungam sekoja ar apņēmīgu naidu un cerēja rast izdevību, lai modinātu tautas naidu pret Viņu, tādā veidā dodot Sinedrijam iespēju Viņu notiesāt un nonāvēt.

Jēzu uz kalna vēroja spiegi, un, kad Viņš sludināja patiesības principus, farizeji izplatīja baumas, ka Viņš māca pretēji Sinajā dotajām prasībām. Pestītājs nesačija nekā tāda, kas varētu satricināt ticību ar Mozus starpniecību dotajiem noteikumiem, jo katru gaismas staru, kurā lielais Israēla vadonis dalījās ar ļaudīm, viņš saņēma no Kristus. Kamēr daudzi klusībā pie sevis domā, ka Jēzus ir nācis atcelt Dieva likumu, Viņš nepārprotamā veidā rāda savu nostāju pret to. „Nedomājiet,” Viņš teica, „ka Es esmu atnācis atmest bauslību vai praviešus.” [48]

Tas ir Cilvēku Radītājs, bauslības Devējs, kurš izskaidro, ka Viņa nolūks nav atcelt tās prasības. Visa

daba, sākot no mazākā putekļiša saules staros līdz pat pasaulēm augstumos, ir pakļauta Dieva likumiem, un šīs pasaules kārtība un saskaņa ir atkarīga no paklausības tiem. Tādi ir arī lielie taisnības principi, kas valda pār visu saprātīgo būtņu dzīvi, un no saskaņas ar šiem likumiem ir atkarīga pasaules labklājība. Pirms tika izsaukta esamībā šī pasaule, Dieva likums jau pastāvēja. Šis likums valda eņģeļu vidū, un, lai zeme ar Debesīm būtu saskaņā, arī cilvēkiem jāklausa dievišķajām pavēlēm. Kristus iepazīstināja cilvēku ar tām jau Ēdenē, „kad visas rīta zvaigznes kopā dziedāja un visi Dieva dēli gaviļēja” (Ījaba 38:7). Kristus nenāca uz šo zemi, lai atceltu likumu, bet gan lai savā žēlastībā vērstu ļaudis atpakaļ pie paklausības tā prasībām.

Mīļotais māceklis, kas klausījās Jēzus vārdos uz kalna un pēc ilga laika, Svētā Gara inspirēts, tos uzrakstīja, salīdzina bauslību ar nekad nezūdošām saistībām. Viņš saka: „Katrs, kas dara grēku, dara arī netaisnību: grēks ir netaisnība.” (1. Jāņa 3:4) „Grēks ir bauslības pārkāpšana, un katrs, kas grēko, pārkāpj bauslību.” (Angļu tulk., KJV.) Kristus skaidri saka, ka bauslis, uz kuru šeit norādīts, ir „vecais bauslis, kas bija no sākuma” (1. Jāņa 2:7). Viņš runā par baušļiem, kas pastāvēja jau pirms pasaules radīšanas un Sinajā tika atkārtoti.

Runādams par bauslību, Jēzus uzsver: „Es neesmu

nācis to atmest, bet piepildīt.” [49] Vārdu „piepildīt” Viņš šeit lieto tai pašā nozīmē, kā atklādams savu nolūku Jānim Kristītājam: „... mums vajag piepildīt visu taisnību.” (Mateja 3:15) Tas nozīmē — piepildīt bauslības prasību mēru, rādīt piemēru, kā pilnībā pakļauties Dieva gribai.

Kristus misija bija „pārveidot bauslību par lielu un diženu” (Jesajas 42:21). Viņam bija jāatklāj Dieva likuma būtība, tā uzdevumi uz mūžiem.

Kristus rakstura dievišķais skaistums ir tāds, ka pat viscēlākais un vislabākais cilvēks ir tikai vājš tā atspoguļojums. Svētā Gara inspirēts, Salamans raksta: „Viņš izceļas starp tūkstošiem. [...] Visā savā būtībā Viņš ir ārkārtīgi pievilcīgs” (Augstā dz. 5:10–16), un arī Dāvids, skatīdams Viņu pravietiskā redzējumā, rakstīja: „Tu esi skaistākais starp cilvēku bērniem.” (Psalmi 45:3) Jēzus, pilnīga līdzība Tēvam, Viņa godības atspīdums, Glābējs, kas visā šīs zemes mīlestības svētceļojuma laikā pats sevi aizliedza, bija precīzs Dieva bauslības rakstura atēls. Ar savu dzīvi Viņš parādīja, ka mūžīgās taisnības pamats ir Debesīs dzimusi mīlestība un Kristus principi.

Jēzus saka: „Iekams debess un zeme zudīs, nezudīs neviens ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, tiekams viss notiek.” (Mateja 5:18) Ar paklausību Dieva baušļiem Viņš apliecināja šo likumu

nemainīgo raksturu un pierādīja, ka Viņa žēlastībā ikviens Ādama dēls un meita var rīkoties tāpat. Uz kalna Viņš sacīja, ka nezudīs pat vismazākā Rakstu zīmīte no bauslības, līdz viss tiks piepildīts, — viss, kas attiecas uz cilvēku dzimtu, viss, kas saistīts ar pestīšanas plānu. [50] Jēzus nemāca, ka bauslība kādreiz tiks atcelta, bet, gara skatā redzēdams cilvēces vēstures noslēguma robežu, apstiprina, ka bauslībai būs autoritāte, kamēr šis mērķis nebūs sasniegts. Tāpēc arī neviens nevar uzskatīt, ka Viņa uzdevums bija atcelt bauslību. Cik ilgi pastāvēs debesis un zeme, pastāvēs arī svēto Dieva baušļu svētie principi. „Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni” (Psalmi 36:7) un būs svētību Avots, kas izverd straumes, lai spirdzinātu zemi.

Tā kā Dieva baušļi ir pilnīgi un tādēļ arī nemainīgi, grēcīgi cilvēki saviem spēkiem nespēj izpildīt to prasības. Bet tieši tāpēc Jēzus nāca kā mūsu Pestītājs. Dodot cilvēkiem iespēju mantot daļu no dievišķās dabas, Viņa misija bija saskaņot ļaužu prātus un sirdis ar Debesu likumu principiem. Bauslībai tiek parādīts gods, kad nožēlojam savus grēkus un pieņemam Kristu kā savu Pestītāju. Pāvils jautā: „Vai bauslību iznīcinām caur ticību? Nekādā ziņā ne, mēs bauslību nostiprinām.” (Romiešiem 3:31)

Jaunās Derības apsolījums skan: „Savus baušļus Es

došu viņu sirdīs un rakstišu tos viņu prātā.” (Ebrejiem 10:16) Lai gan ar Kristus nāvi bija jābeidzas simbolu sistēmai, kas norādīja uz Kristu kā uz Dieva Jēru, kam bija jāatbrīvo pasaule no tās grēkiem, tomēr taisnības principi, kas ielikti desmit baušļos, ir negrozāmi kā Dieva tronis. Neviena bauslis nav anulēts, neviena burts, zilbe vai vārds nav grozīts. Šie principi, kas cilvēkam doti Paradīzē kā lielais dzīves pamatlikums, bez izmaiņām pastāvēs arī atjaunotajā Paradīzē. [51] Kad uz zemes atkal būs Ēdene, tad Dieva mīlestības likumiem pakļausies visa dzīvā radība zem šīs saules.

„Tavs Vārds, Kungs, stāv nelokāmi Debesīs uz mūžīgiem laikiem!” (Psalmi 119:89) „Negrozāmi ir visi Viņa baušļi; nodrošināti mūžīgi mūžam, tie pamatoti uzticībā un godīgumā.” (Psalmi 111:7, 8) „Jau sen no Tavām liecībām man ir zināms, ka Tu tās esi devis uz mūžīgiem laikiem.” (Psalmi 119:152)

„Ja kas atmet kādu no šiem vismazākajiem baušļiem un tā māca ļaudis, tas būs vismazākais Debesu valstībā.” (Mateja 5:19)

Tas nozīmē, ka tādām tur nebūs vietas. Kas apzināti pārkāpj vienu bausli, tas garā un patiesībā nepilda nevienu no tiem. „Jo, kas visu bauslību pildītu, bet grē-

kotu pret vienu bausli, tas ir noziedzies pret visiem.”
(Jēkaba 2:10)

Grēku nenosaka pārkāpuma lieluma pakāpe, bet gan atteikšanās no Dieva izteiktās gribas vismazākajā lietā, jo tā rāda starp dvēseli un grēku pastāvošo saikni. Sirds savā kalpošanā ir dalīta, tajā ir īsts Dieva noliegums un sacelšanās pret Viņa valdības likumiem.

Ja cilvēki varētu brīvi izvairīties no Kunga prasībām un paši sev noteikt pienākumu apmērus, tad šie standarti būtu tikpat dažādi, cik dažādi ir cilvēku uzskati, un Kungam pilnībā tiktu atņemta visa vadība. [52] Tad valdošā būtu cilvēka griba, un cēlajai, svētajai Dieva gribai — Viņa mīlestības nodomam savas radības labā — tiktu laupīts gods un parādīta necieņa.

Vienmēr, kad cilvēki izvēlas paši savu ceļu, viņi nostājas pret Dievu. Tiem nebūs vietas Debesu valstībā, jo viņi dzīvo pretrunā ar Debesu pamatprincipiem, tie sevi nostāda sātana — Dieva un cilvēku ienaidnieka — pusē. Cilvēks nedzīvo no viena vai no daudziem vārdiem, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes. Lai arī cik tas mums liktos nenozīmīgi, mēs nevaram atstāt neievērotu kaut vienu vārdu un tajā pašā laikā būt drošībā. Nav tāda baušļa, kas nenāktu par labu cilvēka laimei un labklājībai kā šajā, tā arī nākamajā dzīvē. Paklausīdams Dieva likumiem, cilvēks ir apjozts kā ar

žogu un aizsargāts no ļauna. Bet cilvēks, kas šo Dieva uzcelto žogu vienā vietā salauž, ir iznīcinājis tā aizsargājošo spēku, jo ir atbrīvojis ceļu ienaidniekam, lai tas varētu iekļūt, postīt un sagraut.

Uzdrošinoties neievērot Dieva gribu vienā jautājumā, mūsu pirmvecāki atvēra slūžas, pa kurām pasaulē ielauzās nelaime. Ikviens, kas seko viņu piemēram, saņiegs līdzīgu rezultātu. Katras likuma daļas pamatā ir Dieva mīlestība, un, kas no baušļa atkāpjas, rada savas nelaiemes un bojāejas priekšnoteikumus.

[53] „Ja jūsu taisnība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.” (Mateja 5:20)

Rakstu mācītāji un farizeji ne tikai Kristu, bet arī Viņa mācekļus apsūdzēja par ļaušanos grēkam, jo tie neievēroja rabīnu ceremonijas un rituālus. Mācekļi bieži vien bija apmulsuši un satraukti par to cilvēku kritiku un apvainojumiem, kurus viņi bija pieraduši godāt kā reliģiskos skolotājus. Jēzus viņiem palīdzēja ieraudzīt šo vilšanos. Viņš izskaidroja, ka taisnība, uz kuras farizeji tik ļoti balstījās, ir nevērtīga. Jūdu tauta pretendēja uz to, ka ir īpaša, uzticīga nācija, kuru Dievs ļoti vērtē, bet Kristus pierādīja, ka viņu reliģijai trūkst glāb-

jošas ticības. Tas, ka viņi uzskatīja sevi par dievbijīgiem, kā arī cilvēku izgudrojumi un ceremonijas, pat lielīgā bauslības formālo prasību pildīšana nevarēja padarīt tos svētus. Viņiem trūka šķīstu siržu, cēluma un Kristus līdzīga rakstura.

Burta kalpības reliģija nespēj dvēselei nodrošināt saskaņu ar Dievu. Farizeju smagā, bargā tradicionālā kalpošana bez jebkādas nožēlas, labsirdības vai mīlestības un laipnības grēciniekiem bija tikai klupšanas akmens. Tie bija kā sāls, kas zaudējis garšu, jo viņu iespaidam nebija spēka pasargāt pasauli no pagrimuma. Tikai patiesa ticība, „kas darbojas mīlestībā” (Galatiēšiem 5:6), spēj šķīstīt dvēseli. Tā ir kā raugs, kas pārveido raksturu.

Visas minētās patiesības jūdiem vajadzēja iemācīties no praviešu rakstiem. [54] Jau pirms vairākiem gadsimtiem dvēseles sauciens pēc attaisnošanas, ko izdara Dievs, bija radis atbildi pravieša Mihas vārdos: „Kā lai es tuvojos Tam Kungam? Vai lai es noņemtos zemē augstā Dieva priekšā? Vai lai es tuvojos Viņam ar dedzināmiem upuriem, veltījot Viņam gadu vecus telēnus? Vai var iegūt Tā Kunga labpatiku ar daudziem tūkstošiem aunu, ar desmit tūkstošiem eļļas straumju? [..] Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko tas Kungs no tevis prasa, proti — darīt taisnību, mīlēt žēlastību un paze-

mīgi staigāt sava Dieva priekšā!” (Mihas 6:6–8)

Pravietis Hozeja farizeju būtību raksturoja šādiem vārdiem: „Israēls bija kā zaļojošs un sastīgojis kupls vīna koks, kas nesa savus augļus. Bet, jo vairāk viņam bija augļu, jo vairāk viņam bija sacelts ziedokļu svešiem dieviem, un, kur vien zeme bija labāka, tur viņi uzcēla skaistākos pielūgsmes stabus saviem elkiem.” (Hozejas 10:1) Vārdos apliecinādami, ka viņi kalpo Dievam, patiesībā šie ļaudis kalpoja paši sev. Viņu taisnība bija kā augļi pašu centieniem ievērot bauslību saskaņā ar saviem uzskatiem, lai apmierinātu savu patmīlību. Tāpēc tā nevarēja būt labāka kā viņi paši. Pūlēdamies kļūt svēti, viņi mēģināja šķīstu lietu atrast nešķīstajā. Dieva likumi ir tikpat svēti un pilnīgi kā pats Dievs. Tie cilvēkiem atklāj Dieva taisnību. Cilvēkam pašam nav iespējams ievērot Dieva likumus, jo viņa daba ir samaitāta, izkropļota un nelīdzinās Dieva raksturam. Patmīlīgas sirds darbi „ir nešķīsti”, un „visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps” (Jesajas 64:6).

Kaut arī bauslība ir svēta, tomēr jūdi nespēja saņiegt taisnību, saviem spēkiem pūlēdamies šos likumus ievērot. Kristus mācekļiem, ja viņi vēlas nokļūt Dieva valstībā, ir vajadzīga citāda taisnība nekā farizejiem. [55] Dievs tiem sava Dēla personā piedāvā nevainojamu bauslības taisnību. Ja viņi pilnībā atvērtu savas

sirdis un uzņemt Kristu, tad šajos cilvēkos mājotu Dieva dzīvība un mīlestība, pārveidojot tos Kunga līdzībā. Tādā veidā taisnību, ko prasa bauslība, viņi saņemt kā Dieva dāvanu par brīvu. Bet farizeji noraidīja Kristu, „aplam saprazdami Dieva taisnību, viņi centušies celt savējo” (Romiešiem 10:3). Šie ļaudis nepakļāvās Dieva taisnībai.

Jēzus turpināja rādīt saviem klausītājiem, ko nozīmē ievērot Dieva baušļus, — ka tā ir Kristus rakstura atspoguļošana sevī. Tieši tā Viņā katru dienu atklājās Dievs.

***„Kas uz savu brāli dusmo, tas sodāms tiesā.”
(Mateja 5:22)***

Ar Mozus starpniecību Kungs bija teicis: „Tev nebūs savu brāli ienīst savā sirdī. [...] Tev nebūs atriebties, nedz nemitīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāko milēt kā sevi pašu.” (3. Mozus 19:17, 18) Kristus izskaidroja tās pašas patiesības, kuras pravieši jau bija mācījuši un kuras neticība, cietsirdība un mīlestība pret grēku bija padarījušas neskaidras.

Pestītāja vārdi viņiem atklāja patiesību, ka, vainodami otru likumu pārkāpšanā, tie arī paši ir ne mazāk vainīgi, jo sevī lolo ļaunprātību un naidu.

[56] Ezera otrā krastā, tieši pretī vietai, kur viņi bija sapulcējušies, atradās Basanas zeme — vientulīgs apvidus, kura mežonīgās, šaurās aizas un mežainie pakalni jau sen bija slēptuves visa veida noziedzniekiem, no kurām tie varēja uzbrukt. Nostāsti par tur izdarītajām laupīšanām un slepkavībām bija vēl spilgti cilvēku atmiņā, un daudzi dedzīgi apsūdzēja šos ļaundarus. Tajā pašā laikā viņi paši bija straujas dabas un ķildīgi, turēja rūgtāko naidu pret saviem romiešu apspiedējiem un uzskatīja, ka viņiem ir tiesības ienīst arī citas tautas, pat viņu pašu zemes ļaudis, kas nebija pilnībā vienisprātis ar tiem. Ar to viņi pārkāpa bausli, kas pavēl: „Tev nebūs nokaut!”

Naida un atriebības garu pasaulē ienesa sātans, un šī īpašība lika nonāvēt Dieva Dēlu. Kas lolo naidu un atriebību, tas tur sevī to pašu garu, kura auglis būs nāve. Atriebības domās kā stāds sēklā jau apslēpts dus ļaunais darbs. „Katrs, kas savu brāli ienīst, ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkava nepatur sevī mūžīgo dzīvību.” (1. Jāņa 3:15)

„Kas saka uz savu brāli: ģeķis! — tas sodāms augstā tiesā.” Dievs, dāvādams savu Dēlu, lai mēs tiktu glābti, ir parādījis, cik augstu vērtē katru cilvēku, un Viņš nevienam neļauj nicinoši runāt par otru. Mēs gan redzēsim sava tuvākā kļūdas un vājības, bet Dievs katru

dvēseli uzskata par savu īpašumu, jo Viņš to ir radījis un atpircis ar Kristus asinīm. [57] Visi cilvēki ir radīti pēc Viņa līdzības, un arī pret visdziļāk kritušo ir jāzturas ar cieņu un labsirdību. Dievs mums liks atbildēt pat par vienu nicinošu vārdu, kas pateikts dvēselei, kuras dēļ Kristus ir atdevis savu dzīvību.

„Ar ko tu esi pārāks? Kas tad tev ir, ko tu nebūtu saņēmis? Bet, ja tu esi saņēmis, kāpēc lepojies, it kā nebūtu saņēmis?” (1. Korintiešiem 4:7) „Kas tu tāds esi, ka tu tiesā cita kalpu? Viņš stāv vai krīt savam Kungam.” (Romiešiem 14:4)

„Bet, kas saka: bezdievis! — tas sodāms elles ugunī.” Vecajā Derībā vārdu „bezdievis” lietoja, apzīmējot atkritēju jeb grēkiem pilnīgi nodevušos cilvēku. Jēzus saka, ka tas, kas savu brāli uzskata par atkritēju vai Dieva nicinātāju, ar to parāda, ka viņš pelnījis tādu pašu attieksmi.

Bet Kristus, „kad Viņam bija Mozus miesas dēļ vārdu cīņa ar velnu, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu” (Jūdas 9). Ja Viņš to būtu darījis, tad būtu kļuvis līdzīgs sātanam, jo apvainojums ir ļaunā ierocis. Rakstos viņš nosaukts par „mūsu brāļu apsūdzētāju” (Atklāsmes 12:10). Jēzus nevēlējās lietot sātana ierocus, bet sacīja: „Tas Kungs lai tevi soda.” (Jūdas 9)

Tā ir Viņa parādītā priekšzīme mums. Ja ir konflikts ar Jēzus ienaidniekiem, tad nevajadzētu nodarboties

ar atreibību vai arī sacīt kaut ko tādu, kas var tikai šķist kā apsūdzība. [58] Kas savā dzīvē pārstāv Dieva intereses, tam nevajadzētu izteikt vārdus, kurus pat Debesu Majestāte nekad nelietoja strīdos ar sātānu. Tiesāšana un nosodišana mums jāatstāj Dievam.

„Izlīgsti ar savu brāli.” (Mateja 5:24)

Dieva mīlestība ir kaut kas vairāk nekā aizliegums. Tā ir darbīgs, pozitīvs princips, dzīvs avots, kas vienmēr plūst citiem par svētību. Kad mūsos mājās Kristus mīlestība, mēs ne tikai būsim brīvi no naida pret saviem tuvākajiem, bet centīsimies dažādos veidos tiem parādīt mīlestību.

Jēzus sacīja: „Tāpēc, kad tu upurē savu dāvanu uz altāra un tur atminies, ka tavam brālim ir kas pret tevi, tad atstāj turpat altāra priekšā savu dāvanu, noej un izlīgsti papriekš ar savu brāli un tad nāc un upurē savu dāvanu.” Upura ziedojumi atspoguļoja ticību, ka upurētājs ar Kristus starpniecību ir kļuvis par Dieva žēlastības un mīlestības saņēmēju. Bet vārdos paust ticību Dieva piedodošajai mīlestībai, kamēr cilvēks sevī lolo nemīlošu attieksmi, būtu vienkārši farss.

Kad cilvēks, kas apgalvo, ka kalpo Dievam, nodara netaisnību savam brālim vai sāpina to, viņš tam nepareizi atspoguļo Dieva raksturu. Lai būtu saskaņa ar Die-

vu, ir jāatzīst, ka šī netaisnība bijusi grēks. Mūsu brālis varbūt ir nodarījis mums vēl lielāku netaisnību nekā mēs viņam, bet tas mūsu atbildību nemazina. [59] Ja mēs, nākdami pie Dieva, atceramies, ka kādam ir kaut kas pret mums, tad mums jāatstāj sava lūgšanu, pateicības vai brīvprātīgā dāvana, jāiet pie brāļa, ar kuru mums ir nesaskaņas, pazemībā jāatzīst savs grēks un jālūdz piedošana.

Ja kaut kādā veidā esam krāpuši savu brāli vai viņu sāpinājuši, mums jācenšas to labot; ja neviļus esam nodevuši nepatiesu liecību, sagrozījuši otra teikto, ja esam kaut kādā veidā sabojājuši viņa labo iespaidu, mums vajadzētu aiziet pie tiem, ar kuriem par brāli esam runājuši, un atsaukt visus aizvainojošos vārdus un izteikumus.

No kāda gan liela ļaunuma mēs izsargātos, ja jautājums, kas radījuši grūtības starp brāļiem un māsām, nepārrunātu ar citiem, bet gan kristīgā mīlestībā savā starpā! Cik gan daudz rūgtuma sakņu, kas sagandē dzīvi, tiktu izrautas! Cik gan cieši un sirsnīgi tad Kristus sekotāji būtu vienoti Viņa mīlestībā!

„Ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī.”

(Mateja 5:28)

Jūdi lepojās ar savu morāli un ar riebumu noskatījās uz pagānu juteklīgajām paražām. Romas virsnieki, kuri saskaņā ar ķeizara pavēli atradās Palestīnā, izraisīja jūdus pastāvīgas dusmas, jo līdz ar šiem svešiniekiem zemē bija ienākuši pagāniski ieradumi, iekāre un izlaidība. Romas ierēdņi ar savām izlaidīgajām mīļākajām bija redzami Kapernaumas pastaigu vietās un promenādēs, un skaļi prieka saucieni atskanēja no ezera, kad romiešu laivas slīdēja pāri mierīgajiem ūdeņiem. [60] Tauta cerēja, ka Jēzus apsūdzēs šo ļaužu šķiru, bet cik viņi bija pārsteigti, dzirdēdami vārdus, kas atmaskoja ļaunumu viņu pašu sirdīs.

Jēzus sacīja: ja domas par ļaunumu, kaut arī slepeni, tomēr tiek lolotas un koptas, tas norāda, ka sirdī vēl joprojām valda grēks. Dvēseli vēl ir saistījis sarūgtinājums un netaisnība. Tas, kam patīk netiklas ainas, kas ļaujas izlaidības pilnām domām un iekāres vadītiem skatieniem, lūkojas atklātā grēkā ar visu tā smago kauna nastu un bēdām, kuras salauž sirdi, un uz ļaunuma īsto dabu, ko šis cilvēks ir paslēpis savas dvēseles dziļumos. Kārdinājums, kura dēļ kāds, iespējams, krietni smagā grēkā, nerada ļaunumu, kas kļūst redzams, bet ceļ gaismā to, kas ilgi gulējis paslēpts sirdī. „Pāri visam, kas jāsargā, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība.” (Salamana pamācības 4:23)

„Ja tava labā roka tevi apgrēcina, tad nocērt to un met prom.” (Mateja 5:30)

Lai aizkavētu slimības izplatīšanos organismā un dzīvības zaudēšanu, ikviens piekritīs šķirties pat no labās rokas. Daudz vairāk viņam vajadzētu gribēt atteikties no tā, kas apdraud dvēseles dzīvību! Spēku zaudējušas un sātana paverdzinātas dvēseles ir jāizpērk ar Evaņģēlija palīdzību, lai tās iegūtu krāšņo Dieva bērnu brīvību. [61] Dieva mērķis nav tikai atbrīvot no ciešanām, kas ir neizbēgamas grēka sekas, bet gan no paša grēka. Samaitātām un grēka izkropļotām dvēselēm jātiek šķīstītām un pārveidotām, lai tās varētu tērpties „Tā Kunga, mūsu Dieva laipnībā” un tiktu darītas līdzīgas Viņa Dēlam (Psalmi 90:17; Romiešiem 8:29). „Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.” (1. Korintiešiem 2:9) Vienīgi mūžība spēj atklāt brīnišķīgo likteni, pēc kāda var tiekties Kristus līdzībā pārvērstis cilvēks.

Lai sasniegtu šo augsto ideālu, ir jāupurē viss, kas dvēselei liek klupt. Grēka vara pār mums ir atkarīga no mūsu gribas. Savas gribas nodošana tiek salīdzināta ar acs izraušanu vai rokas nociršanu. Bieži vien mums šķiet, ka uzticēt savu gribu Dievam nozīmē piekrist do-

ties caur dzīvi izkropļotiem. Bet Kristus saka, ka mums ir labāk būt ievainotiem un izkropļotiem, ja tikai varam ieiet dzīvībā. Tas, ko parasti uzskata par nelaimi, ir durvis uz lielāku laimi.

Dievs ir dzīvības Avots, un mēs iegūstam dzīvību tikai tad, kad esam vienoti ar Viņu. Atdalīti no Dieva, īsu brīdi mēs varam eksistēt, bet dzīvības mums nav. „Bet, kas dzīvo izlaidīgu dzīvi, tā, dzīva būdama, ir mirusi.” (1. Timotejam 5:6) Tikai pilnīgi uzticot gribu Dievam, Viņam ir iespējams mums dāvēt dzīvību. Tātad Jēzus teica, ka, tikai nododot sevi Dievam un saņemot Viņa dzīvību, mēs spējam uzvarēt Viņa minētos apslēptos grēkus.

[62] Tos gan ir iespējams paslēpt sirdī no citu cilvēku acīm, bet kā mēs pastāvēsim Dieva klātbūtnē?

Ja tu tveries pie sevis un atsakies savu gribu uzticēt Dievam, tad tu izvēlies nāvi, jo grēkam, lai kur tas arī būtu, Dievs ir iznīcinoša uguns. Ja izvēlies grēku un atsakies no tā šķirties, Dieva klātbūtne, kas iznīcina grēku, iznīcinās arī tevi.

Sevis uzticēšana Dievam prasīs upurus, bet šīs darbības būtība ir atdot zemāko, lai iegūtu augstāko, atdot pasaulīgo, lai iegūtu garīgo, atdot pārejošo, lai iegūtu mūžīgo. Dievs nevēlas iznīcināt mūsu gribu, jo, to lietodami, mēs varam darīt visu, ko Viņš no mums sagaida. Mums jāuztic griba Dievam, lai to varētu saņemt

atpakaļ šķīstītu, attīrītu un līdzjūtībā tik cieši savienotu ar Dievišķo, ka caur mums varētu plūst Viņa mīlestības un spēka straumes. Lai arī cik rūgta un sāpīga ietiepīgām un kaprīzām sirdīm šķīstu šī nodošanās, tomēr „tas tev ir labāk”.

Nekad agrāk Jēkabs nebija pazinis ticības cīņas uzvaru, kamēr viņš, klībs un bezpalīdzīgs, nebija pakritis pie Derības Eņģeļa krūtīm un nosaukts par vīru, kas „ar Dievu un ar cilvēkiem ir cīnījies un ir uzvarējis” (1. Mozus 32:29). Ēsava bruņotais pulks stāvēja kluss Jēkaba klātbūtnē, kad viņš „kliboja savas gūžas dēļ” (1. Mozus 32:32), un faraons, lepna is ķēnišķīgais mantinieks, zemojās un lūdza šī vīra svētību. Tā arī „pienācās Viņu, pestīšanas iesācēju, ciešanās padarīt pilnīgu” (Ebrejiem 2:10), un ticības bērni, „pārvarējuši nespēku, karā stipri kļuvuši, svešus kara pulkus piespieduši bēgt” (Ebrejiem 11:34); „tizlie iegūs lielu daudzumu salaupītā” (Jesajas 33:23), un nespēcīgie kļūs „kā Dāvids, un Dāvida nams, kā Tā Kunga eņģelis viņu priekšā” (Caharijas 12:8).

[63] „Vai ir atļauts šķirties no savas sievas?” (Mateja 19:3)

Jūdu tautā vīriem bija atļauts šķirties no sievas pat visnenožīmīgākā iemesla dēļ, un sievietei tad bija at-

ļauts precēties. Šis paradums radīja ļoti nožēlojamas sekas un grēku. Kalna svētrunā Jēzus ietekmīgi izskaidroja, ka nav pamats šķirt laulības saites, izņemot neuzticību tās solījumam. Viņš sacīja: „Kas no savas sievas šķiras, ja ne netiklības dēļ, un precē citu, tas pārkāpj laulību.” (Mateja 19:9)

Kad farizeji vēlāk Viņam jautāja, vai ir atļauts šķirties, Jēzus uzsvēra, ka laulība ir iesvētīta jau radīšanas laikā. Viņš teica: „Mozus jums atļāva šķirties no savām sievietēm jūsu cietsirdības dēļ, bet no iesākuma tas tā nav bijis.” (Mateja 19:8) Viņš tiem atgādināja svētību pilnās dienas Ēdenē, kad Dievs teica: „Viss ir ļoti labs.” Laulībai un sabbatam bija savi pirmsākumi, un šīs abas lietas ir paredzētas Dieva godam un cilvēku labklājībai. Kad Radītājs savienoja svētā pāra rokas laulībā, sacīdams: „Tādēļ virs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu” (1. Mozus 2:24), — Viņš izsludināja likumu par laulību, kas attiecas uz visiem Ādama bērniem līdz laika beigām. [64] Tas, ko Mūžīgais Tēvs uzskatīja par labu, bija lielāko svētību un cilvēku attīstības likums.

Tāpat kā katru cilvēcei uzticētu Dieva dāvanu, arī laulību grēks ir sagrozījis, bet Evaņģēlija mērķis ir atkal atjaunot tās pirmatnējo šķīstību un skaistumu. Gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā laulības attiecības ir lietotas, lai

rādītu trauslo un svēto saikni starp Kristu un Viņa atbrīvotajiem ļaudīm, kurus Viņš atpircis par Golgātas cenu. „Nebīsties!” Viņš saka. „Jo tavs laulāts vīrs ir tavs Radītājs, Tas Kungs Cebaots ir Viņa vārds. Un tavs Pestītājs ir Israēla Svētais.” (Jesajas 54:4, 5) „Atgriezieties, jūs, atkritēji bērni!” Tā saka Tas Kungs, „jo jūs esat mans īpašums.” (Jeremijas 3:14) Augstajā dziesmā mēs dzirdam līgavas balsi: „Mans draugs ir mans, un es esmu viņa draudzene.” Un Viņš, kas „izceļas starp tūkstošiem”, saka savai izredzētajai: „Lai no kurienes tevi uzskatītu, tu arvienu esi skaista, mana draudzene, un tev nekur nav nekādas vainas!” (Augstā dz. 2:16; 5:10; 4:7)

Vēlāk apustulis Pāvils, rakstīdams Efezas kristiešiem, vēsta, ka Kungs ir iecēlis vīru par sievas galvu, lai viņš būtu tās aizstāvis un saistītu kopā visus ģimenes locekļus, tāpat kā Kristus ir draudzes galva un Glābējs. Tādēļ Viņš saka: „Bet, kā draudze ir paklausīga Kristum, tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās. Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis savu draudzi, pats nododamies viņas labā, lai to darītu svētu, [65] šķīstot ar mazgāšanu ūdenī caur vārdu, sev savu draudzi sagatavodams cīnīgu, bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma, lai būtu svēta un bez vainas. Tā arī vīriem pienākas savas sievas mīlēt kā savu miesu.” (Efeziešiem 5:24–28)

Tikai Kristus žēlastība vien var laulību darīt tādu, kā Dievs to bija iecerējis: lai tā nodrošinātu svētības cilvēcei un veicinātu tās garīgo izaugsmi. Tad ģimene zemes virsū savā vienotībā, mierā un mīlestībā atainos Debesu ģimeni.

Tagad, tāpat kā Kristus dienās, sabiedrības stāvoklis atspoguļo skumju šo svēto attiecību Debesu ideāla pretstatu. Tomēr Kristus Evaņģēlijs sola mierinājumu tiem, kas cerētās draudzības un prieka vietā izjutuši rūgtumu un vilšanos. Kristus Gara dāvātā pacietība un lēnprātība atvieglos viņu rūgto likteni. Sirds, kurā mājot Kristus, būs ar Viņa mīlestību tā piepildīta un apmierināta, ka to nemocīs ilgas pievērst sev citu uzmanību un izpelnīties līdzjūtību. Uzticot dvēseli Dievam, Viņa gudrība var paveikt to, ko cilvēku gudrība nespēj. Atklājoties Viņa žēlastībai, sirdis, kas bija atsvešinājušās un kļuvušas vienaldzīgas, var savienoties ar daudz stiprākām un ilgstošākām saitēm par tām, kas ir pasaulē, — ar mīlestības zelta saitēm, kuras izturēs pārbaudījumus.

[66] „Es jums saku, ka jums nepavisam nebūs zvērēt.” (Mateja 5:34)

Jēzus mums dara zināmu šīs pavēles iemeslu —

mēs nedrīkstam zvērēt „ne pie Debesīm, jo tās ir Dieva goda krēsls, nedz pie zemes, jo tā ir Viņa kāju pamesls, nedz pie Jeruzalemes, jo tā ir lielā ķēniņa pilsēta. Tev arī nebūs zvērēt pie savas galvas, jo tu nespēj padarīt nevienu vienīgu matu ne baltu, ne melnu.”

Vīsas lietas nāk no Dieva. Mums nav nekā, ko mēs nebūtu saņēmuši, un vēl vairāk — mums nav nekā, ko Kristus ar savām asinīm nebūtu mūsu dēļ atpircis. Visam, kas mums pieder, ir uzspiests krusta zīmogs, tas ir atpirkts ar asinīm, kas dārgākas par visu, jo tās ir Dieva dzīvība. Tāpēc arī, apstiprinot savus vārdus, nevaram likt kaut ko ķīlā, it kā tas būtu mūsu īpašums.

Jūdi gan saprata, ka trešais bauslis aizliedz zaimot Dieva vārdu, tomēr viņi uzskatīja, ka tiem ir tiesības lietot citus zvērestus. Zvērēšana šiem ļaudīm bija parasta lieta. Ar Mozus starpniecību tiem bija aizliegts nepatiesi zvērēt, bet viņiem bija daudz paņēmieni, kā atbrīvoties no zvēresta uzliktajām prasībām. Viņi nebaidījās no atklātas bezdievības un nekautrējās lauzt zvērestu tik ilgi, kamēr to varēja noslēpt, gudri apejot likumus.

Jēzus nosodīja viņu ieradumus, izskaidrojot, ka šāda zvērēšana ir Dieva baušļa pārkāpšana. Tomēr mūsu Pestītājs neaizliedz zvēresta došanu tiesā, kur godbijībā Dievu piesauc kā liecinieku, ka sacītais ir patiesība un tikai patiesība. [67] Jēzus pats neatteicās nodot

zvērestu, pirms Viņš liecināja Sinedrijā. Kad augstais priesteris Viņam sacīja: „Pie dzīvā Dieva es Tevi zvērinu, saki mums: vai Tu esi Kristus, Dieva Dēls?“, Jēzus tam saka: „Tu to teici.” (Mateja 26:63, 64) Ja Jēzus kalna svētrunā būtu nosodījis zvērestu tiesā, tad pratināšanas laikā Viņš to būtu pārmetis arī augstajam priesterim, tā uzspiezdams savu mācību, ko pēc tam varētu izmantot Viņa sekotāji.

Ir daudzi, kas nebaidās krāpt līdzcīvēkus, tomēr Svētais Gars ir pamācījis un pārliecinājis šos ļaudis, ka melot Radītājam ir pilnīgi nepieņemami. Nododot zvērestu, viņos tiek radīta sajūta, ka tie sacīto apliecina ne tikai cilvēkiem, bet arī Dievam, un, ja viņi sniedz nepatiesu liecību, tad Dievs redz sirdi un īsto patiesību. Zinādami, kādu briesmīgu sodu iespējams saņemt par šādu grēku, viņi no tā atturas.

Tikai kristietis zvērēdams spēj liecināt patiesi. Šāds cilvēks pastāvīgi dzīvo it kā Dieva klātbūtnē, apzinādamies, ka katra doma Viņam ir redzama. Kad tam likumīgi jānodod zvērests, tad ir pareizi, ja viņš atsaucas uz Dievu kā liecinieku, ka viss teiktais ir patiesība un tikai patiesība.

Vēl Jēzus izvirzīja principu, kas zvēresta nodošanu padara nevajadzīgu. Viņš māca, ka patiesības teikšanai jābūt mūsu valodas pamatlikumam. „Bet jūsu vārdi lai

ir jā! jā!, nē! nē!, kas pāri par to, tas ir no ļauna.” (Mateja 5:37)

[68] Šie vārdi nosoda ikvienas nenožīmīgas frāzes un rupjības lietošanu. Tie aizliedz maldinošus komplimentus, izvairīšanos no patiesības, glaimus, pārspīlējumus, krāpnieciskus darījumus, kas raksturīgi uzņēmējdarbībā un sabiedriskajā dzīvē. Tie māca, ka ikviens, kurš cenšas izlikties par to, kas viņš nav, vai kurš izsaka vārdus, kuri nepauž viņa patiesās jūtas, nevar tikt nosaukts par patiesu.

Ja šos Kristus vārdus ievērotu, tad netiktu pausti ļauni minējumi un nelaipna kritika, jo kurš gan var būt pārlicināts, ka runā taisnību, komentēdams otra rīcību un motīvus? Cik gan bieži atstāto iespaidu ietekmē lepnums, kaislības un personisks aizvainojums! Viens skatiens, vārds, pat balss noskaņa var runāt nepatiesību. Arī faktus var pasniegt tā, ka tie atstāj nepatiesu iespaidu. Bet viss, „kas pāri par to” — kas nav patiesība — „tas ir no ļauna”.

Visam, ko kristietis dara, ir jābūt tik caurspīdīgam kā saules gaismai. Patiesība ir no Dieva, bet krāpšana katrā tās izpausmē — no sātana, un jebkurš, kas kaut kādā veidā novirzās no patiesības taisnās līnijas, pakļaujas ļaunā varai. Ne vienmēr ir viegli runāt skaidru patiesību. Turklāt mēs nevaram runāt patiesību, kamēr

to nezinām. Cik gan bieži aizspriedumi, nepilnīgas ziņāšanas un kļūdaini secinājumi mūs aizkavē pareizi izprast lietas, ar kurām saskaramies! Mēs nespējam runāt taisnību, ja mūsu domas pastāvīgi nevada Tas, kurš ir patiesība. Kristus ar apustuļa Pāvila starpniecību pavēl: „Jūsu runa lai aizvien ir tīkama.” (Kolosiešiem 4:6) [69] „No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem.” (Efeziešiem 4:29) Šo Rakstu vietu gaismā mēs redzam, ka kalna svētrunā Jēzus norāj jokošanos, kā arī nenopietnas un nepiedienīgas sarunas. Tās rāda, ka mūsu vārdiem jābūt ne vien patiesiem, bet arī skaidriem.

Tiem, kas būs mācījušies no Kristus, ir izteikts aicinājums: „Nepiedalieties neauglīgajos tumsības darbos!” (Efeziešiem 5:11) Valodā un dzīvē šādi cilvēki būs vienkārši, godīgi un atklāti, jo tie gatavojas svēto sadraudzībai, kuru „mutē nav melu” (Atklāsmes 14:5).

„Jums nebūs pretim stāvēt ļaunajam: bet, kas tevi sit labajā vaigā, tam pagriez arī otru.” (Matēja 5:39)

Sastopoties ar romiešu kareivjiem, jūdi pastāvīgi iesvīla dūsmās. Kareivju daļas bija izvietotas dažādās

Jūdejas un Galilejas novados, un to klātbūtne atgādina jūdiem par viņu tautas panikumu. Ar rūgtumu tie klausījās skaļajās tauru skaņās un vēroja kareivju grupu pulcēšanos ap romiešu karogu un šī varas simbola godināšanu. Biežie strīdi starp kareivjiem un tautu padziļināja vispārējo naidu. Ja kāds romiešu ierēdnis ar savu sardzi steidzās no vienas vietas uz otru, viņš bieži aizturēja uz lauka strādājošos jūdu zemniekus un spieda viņus nest kalnā tā bagāžu vai veikt kādu citu nepieciešamu pakalpojumu. [70] Tas bija romiešu likums un paraža, un pretošanās šādām prasībām kļuva par izsmiekla un nežēlības cēloni. Ilgas nomest romiešu jūgu kļuva ar katru dienu jo stiprākas, un sevišķi spilgti šis sacelšanās gars izpaudās drosmīgo un skarbo galilejiešu vidū. Kapernaumā atradās Romas garnizons, jo tā bija pierobežas pilsēta, un pat Jēzus sludināšanas laikā redzētā karavīru nodaļa modināja klausītājos rūgtas domas par Israēla pazemojumu. Tauta dedzīgi raudzījās uz Kristu, cerēdama, ka Viņš būs Tas, kas atņems Romai tās lepnumu.

Jēzus skumji noraugās sev pievērstajās sejās. Viņš redz, ka atriebības gars ir tām uzspiedis savu zīmogu, un zina, cik ļoti tauta ilgojas pēc varas, lai iznīcinātu apspiedējus. Noskumis Viņš tiem pavēl: „Jums nebūs pretim stāvēt ļaunumam; bet, kas tev sit labajā vaigā,

tam pagriez arī otru.”

Šie vārdi bija Vecās Derības mācības atkārtojums. Taisnība, ka ar Mozus starpniecību dotajos likumos bija noteikums: „Aci pret aci, zobu pret zobu”, — bet tas bija civillikums (3. Mozus 24:20). Nevienam nebija tiesību pašam atriebties, jo Kunga teiktais skanēja šādi: „Nesaki: „Es atriebšu ļaunu.”” (Salamana pamācības 20:22) „Nesaki: „Kā viņš man darījis, tā es gribu viņam atdarīt.”” (Salamana pamācības 24:29) „Nepriecāties, kad tavs ienaidnieks krīt.” (Salamana pamācības 24:17) [71] „Ja tavs ienaidnieks cieš badu, tad paēdini viņu ar maizi; ja viņam slāpst, tad atspirdzini viņu ar ūdeni, jo ar to tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa galvas, un tas Kungs tev to atlīdzinās.” (Salamana pamācības 25:21, 22)

Visa Jēzus zemes dzīve bija šī principa atklāsme. Viņš atstāja Debesu mājas, lai nestu dzīvības maizi saviem ienaidniekiem. Kaut arī visu laiku no silītes līdz kapam pār Viņu krājās apmelojumi un vajāšanas, notiekošais Viņā modināja tikai piedodošas mīlestības izpausmes. Ar pravieša Jesajas starpniecību Viņš saka: „Savu muguru Es pagriezu tiem, kas mani sita, un savu vaigu tiem, kas raustīja un plēsa manu bārdu. Savu vaigu Es neapslēpu paļām un spļāvieniem.” (Jesajas 50:6) „Kad Viņš tika sodīts un spīdzināts, Viņš padevās un neatda-

rīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā Viņš aplusa un neatdārija savu muti.” (Jesajas 53:7) Cauri laikmetiem no Golgātas krusta atskan lūgšana par Viņa slepkavām un cerības vēsts mirstošajam noziedzniekam.

Tēva klātbūtne apņēma Kristu, un ar Viņu notika tikai tas, ko bezgalīgā mīlestība atļāva par svētību pasaulei. Tur bija Viņa miera avots, tas ir arī paredzēts mums. Sitiens, tēmēts cilvēkam, kas pildīts ar Kristus Garu, skar Pestītāju, kurš apņem viņu ar savu klātbūtni. Dieva bērnam nav vajadzības pretoties ļaunumam, jo Kristus ir viņa aizstāvis. Ar viņu notiek tikai tas, ko Kungs pieļauj. „Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.” (Romiešiem 8:28)

[72] „Un, kas ar tevi grib tiesāties un ņemt tavus svārkus, tam atdod arī apmetni. Un, kas tevi spiež iet vienu jūdzi, ar to paej divas.” (Mateja 5:40, 41)

Jēzus pavēlēja mācekļiem nepretoties augstākām varām, bet gan darīt vairāk, nekā tiek prasīts. Cik vien iespējams, tiem vajadzētu izpildīt katru uzdoto pienākumu, pat ja tas nav valsts likumos prasīts. Ar Mozus starpniecību dotais likums prasīja lielu uzmanību pret

nabadzīgajiem. Ja kāds nabadzīgs cilvēks deva savu apģērbu kā ķīlu par parādu vai drošības maksu, tad kreditoram nebija atļauts ieiet namā, lai to iegūtu, viņam vajadzēja gaidīt uz ielas, kamēr ķīla tiek iznesta. Turklāt neatkarīgi no apstākļiem ķīlu līdz saulrietam vajadzēja atdot (5. Mozus 24:10–13). Kristus dienās šos uz līdzjūtību pamatotos noteikumus maz ievēroja, tomēr Viņš mācīja savus mācekļus pakļauties tiesas spriedumam, pat ja tas prasītu vairāk, nekā Mozus likumā noteikts. Ja arī tiktu prasīta daļa no viņu apģērba, to vajadzētu dot. Un vēl vairāk — viņiem vajadzēja apmierināt aizdevēja prasības pat tad, ja tie gribēja vairāk, nekā tiesa atļāvusi. „Un, kas ar tevi grib tiesāties un ņemt tavus svārkus, tam atdod arī apmetni. Un, kas tevi spiež iet vienu jūdzi, ar to paej divas.”

Jēzus vēl piebilda: „Dod tam, kas tevi lūdz, un neatsakies, ja kas no tevis grib aizņemties.” Tāda pati mācība bija dota ar Mozus starpniecību: „Kad tavā starpā būs kāds nabags vīrs, viens no taviem tautas brāļiem, kādos tavos vārtos tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad neapcietini savu sirdi un neaizslēdz savu roku sava nabaga brāļa priekšā, bet atvērdams atver viņam savu roku un aizdodams aizdod viņam tik, cik viņam vajag trūcībā.” (5. Mozus 15:7, 8) [73] Šī Rakstu vieta izskaidro Glābēja vārdus. Kristus mūs nemāca

dot visiem bez izņēmuma, kas tikai lūdz palīdzību, bet Viņš saka: „Aizdod viņam tik, cik viņam vajag trūcībā.” Tai gan jābūt vairāk dāvanai nekā aizdevumam, jo mums jāaizdod, atmaksu negaidot (Lūkas 6:35). „Tas, kas kopā ar savu žēlastības dāvanu dod arī sevi, pabaro trīs personas: sevi, savu bada māktu tuvāko un mani.” (Džeimss Rasels Lovels)

„Mīliet savus ienaidniekus.” (Mateja 5:44)

Pestītāja mācība — „Jums nebūs pretim stāvēt ļaunajam” — atriebības kārajiem jūdiem bija smaga valoda, un viņi kurnēja par to savā starpā. Bet tagad Jēzus vēl stingrāk paziņoja: „Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: tev būs savu tuvāku mīlēt un savu ienaidnieku ienīst. Bet Es jums saku: mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā, ka jūs topat sava Debesu Tēva bērni.”

Tāda bija likuma būtība, kuru rabīni pasniedza kā aukstu un stingru prasību kodeksu. Viņi uzskatīja, ka ir labāki par pārējiem cilvēkiem un kā dzimuši israēlieši ticēja, ka viņiem piešķirta sevišķa Dieva labvēlība, bet Jēzus uzsvēra piedodošas mīlestības garu, kas vienīgais varēja būt pierādījums tam, ka viņus vada cēlāki motīvi nekā muitniekus un grēciniekus, kurus tie nicināja.

[74] Kristus norādīja saviem klausītājiem uz pasau-

les Valdnieku, kuru Viņš nosauca jaunā vārdā — „Mūsu Tēvs”. Kungs vēlējās, lai tie saprastu, cik ļoti Dieva sirds ilgojas pēc viņiem. Viņš mācīja, ka Dievs rūpējas par katru zudušu dvēseli — „kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā Tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas” (Psalmi 103:13). Neviena cita reliģija nav tā raksturojusi Dievu kā Bībeles reliģija. Pagānisms māca cilvēkus augstāko būtņi uzlūkot kā baiļu objektu mīlestības vietā, kā atriebīgu, ar upuriem apmierināmu dievību Tēva vietā, kurš apveltī savus bērņus ar mīlestības dāvanu. Paši Israēla ļaudis bija kļuvuši tik akli pret praviešu iepriekš sniegtajām dārgajām mācībām par Dievu, ka šī tēvišķās mīlestības atklāsme viņiem šķita esam kas jauns, pirmo reizi dāvāts pasaulei.

Jūdi ticēja, ka Dievs mīl tos, kas Viņam kalpo, — viņu izpratnē tos, kas uzticīgi pilda rabīnu prasības, — bet visa pārējā pasaule ir pakļauta Viņa dusmām un lāstam. Jēzus turpretī sacīja, ka visu pasauli — labos un ļaunos — apspīd Viņa mīlestības saulstari. Šo patiesību jau var mācīties, vērojot dabu, „jo Viņš liek savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem” (Mateja 5:45).

Tas nav Zemē mītošs spēks, ar kura starpniecību tā gadu no gada pasniedz savas balvas un turpina kustību ap Sauli. [75] Dieva roka vada planētas un tur īstajā vie-

tā, kad tās pārvietojas debess izplatījumā. Viņa spēks secīgi maina vasaru un ziemu, sējas un pļaujas laiku, dienu un nakti. Viņa vārda spēkā dīgst stādi, plaukst lapas un atveras ziedi. Viss labums, kas mums ir: katrs saulesstars, katra lietoslāse, katrs ēdiena kumoss un katrs dzīves mirklis ir mīlestības dāvana.

Kamēr mēs vēl bijām bez mīlestības un nesaticīgi, „ienīsti un cits citu nīzdami”, Debesu Tēvs apžēloja mūs. „Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības.” (Titam 3:3–5) Tā arī Viņa mīlestība, kad mēs to pieņemsim, padarīs mūs laipnus un sirsnīgus ne tikai pret patīkamiem cilvēkiem, bet arī pret tādiem, kas daudz maldās, kļūdās un grēko.

Tie, kas ir saņēmuši daļu no dievišķās dabas, ir Dieva bērni. Stāvoklis sabiedrībā, dzimums, tautība vai reliģiskās priekšrocības nepadara mūs par dievišķās ģimenes locekļiem, bet gan mīlestība — mīlestība, kas apņem visus cilvēkus. Pat grēcinieki, kas vēl nav pilnīgi savu sirdi noslēguši Svētā Gara iespaidam, atsauksies uz laipnību; kaut arī viņi var atbildēt naidam ar naidu, tomēr mīlestībai tie atsauksies ar pretmīlestību. Vienīgi Dieva Gars naidam pretī raida mīlestību. Būt laipnam pret nepateicīgajiem un ļaunajiem, darīt labu, nekā turpmāk necerot, — tās ir ķēnišķīgās Debesu ģimenes

locekļu regālijas, drošas zīmes, ar kurām Visaugstākā bērni liecina par savu augsto kārtu.

[76] „Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” (Mateja 5:48)

Vārds „tāpēc” norāda uz secinājumu, kas izdarīts par iepriekš teikto. Jēzus bija aprakstījis saviem klausītājiem Dieva nebeidzamo mīlestību un žēlsirdību, un tādēļ Viņš tiem pavēlēja būt pilnīgiem. Tāpēc, ka jūsu Debesu Tēvs ir „laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem” (Lūkas 6:35), tāpēc, ka Viņš pazemojās, lai aizsniegtu tevi, — tāpēc Jēzus sacīja, ka tu vari līdzināties Viņam un bez kļūdām nostāties blakus cilvēkiem un eņģeļiem.

Žēlastības dēļ mūžīgās dzīvības noteikumi tagad ir tādi paši, kādi tie bija Ēdenē: pilnīga taisnība, saskaņa ar Dievu un absolūta atbilstība Viņa baušļu principiem. Rakstura standarts, kas atklāts Vecajā Derībā, ir tas pats, kas redzams Jaunajā Derībā. Tas nav mērķis, kuru nespējam aizsniegt. Katras prasības vai katras Dieva dotās pavēles pamatā likts kāds noteikts apsolījums, kaut kas pārlicinošs. Dievs ir nodrošinājis, lai mēs varētu kļūt Viņam līdzīgi, un Viņš šo darbu paveiks visu to labā, kas nepretojas Viņa gribai un nenoraida žēlastību.

Dievs mūs ir milējis ar neizsakāmu mīlestību, un mūsu sirdīs mostas pretmīlestība, kad sākam aptvert, cik gara, plata, dziļa un augsta ir mīlestība, kura pārsniedz zināšanu robežu. Pārliecinoties par Kristus pievilcīgo skaistumu un Viņa mīlestību pret mums, kad vēl bijām grēcinieki, ietiepīgā sirds tiek kausēta un mainās, grēcinieks kļūst par Debesu ģimenes bērnu. [77] Lai izdzēstu grēku no cilvēka sirds, Dievs nelieto piespiedu līdzekļus — tikai mīlestību. Tādā veidā Viņš pārvērš lepnumu pazemībā, naidu un neticību — mīlestībā un ticībā.

Jūdi pašu spēkiem līdz apnikumam bija pūlējušies kļūt pilnīgi, bet tas nebija izdevies. Kristus viņiem jau bija teicis, ka ar savu taisnību tie nekad nevarēs ieiet Debesu valstībā. Tagad Viņš vērš ļaunību uzmanību uz taisnības pilno raksturu, kas piemīt visiem, kuri tur ieies. Kalna svētrunā Viņš apraksta taisnības augļus un tagad vienā teikumā raksturo taisnības būtību un norāda uz tās Avotu: „Esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” Šis likums ir Dieva rakstura kopija. Ieraugiet savā Debesu Tēvā pilnīgu to principu atklāsmi, kas ir Viņa valdīšanas pamats.

Dievs ir mīlestība. No Viņa kā saules stari pār visām radītajām būtnēm izplūst mīlestība, gaisma un prieks. Dalīties — tā ir Viņa daba, un visa Viņa dzīve ir nesavtīgas mīlestības izpausme.

„Viņa gods ir Viņa bērnu labums,
Viņa prieks, Viņa laipnais tēvišķums.”

(Autors nezināms.)

Viņš saka, ka mums jābūt pilnīgiem tādā pašā veidā, kā Viņš ir pilnīgs. Mums jābūt gaismas un svētību centriem tuvāko cilvēku lokā, tāpat kā Viņš ir Universā. Mums pašiem nekā nav, bet mūs apspīd Viņa mīlestības gaisma, un mums tā jāatstaro. Ar labumu, ko esam aizņēmušies no Viņa un tādējādi kļuvuši labi, mēs savā jomā varam būt pilnīgi, tāpat kā Dievs ir pilnīgs savējā.

Jēzus saka: „Esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” Ja mēs esam Dieva bērni, tad esam arī Viņa dabas mantinieki un mums jābūt līdzīgiem Viņam. [78] Katrs bērns dzīvo tās dzīvības dēļ, ko tam devis tēvs. Ja esam Dieva bērni, Viņa Gara dzemdināti, tad dzīvojam Dieva dzīvības dēļ. „Viņā mājā visa Dievības pilnība miesā” (Kolosiešiem 2:9), un Jēzus dzīvība kļūst redzama „mūsu mirstīgajā miesā” (2. Korintiešiem 4:11). Šī dzīvība tevī izveidos to pašu raksturu un darbus, kādi bija Kristum. Tā mēs kļūsim vienoti ar katru Viņa prasību, jo „Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli” (Psalmi 19:8). Mīlestībā „bauslības taisnības prasība tiks piepildīta mūsos, kas nedzīvojam vairs miesai, bet Garam” (Romiešiem 8:4).

KALPOŠANAS PATIESIE MOTĪVI

***„Sargieties, ka jūsu taisnība nav tāda, kas grib
spīdēt ļaužu priekšā.” (Mateja 6:1)***

Vārdi, ko Kristus izteica kalna svētrunā, bija tās mācības izpausme, kuru Viņš bez vārdiem rādīja ar savu dzīvi, bet ko ļaudis nespēja izprast. Tie nevarēja saprast, kāpēc Viņš, kam bija tik liels spēks, to nelietoja, lai sasniegtu, pēc viņu izpratnes, svarīgākus mērķus. Viņu noskaņojums, motīvi un metodes bija pilnīgi pretējas Jēzus īpašībām. Kaut arī šie ļaudis pretendēja uz to, ka ļoti rūpējas par cieņas pilnu attieksmi pret liku-

mu, patiesībā viņu galvenais mērķis bija pašpaaugstināšanās. Kristus centās tiem parādīt, ka katrs, kas mīl savu es, ir likuma pārkāpējs.

Taču farizeji dzīvoja saskaņā ar tiem pašiem principiem, kas raksturīgi visu laikmetu cilvēkiem. Farizejiskais gars vēl šodien ir cilvēku dabas virzošais spēks, bet, tā kā Pestītājs parādīja atšķirību starp savu raksturu un metodēm un rakstu mācītāju attieksmi, tad Viņa mācība vienādi attiecas uz visu laikmetu ļaudīm.

Kristus dienās farizeji nemitīgi centās iegūt Debesu labvēlību, lai nodrošinātu sev laicīgu godu un labklājību. Viņi uzskatīja, ka šīs lietas ir atalgojums par viņu tikumību. Vienlaikus šie vīri ļaudīm demonstrēja savu labdarību, lai pievērstu viņu uzmanību un iegūtu reputāciju, ka ir svēti.

[80] Jēzus izteica pārmetumus par farizeju ārišķīgo dievbijību un paskaidroja, ka Dievs neatzīst tādu kalpošanu un ka tautas glaimi un apbrīna, pēc kā viņi tik dedzīgi tiecās, būs vienīgā alga, kādu tie jebkad saņems.

„Bet, kad tu dod mīlestības dāvanas,” Viņš sacīja, „tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara, tā ka tava dāvana paliek apslēpta; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās.” (Mateja 6:3, 4)

Ar šiem vārdiem Jēzus nemāca, ka labdarība vienmēr būtu jāglabā kā noslēpums. Apustulis Pāvils, Svētā Gara vadīts, neslēpa Maķedonijas kristiešu pašreizējību, bet stāstīja par Kristus žēlastību, kas darbojās viņos un kuras dēļ arī citi tika piepildīti ar to pašu garu. Vēl Viņš rakstīja korintiešiem: „Un jūsu rūpība ir pamudinājusi daudzus citus.” (2. Korintiešiem 9:2)

Kristus vārdi skaidri liecina, ka labdarības galvenais mērķis nedrīkst būt cilvēku uzslava un pagodinājums. Patiesa dievbijība necenšas izrādīties cilvēkiem. Tie, kas vēlas dzirdēt skaļas uzslavas un glaimus, ir tikai vārda kristieši.

Ar labajiem darbiem Kristus sekotājiem nav jāpagodina sevi, bet Tas, kura žēlastībā un spēkā viņi šīs lietas ir paveikuši. Katrs labs darbs tiek izpildīts ar Svētā Gara palīdzību, un Svētais Gars tiek dots, lai pagodinātu Devēju, nevis saņēmēju. Kad Kristus gaisma spīd dvēselē, lūpas būs pildītas ar slavu un pateicību Dievam. Tad tavu domu un sarunu temats nebūs tavas lūgšanas, tavi uzdevumi, tava labdarība, tava pašreizējība, bet tu paaugstināsi Kristu. Tavs es atkāpsies, un Jēzus būs viss visā.

[81] Labdarībai jānāk no sirds, līdzjūtībā un mīlestībā pret cietējiem, bet ne tāpēc, lai citi redzētu mūsu labos darbus. Debesis vērtē patiesus nodomus un sir-

snīgu līdzjūtību. Dvēseli, kas ir pilnībā ziedojušies un patiesa savā mīlestībā, Dievs vērtē daudz dārgāk par Ofīras zeltu.

Lai gan šāda gara vadībā parādīta laipnība nepaliks bez atalgojuma, tomēr mums nav jādomā par to, bet gan par kalpošanu. „Tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās.” Lai gan patiesībā Kungs pats ir lielākais Atalgojums, kas pārspēj jebkuru citu, tomēr Dievu uzņemt sevi un par Viņu priedāties spēj tikai tāda dvēsele, kas raksturā kļūst Viņam līdzīga. Tikai līdzīgs spēj cienīt līdzīgu. Kad mēs sevi nododam Dievam, lai kalpotu cilvēci, Viņš sevi nodod mums.

Nevar būt tā, ka no cilvēka sirds un dzīves izplūst dievišķo svētību straumes uz citiem, bet viņš nesaņem bagātīgu atalgojumu. Nogāzes un līdzenumi, kas kalpo kā gultnes plūstošajām kalnu upēm, kad tās tiecas uz jūru, nekad necieš zaudējumus. Šie dabas veidojumi simtkārt atgūst to, ko atdevuši. Upes, kas čalodamas plūst pa gultni, kā algu aiz sevis atstāj svaigumu un auglību. Zāle to krastos atšķiras ar savu svaigo zaļumu, koki — ar kuplo lapu vainagu un ziedi — ar daudzveidību. Kad zeme ir kļuvusi kaila un brūna svelmainajā saules karstumā, svaigais zaļums iezīmē kalnu upes ceļu. [82] Līdzenums, kas nes uz jūru kalnu bagātības, ir tērpts krāšņā zaļumā kā pierādījums tam atalgojumam,

ko Dieva žēlastība sniedz visiem, kas ļauj sevi lietot kā tās kanālus pasaulei.

Šādas svētības saņem tie, kas žēlsirdīgi izturas pret nabagiem. Praviētis Jesaja saka: „Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb un neatraujies no sava tuvāka, tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma. [..] Un Tas Kungs tevi vienmēr vadīs un paēdinās tavu dvēseli arī tukšās vietās .., tu būsi kā auglīgs dārzs un kā ūdens avots, kurā ūdens neizsīkst.” (Jesajas 58:7–11)

Labdarība tiek divkārt svētīta, jo tas, kas dalās ar trūcīgo, svētī citus un pats saņem svētības vēl lielākā mērā. Kristus žēlastība attīsta dvēselē tādas rakstura iezīmes, kas ir pretējas savtībai, īpašības, kas bagātina dzīvi un padara to cienījamu. Klusībā parādīta laipnība savieno sirdis un tuvina tās žēlastības Avotam. Nelieli uzmanības pierādījumi, nelieli mīlestības darbi un pašuzpurēšanās klusi izplata ap sevi smaržu, kas līdzīgi ziedu aromātam ienes dzīvē svētības un laimi. Beidzot kļūs zināms, ka sevis aizliegšana citu labklājības un laimes labā, lai arī cik nenozīmīga un neievērojama tā šeit varētu šķīst, Debesīs tiks uzskatīta par zīmi, kas liecina par mūsu savienību ar Viņu, godības Ķēniņu, kurš, bagāts būdams, mūsu dēļ kļuva nabags.

[83] Paveiktos mīlestības darbus var glabāt kā noslēpumu, bet nav iespējams noslēpt iespaidu, kādu šī rīcība atstāj uz darītāja raksturu. Ja mēs strādājam no visas sirds kā Kristus sekotāji, tad mūsu sirdis būs līdzīgas Dieva sirdij, un Dieva Gars, kurš mūs virza, dvēselē izveidos svētu saskaņu, kas būs atbilde uz dievišķo pieskārienu.

Viņš, kas piešķir arvien lielākus talantus tiem, kuri ir gudri pilnveidojuši iepriekš saņemtās dāvanas, ar labvēlību vērtē to cilvēku veiktos darbus, kas tic Viņa mīļajam Dēlam, kura žēlastībā un spēkā tie ir darbojušies. Ļaudis, kas sevī ir attīstījuši un pilnveidojuši kristīgu raksturu, ieguldīdami savas spējas labos darbos, nākamajā dzīvē pļaus to, ko šeit sējuši. Virs zemes iesāktais darbs tiks pabeigts pilnīgākā un svētākā dzīvē, lai turpinātos mūžībā.

***„Un, kad jūs Dievu lūdzat, nedariet tā kā liekuļi.”
(Mateja 6:5)***

Farizejiem bija noteiktas lūgšanu stundas, un, ja šajā laikā viņi bija uz ielas vai tirgus laukumā, nemierīgu ļaužu pūļu vidū (kā bieži gadījās), tie apstājās un skaļā balsī izteica savas formālās lūgšanas. Šādu Dieva pielūgšanu, kas kalpoja vienīgi sevis slavināšanai, Pestītājs nesaudzīgi norāja. [84] Tomēr Viņš nenoraidīja publis-

ku lūgšanu un ne vienu reizi vien pats ar saviem mācekļiem lūdza lielu tautas masu klātbūtnē. Viņš mācīja, ka mūsu privātajai lūgšanai nav jābūt publiskai, bet tai klusā dievbijībā jāaizsniedz vienīgi Kungs. Šādas lūgšanas nav jādzird nevienai ziņkārīgai ausij.

„Bet, kad tu Dievu lūdz, tad ej savā kambarī.” (Mateja 6:5, 6) Atrodi vietu privātai lūgšanai. Jēzum bija izraudzītas īpašas vietas sarunām ar Dievu, un tā tam jābūt arī mums. Mums bieži ir nepieciešams aiziet uz kādu vietu, lai arī cik vienkāršu, kur varētu pabūt vienatnē ar Dievu.

„Pielūdz savu Tēvu slepenībā.” Jēzus vārdā bērna uzticībā mēs varam tuvoties Dievam. Nav vajadzīgs, lai kāds cilvēks pildītu vidutāja lomu. Ar Jēzus starpniecību mēs varam atvērt savas sirdis Tēvam, kas mūs pazīst un mīl.

Klusā lūgšanu vietā, kur bez Dieva neviens cits mūs nedzird, mēs brīvi varam uzticēt visas savas apslēptās vēlmes un ilgas Tēvam, kas bezgalīgā žēlastībā mūs uzklausa. Vienatnē, kad dvēsele paliek klusa Dieva tuvumā, mūsu sirdis uzrunā Balss, kas vienmēr ir atbildējusi uz cilvēku vajadzību saucieniem.

„Tas Kungs ir žēlsirdīgs un apžēlotājs.” (Jēkaba 5:11) Ar nerimstošu mīlestību Viņš ilgojas dzirdēt ietiepīgo ļaužu atzišanos un pieņemt viņu nožēlu. Viņš gai-

da mūsu pateicību kā māte mīļā bērna atzinīgo smaidu. Viņš vēlas, lai mēs saprastu, cik nopietni un sirsnīgi Viņš ilgojas pēc mums. Viņš aicina mūs pie sevis, lai palīdzētu mums grūtībās, lai mīlestībā atvieglotu mūsu ciešanas, lai dziedinātu mūsu brūces, lai mēs, kas esam tukši, tiktu piepildīti ar Viņa pilnību. [85] Vēl nekad neviens, kas nācis pie Viņa, nav vilies; „uzlūkojiet Viņu un tuvojieties Viņam priecīgi, tad jūs starosit un jūsu sejas nepazīs pazemojuma” (Psalmi 34:6).

Tie, kas vienatnē meklē Dievu, uzticēdami Viņam savas vajadzības un lūgdami palīdzību, to nedara veltīgi. „Tavs Tēvs, kas redz slepenībā, atmaksās to tev.” Izvēloties Kristu par savu ikdienas pavadoni, mēs jutīsim ap sevi neredzamās pasaules spēkus, un, pastāvīgi raugoties uz Jēzu, kļūsim Viņam līdzīgi. Uzlūkojot Kristu, mēs maināmies. Raksturs kļūst laipnāks, līdzsvarotāks, apveltīts ar augstām ētiskām īpašībām, piemērotāks Debesu valstībai. Ja mums būs savstarpēja saikne un sadraudzība ar Kungu, tad uz to pārliecinoši norādīs godbijība, skaidrums un dedzība. Būs vērojams briedums arī lūgšanu dzīvē. Mēs saņemam dievišķu audzināšanu, kas atklāsies centības un uzcītības pilnā dzīvē.

Dvēsele, kas ik dienas vēršas pie Dieva dedzīgā lūgšanā, lai saņemtu palīdzību, atbalstu un spēku, ievēros augstus ētikas principus, tai būs skaidra izpratne par

patiesību un pienākumiem, tā centīgi darbosies un jutīs pastāvīgu izsalkumu un slāpes pēc taisnības. Nepārtrauktā savienība ar Dievu nodrošinās, ka saskarsmē ar citiem izstarosim gaismu, patiesību un mieru, kas mājo mūsu pašu sirdīs. Spēks, ko saņemam lūgšanās un kas savienots ar neatlaidīgām pūlēm iemācīties izturēties pret citiem taktiski un rūpēties par viņiem, sagatavos mūs ikdienas pienākumiem un saglabās sirdīs mieru jebkuros apstākļos.

Kad tuvosimies Dievam, Viņš pats liks mūsu mutē vārdus, kas jārunā, lai pagodinātu Kungu un slavētu Viņa vārdu. [86] Viņš mācīs mums eņģeļu dziesmu vārdus un to, kā pateikties Debesu Tēvam. Katrs dzīves notikums liecinās par sirdī mītošā Pestītāja gaismu un mīlestību. To, kas dzīvo, ticēdams Dieva Dēlam, nesksars apkārt valdošās grūtības un raizes.

„Bet, Dievu lūdzot, nepļāpājiēt kā pagāni.”

(Mateja 6:7)

Pagāni savas lūgšanas uzskatīja par vērtību, kas pati par sevi izpērk grēkus, — jo garāka lūgšana, jo vairāk nopelnu. Ja viņi varētu kļūt svēti ar savām pūlēm, tad viņos pašos vajadzētu būt kaut kam, par ko priecāties un ar ko lepoties. Šis uzskats par lūgšanu

nostiprina principu, ka cilvēks spēj izpirkt pats sevi; tas ir arī visu nepatieso reliģiju pamats. Farizeji bija pieņēmuši šo pagānisko priekšstatu par lūgšanu, un tas arī vēl šodien nav izdzisis, turklāt pat to vidū, kas sauc sevi par kristiešiem. Ja sirds nejūt vajadzību pēc Dieva, tad vienādu, ierastu un pazīstamu frāžu atkārtojums nav nekas cits kā pagānu „pļāpāšana”.

Lūgšana nav grēku izpiršanas metode, pašai par sevi tai nav nedz spēka, nedz vērtības. Visi mūsu rīcībā esošie skaistie vārdi nav salīdzināmi ar patiesi svētām ilgām. Visdaiļrunīgākās lūgšanas ir tikai tukši vārdi, ja tās neizsaka patiesās sirds domas. Lūgšana, kas dzimusi nopietnā sirdī un izteic īstās dvēseles vajadzības, — kā draugs lūdz draugu pārliecībā, ka lūgums tiks uzklauts, — tādu patiesi var nosaukt par ticības lūgšanu. [87] Kungam nav vajadzīgas mūsu ceremoniālās dāvanas. Tikai salauzta un grēku apziņas nospiestas sirds vārdos neizteiktais sauciens atradis ceļu pie visas žēlastības Tēva.

„Un, kad jūs gavējat, tad neesiet saīguši kā liekuļi.” (Mateja 6:16)

Dieva Vārdā aplūkotais gavēnis ir kas vairāk par vienkāršu formu. Tas nenozīmē tikai kādu laiku atturē-

ties no uztura, ģērbties maisā un bērt pelnus uz galvas. Tas, kas gavē patiesās skumjās par grēku, nekad netieksies izrādīt sevi.

Gavēņa mērķis, uz kuru tiekties aicina Dievs, nav radīt ciešanas ķermenim grēka dēļ, bet gan palīdzēt mums atzīt grēka skarbo dabu, pazemoties Dieva priekšā un saņemt Viņa piedodošo žēlastību. Viņa vārds Israēlam skanēja: „Saplosiet savas sirdis un ne savas drēbes un atgriezieties pie Tā Kunga, sava Dieva!” (Joēla 2:13)

Mums nelīdzēs kāda īpaša grēku nožēlas metode vai arī sevis mierināšana ar domu, ka ar saviem darbiem spējam iegūt vai nopirkt svēto mantojumu. Kad Kristum jautāja: „Ko lai darām, lai mums būtu daļa pie Dieva darbiem?”, Viņš atbildēja: „Tas ir Dieva darbs, ka jūs ticat Tam, ko Viņš sūtījis.” (Jāņa 6:28, 29) Grēku nožēla ir sevis aizliegšana un pievēršanās Kristum. Ja mēs ticībā ļaujam Kristum dzīvot savu dzīvi mūsos, tad kļūs redzami arī labie darbi.

[88] Jēzus saka: „Bet, kad tu gavē, svaidi savu galvu un mazgā savu vaigu, ka tu nerādies ļaudīm kā gavētājs, bet savam Tēvam, kas redz slepenībā.” (Mateja 6:17, 18) Tas, ko darām Dievam par godu, jādara ar prieku, nevis ar skumjām un nomāktību. Kristus reliģijā nav nekā drūma. Ja kristieši ar savu skumjo izskatu lie-

cina, ka ir vīlušies Kristū, tie Viņa raksturu atspoguļo nepareizā gaismā un dod iespēju izplatīties dažādiem Kunga ienaidnieku izdomājumiem. Lai arī vārdos tie var atzīt, ka Dievs ir viņu Tēvs, tomēr ar savu nomākto un skumjo izskatu šādi cilvēki rada iespaidu, ka, iespējams, ir bāreņi.

Kristus vēlas, lai kalpošanu Viņam mēs uzskatītu par tik vērtīgu, kāda tā patiesībā arī ir. Uztici līdzjūtīgam Pestītājam savas iekšējās cīņas un pārdzīvojumus! Noliec savas nastas krusta pakājē un turpini ceļu, priecājoties Tā mīlestībā, kas tevi pirmais ir mīlējis! Cilvēki var nezināt, kādu neredzamu darbu dvēselē veic Dievs, bet to, kā Svētais Gars ir iespaidojis sirdi, redzēs visi, jo „Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās”.

„Nekrājiet sev mantas virs zemes.” (Mateja 6:19)

Uz šīs zemes sakrātas mantas nav mūžīgas, tās var nozagt zagļi, saēst kodes un rūsa, iznīcināt vētra un uguns. „Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.” Zemes bagātības tā aizņem domas, ka Debesu lietas arvien vairāk zaudē nozīmi.

Senajā Israēlā valdošā aizraušanās bija tieksme pēc naudas. [89] Pasaulīgums ieņēma dvēselē vietu, kas pienācās Dievam un reliģijai. Tas pats notiek arī šodien. Mantrausīgas slāpes pēc turības atstāj uz dzīvi tik bur-

vības pilnu un valdzinošu iespaidu, ka noslāpē ļaudīs visu cēlo un cilvēcīgo un ved tos pretī bojāejai. Kalpošana sātānam sastāv no rūpēm, grūtībām un nogurdinoša darba, turklāt bagātībām, ko cilvēks ar pūlēm sakrāj vīrs zemes, nav garš mūžs.

Jēzus saka: „Bet krājiet sev mantas Debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.”

Šie vārdi norāda, ka „jākrāj sev mantas Debesīs”. Tas ir mūsu interesēs. No visa, kas mums pieder, šis ir vienīgais īstais mūsu īpašums, jo Debesīs sakrātās vērtības ir mūžīgas. Tās nevar iznīcināt ugunsgrēks vai plūdi, noļaupt zaglis, sabojāt kodes un rūsa — tās sargā Kungs.

Bagātība, kuru Kristus vērtē augstāk par visu citu, ir Viņa godības bagātība, ko „Viņš savējiem liek iemantot” (Efeziešiem 1:18). Jēzus mācekļi ir nosaukti par Viņa dārgakmeņiem, par sevišķi vērtīgu bagātību. Kungs saka: „Kā dārgakmeņi pieres rotā viņi mirdzēs Viņa zemē.” (Caharijas 9:16) „Tā ka augstākas kārtas vīrs būs dārgāks par tiro zeltu un parasts cilvēks vērtīgāks par Ofīras zeltu.” (Jesajas 13:12) Kristus uzlūko savu tautu tās šķīstumā un pilnībā kā atalgojumu par visām savām ciešanām, pazemojumiem, mīlestību un sava triumfa papildinājumu — Viņu pašu, Universa centru, no kura izplatās visa godība.

Mums ir atļauts kopā ar Viņu strādāt svarīgajā pestīšanas darbā un saņemt daļu no tās bagātības, kas iegūta ar Viņa ciešanu un nāves starpniecību. [90] Apustulis Pāvils rakstīja Tesalonīķes kristiešiem: „Kas gan cits ir mūsu cerība, prieks un slavas vainags mūsu Kunga Jēzus priekšā Viņa atnākšanas dienā, ja arī ne jūs? Tiešām, jūs esat mūsu gods un prieks!” (1. Tesalonīķiešiem 2:19, 20) Lūk, bagātība, kuras dēļ Kristus liek mums strādāt! Raksturs ir lielā dzīves pļauja. Katrs vārds, kas Kristus žēlastībā vienā dvēselē iededzina ilgas, kuras tiecas pēc Debesīm, katras pūles iegūt Kristum līdzīgu raksturu — tā ir mantas krāšana Debesīs.

Kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds. Katrā centienā darīt labu citiem, ieguvēji esam mēs paši. Tas, kas ziedo naudu un laiku Evaņģēlija izplatīšanai, arī savas intereses un lūgšanas veltīs šim darbam un dvēselēm, kuras tā tiek mantotas. Viņa laipnība apņems visus, un tāds cilvēks centīsies vairāk svētīties Dievam, lai spētu tām darīt pēc iespējas vairāk laba.

Pēdējā dienā, kad šīs zemes vērtības aizies bojā, ļaudis, kas sev krājuši mantas Debesīs, redzēs to, ko savā dzīvē ir ieguvuši. Ja esam pievērsuši uzmanību Pestītāja vārdiem, tad, pulcējušies ap lielo balto troni, redzēsīm tos, kuru pestīšanai kalpojām, un zināsim, ka viņi savukārt glābuši citus, un tie atkal citus; kā sava

darba rezultātu mēs ieraudzīsim lielu skaitu ļaužu, kas sasnieguši mūžīgo miera ostu, lai noliktu savus vainagus pie Jēzus kājām un pagodinātu Viņu mūžu mūžos. [91] Ar kādu prieku Kristus darbinieki noraudzīsies uz šiem atpestītajiem, kas piedalīsies Pestītāja godināšanā! Cik skaistas Debesis šķitīs tiem, kas būs uzticīgi kalpojuši dvēseļu pestīšanas darbā!

„Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas.” (Kolosiešiem 3:1)

„Ja nu tava acs ir skaidra, tad visa tava miesa būs gaiša.” (Mateja 6:22)

Patiesi nodomi, nedalīta svētīšanās Dievam — lūk, noteikumi, uz kuriem norāda Pestītāja vārdi. Patiesi un nelokāmi centies atzīt patiesību un paklausīt tai, lai arī kāda būtu cena, un tu saņemsi Debesu gaismu. Īsta godbijība sākas tad, kad ir pārtraukta jebkura savienība ar grēku. Tad mūsu sirdis teiks to pašu, ko apustulis Pāvils: „Aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai — Dieva Debesu aicinājumam Kristū Jēzū .., kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu.” (Filipiešiem 3:13, 14, 8)

Tur, kur acis apžilbina patmīlība, nav nekā vairāk par tumsu. „Ja tava acs ir nevesela, tad visa tava miesa būs tumša.” [92] Šī baisā tumsa ietina jūdus stūrgalvīgā neticībā un neļāva viņiem novērtēt Tā raksturu un misiju, kas nāca, lai viņus izglābtu no grēka.

Padošanās kārdinājumam sākas ar svārstīšanos un nepastāvību paļāvībā uz Dievu. Ja pilnīgi neuzticam sevi Dievam, tad esam tumsā. Dažādi atrunādamies, mēs atveram durvis sātānam, kas ar saviem kārdinājumiem mūs var maldināt. Viņš zina, ka, apžilbinot mūsu ticības acis tā, ka vairs neredzam Dievu, viņš nojauca mūri, kas sargā no grēka.

Grēcīgo tieskmju vara liecina par dvēseles maldiem. Katra šo tieskmju apmierināšana pastiprina nepaklausību Dievam. Ejot pa sātana izraudzīto ceļu, mūs arvien spēcīgāk apēno ļaunuma vara, katrs solis ved dziļākā tumsā un pastiprina sirds aklumu.

Kā garīgajā, tā arī fiziskajā pasaulē ir spēkā viens likums: kas pastāvīgi mājot tumsā, pakāpeniski zaudē dabiskās spējas redzēt un beidzot nonāk necaurredzamā pusnaktis melnumā; pat visspilgtākais dienas vidus tam nenodrošinās gaismu. Viņš „dzīvo tumsā un nezina, kurp tas iet, jo tumsa ir aptumšojusi viņa acis” (1. Jāņa 2:11). Pastāvīgi lolojot grēku, ilgstoši neievērojot dievišķās mīlestības lūgumus, grēcinieks zaudē mīlestību

pret labo, ilgas pēc Dieva un spējas saņemt Debesu gaismu. Žēlastības aicinājums vēl arvien ir mīlestības pilns, gaisma dvēselē spīd tikpat spilgti kā iepriekš, bet balss skan kurlās ausīs, gaisma krīt aklās acīs.

[93] Dievs neatstās dvēseli tās maldīgo uzskatu varā un ejam pa saviem ceļiem, kamēr vēl būs cerība to glābt. „Cilvēks aiziet no Dieva, bet Dievs nekad ne-novēršas no cilvēka.” (Džons Grīnlīfs Vitjērs) Mūsu Debesu Tēvs tik ilgi lūdz, brīdina un pārliecina cilvēku par savu līdzjūtību, līdz turpmākas Viņa žēlastības izpausmes kļūst pilnīgi veltīgas. Atbildību par to pilnībā uzņemas pats grēcinieks. Pretodamies Dieva Garam šodien, cilvēks sagatavojas iespējai otrreiz atraidīt gaismu, kad tā nāks ar lielāku spēku. Tā viņš pāriet no vienas pretošanās pakāpes uz otru, līdz beidzot nekāda gaisma vairs uz to neatstāj iespaidu, un viņš pilnīgi noraida Dieva Gara mudinājumus atgriezties. „Tad nu pielūko, ka gaisma, kas tevī ir, nekļūst par tumsu.” (Lūkas 11:35) Pat jau atzītā patiesība būs tā sagrozīta, ka tikai pastiprinās dvēseles aklumu.

„Neviens nevar kalpot diviem kungiem.”

(Mateja 6:24)

Kristus nav teicis, ka cilvēks nekalpos diviem kun-

giem vai ka to nedrīkstētu darīt, bet uzsver, ka viņš to nespēj. Dievišķajām un mantiskajām interesēm nav nekā kopīga. Tieši tur, kur kristieša sirdsapziņa māca atturēties, aizliegt sevi un apstāties, pasaulīgais cilvēks pārkāpj robežu un pakļaujas savām patmīlības vadītājām tieksmēm. Robežas vienā pusē atrodas pašaiздīgais Kristus sekotājs, otrā pusē — savām iekārēm nodevies pasaules mīlētājs, kas tiecas pēc modes, ir vieglprātīgs un ļaujas aizliegtām izpriecām. Kristietis nedrīkst atrasties šajā pusē.

[94] Neviens nevar ieņemt neitrālu attieksmi. Nav tādu cilvēku, kas nemīl Dievu un nekalpo arī taisnības ienaidniekam. Kristum ir jādzīvo savos sekotājos un jāstrādā ar viņu spējām. Viņu gribai jāpakļaujas Jēzus gribai, tiem jādarbojas Viņa Garā. Tad vairs nedzīvos viņi, bet viņos — Kristus. To, kas pilnībā nenodod sevi Dievam, ietekmē cita vara; viņš paklausa citai balsij, kuras norādījumi ir pilnīgi atšķirīgi. Kalpodams ar daļītu sirdi, cilvēks nokļūst ienaidnieka pusē kā sekmīgs tumsas kunga sabiedrotais. Ja cilvēki, kas sevi sauc par Kristus kareivjiem, noslēdz līgumu ar sātanu un darbojas viņa labā, tie kļūst par Kristus ienaidniekiem. Viņi ir neuzticīgi un izturas nodevīgi pret uzticēto svētumu. Tie veido posmu starp sātanu un uzticīgajiem Kristus sekotājiem, un ar viņu palīdzību ienaidnieks pastāvīgi

darbojas, novērsdams no Dieva Kristus kareivju sirdis.

Spēcīgākais grēka bastions uz zemes nav paklīduša grēcinieka vai no sabiedrības izstumta cilvēka nekrietnā dzīve, bet gan tāda dzīve, kas citādi šķiet tikumīga, godājama un cēla, bet lolo sevī vienu grēku un netikumu. Tādai dvēselei, kas klusībā cīnās pret kādu spēcīgu kārdinājumu un dreb kraujas malā, šāda dzīve ir ietekmīgs vilinājums grēkot. Tas, kas ir apveltīts ar augstu izpratni par dzīvi, patiesību un godu un tomēr apzināti pārkāpj vienu Dieva svētā likuma principu, saņemtās brīnišķās dāvanas ir pārvērtis par grēka valgu. [95] Apdāvinātība, talanti, līdzjūtība, pat augstsirdīgi un laipnības pilni darbi var kļūt par sātana slazdiem, lai nogrūstu dvēseli bojāejas bezdibenī šajā un nākamajā dzīvē.

„Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē. Ja kāds mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestības; jo viss, kas ir pasaulē — miesas kārums, acu kārība un dzīves lepnība — tas nav no Tēva, bet ir no pasaules.” (1. Jāņa 2:15, 16)

„Nezūdieties...” (Mateja 6:25)

Viņš, kas dāvinājis tev dzīvību, zina, ka tev vajadzīgs ēdiens, lai šo dzīvību uzturētu. Tas, kas veidojis tavu ķermeni, zina, ka tev vajadzīgs apģērbs. Vai Tas, kas dāvājis tev lielāko dāvanu, nesniegs arī to, kas nepieciešams, lai visu darītu pilnīgu?

Jēzus pievērsa klausītāju uzmanību putniem, kad tie dziedāja slavas dziesmas, neizrādot pat mazākās rūpju pazīmes, jo „ne tie sēj, ne tie plauj”, un tomēr Debesu Tēvs par viņiem rūpējas. „Vai tad jūs,” saka Kristus, „neesat daudz labāki nekā viņi?”

„Pat zvirbulis nekrīt bez Viņa ziņas,
Jēzus zina par katru zemojušos dvēseli;
Jo Viņš it visur ir kopā ar mums
Un zina par katru rūgto asaru, kas plūst.
Un Viņš nekad, nekad, nekad
Neatstās dvēseli, kas Tam uz mūžiem uzticas.”

(Autors nezināms.)

Pakalni un lauki bija rotāti ziediem, un, rīta rasas svaigumā uz tiem norādīdams, Jēzus sacīja: „Mācieties no puķēm laukā, kā tās aug.” [96] Cilvēki ar savu prasmi var atdarināt augu un ziedu graciozās formas un maigās krāsas, bet vai ir kāds pieskāriens, kas spēj nodrošināt dzīvību kaut vienam ziedam vai zāles stiebrīņam? Katrs ziediņš ceļmalā saņem dzīvību no tā paša Spēka, kas radījis zvaigžņu pasaules. Visās radītajās lietās plūst viena un tā pati dzīvības strāva, kas nāk no lielā Dieva. Viņš ar savām rokām ietērpj lauka ziedus krāšņākos apmetņos par tiem, kurus jebkad redzējuši pasaules valdnieki. „Ja tad Dievs zāli laukā, kas šodien stāv un rīt tiek iemesta krāsnī, tā gērbj, vai tad ne

daudz vairāk jūs, jūs, mazticīgie?”

Viņš, kas radijīs ziedus un dāvājis putniem balsis, saka: „Mācieties no puķēm! Skatieties uz putniem!” Dabas skaistumā mēs varam uzzināt daudz vairāk par dievišķo gudrību, nekā to izpētījuši augstskolu mācībspēki. Uz liliju ziedlapiņām Dievs ir uzrakstījis tev adresētu vēsti. Tā rakstīta valodā, kuru saprot vienīgi tāda sirds, kura ir aizmirsusi neuzticību, patmīlību un kuru nenospiež rūpes. Kāpēc gan Viņš savā pāri plūstošajā Tēva mīlestībā devis cilvēkiem dziedātāputnus un skaistus ziedus, lai padarītu gaišāku un patīkamāku mūsu dzīves ceļu? Mēs būtu varējuši izdzīvot arī bez ziediem un putniem, bet Kungs uzskatīja, ka ir par maz dot tikai to, kas vajadzīgs eksistencei. Viņš piepildīja zemi, gaisu un debesis ar skaistuma mirkļiem, lai izteiktu savas mīlestības pilnās domas par mums. Tomēr radītais skaistums ir tikai Viņa godības spožuma atblāzma. [97] Ja Viņš tik dāsni ir lietojis savu bezgalīgo meistarību un greznojis dabu, lai mūs iepriecinātu un darītu laimīgus, vai gan mums vēl varētu būt šaubas, ka Viņš mūs nenodrošinās ar visām vajadzīgajām svētībām!

„Mācieties no puķēm laukā!” Katrs ziediņš, kas atver ziedlapas saules gaismai, paklausa tiem pašiem lielajiem likumiem, kas vada debess spīdekļus, un cik vienkāršs, brīnišķīgs un jauks ir tā ziedēšanas laiks! No-

rādīdams uz ziediem, Kungs pievērš mūsu uzmanību tam, cik patīkams ir Kristum līdzīgs raksturs. Viņš, kas tērpis puķes tādā skaistumā, vēl daudz vairāk vēlas, lai arī dvēsele būtu tērpta Kristus rakstura skaistumā.

„Mācieties no puķēm laukā,” saka Jēzus, „kā tās aug”; kā tās dzen asnus no aukstās, tumšās zemes, no upes gultnes dūņām, izplaukst skaistumā un izplata savu aromātu. Kurš gan varētu iedomāties, ka neizteiksmīgajā, brūnajā lilijas sīpolā slēpjas skaistums? Bet, kad tajā apslēptā Dieva dzīvība lietus un saules staru ietekmē atsaucas Viņa aicinājumam un atveras, ļaudis apbrīno tās pievilcīgo skaistumu. Tieši tādā veidā Dieva dzīvība atklājas katrā dvēselē, kas uzticas Viņa žēlastības kalpošanai, kura saņemama bez maksas kā lietus un saules gaisma, nesot visiem svētības. Dieva izteiktais vārds veido ziedus, un arī tevī attīsta Viņa Gara pievilcīgās īpašības.

Dieva likums ir mīlestības likums. Viņš ir apņēmis tevi ar visu skaisto, lai mācītu, ka ir novietojis tevi uz šīs zemes ne tikai tādēļ, lai tu to savām vajadzībām veidotu, uzraktu un apbūvētu, lai strādātu un trauktos, bet arī lai ar Kristus mīlestību padarītu dzīvi gaišu, priecīgu un skaistu kā ziedus, kas ar mīlestības kalpošanu iepriecina citus.

Tēvi un mātes, ļaujiet bērniem mācīties no ziediem!

Vediet viņus uz dārzu, pļavu, zem kupli lapotiem kokiem un māciet tiem dabā lasīt Dieva mīlestības vēsti! [98] Pievērsiet viņu domas Radītājam, norādot uz putniem, ziediem un kokiem! Māciet saviem bērniem visā patīkamajā un skaistajā saskatīt Dieva mīlestības izpausmi pret viņiem! Iesakiet viņiem savu reliģiju, parādot, kas tajā tikams! Lai žēlastības likums vienmēr valda jūsu lūpās!

Māciet saviem bērniem, ka Dieva lielās mīlestības dēļ arī viņu raksturu var pārveidot tā, lai tas līdzinātos dievišķajai dabai. Māciet jaunajiem ļaudīm, ka Kungs vēlas, lai viņi būtu tērpti tādā pašā skaistumā kā ziedi. Plūcot tos, stāstiet viņiem, ka Radītājs ir skaistāks par šiem ziediem. Tā bērnu sirds stīgas apvīs domas par Dievu. Tas, kas ir „ārkārtīgi pievilcīgs”, kļūs par viņu ikdienas sarunu biedru un uzticamu Draugu; viņu dzīve mainīsies un kļūs līdzīga Kunga skaidrībai.

„Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības.”

(Mateja 6:33)

Ļaudis, kas klausījās Pestītāja vārdos, vēl arvien nemiera pilni cerēja dzirdēt kādu ziņojumu par laicīgas valsts dibināšanu. Tai laikā, kad Jēzus tiem piedāvāja Debesu bagātības, viņu domās dzima godkārigs jau-

tājums: „Cik daudz attiecības ar Viņu palīdzēs uzlabot mūsu izredzes šajā pasaulē?” Jēzus uzsvēra, ka galveno uzmanību pievērsdami laicīgajām lietām, viņi kļūst līdzīgi apkārtējām pagānu tautām, kas dzīvo tā, it kā nebūtu Dieva, kurš mīlestības pārpilnībā rūpējas par savu radību.

[99] „Jo pēc visa tā pagāni dzenas,” saka Kristus, „jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag. Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Lūkas 12:30; Mateja 6:33) Es esmu nācis, lai jūs iepazīstinātu ar mīlestības, taisnības un miera valstību. Atveriet savas sirdis, lai to pieņemt, un darbu tās labā izvirziet par savu galveno uzdevumu! Lai gan tā ir garīga valsts, jums tomēr nav jābaidās, ka šīs dzīves vajadzības tiks atstātas bez ievēribas. Ja jūs sāksit kalpot Kungam, Viņš, kam pieder visa vara Debesīs un virs zemes, apmierinās jūsu vajadzības.

Jēzus neatbrīvo mūs no nepieciešamības ieguldīt pūles, bet māca raudzīties uz Viņu kā uz pirmo, pēdējo un visaugstāko visās lietās. Mēs nedrīkstam sākt tādu darbu, tiekties pēc tāda mērķa vai izvēlēties tādu laika kavēkli, kas traucētu Dieva taisnībai attīstīties mūsu raksturā un dzīvē. Jebkurš darbs, ko darām, mums jāveic no visas sirds, kā Kungam.

Dzīvodams uz zemes, Jēzus ar godbijību izturējās pret dzīvi visos tās sīkumos, vienmēr rādīdams ļaudīm Dieva varenību un visu uzticēdams sava Debesu Tēva gribai. Sekodami Viņa piemēram, mēs varam būt pārliecināti, ka saskaņā ar Viņa apsolījumu viss dzīvē vajadzīgais tiks „piemests”. Nabadzība vai bagātība, slimība vai veselība, nezināšana vai gudrība — par visiem apstākļiem Viņš rūpējas savā žēlastības apsolījumā.

Mūžīgā Dieva rokas apņem katru dvēseli, kas vērsas pie Viņa pēc palīdzības, lai arī cik nespēcīga tā būtu. [100] Vērtīgākās kalnu bagātības aizies bojā, bet dvēsele, kas dzīvo Dievam, mājās kopā ar Viņu. „Pasaule iznīkst un viņas kārība, bet, kas dara Dieva prātu, paliek mūžīgi.” (1. Jāņa 2:17) Dieva pilsēta atvērs zelta vārtus un ielaidīs to, kas jau uz zemes ir iemācījusies uzticēties Dievam, lai Viņš to vadītu un dotu gudrību, mierinājumu un cerību zaudējumu un ciešanu laikā. Eņģeļi šo cilvēku sagaida ar dziesmām, un viņam būs pieejami dzīvības koka augļi. „„Lai arī kalni atkāptos un pakalni sakustētos, bet mana žēlastība neatkāpsies no tevis un mana miera derība nešķobīsies,” saka Tas Kungs, tavs apžēlotājs.” (Jesajas 54:10)

„Tāpēc nezūdieties nākamā rīta dēļ .. Ikvienai dienai pietiek pašai savu bēdu.” (Mateja 6:34)

Ja tu sevi esi nodevis Dievam, lai veiktu Viņa darbu, tad tev nav jāraizējas par rītdienu. Tas, kura kalps tu esi, jau sākumā zina, kādas būs beigas. Rītdienas notikumi, kas apslēpti tavam skatienam, Viņam, Visvarenajam, ir zināmi.

Ja saviem spēkiem sākam vadīt veicamo darbu un paļaujamies uz savu gudrību, lai gūtu sekmes, tad ceļam plecos nastu, ko Dievs mums nav uzticējis, un cenšamies to nest bez Viņa palīdzības. Mēs uzņemamies Dieva atbildību un tādā veidā nostājamies Viņa vietā. [101] Mēs varam sākt raizēties, piedzīvot dažādas briesmas un zaudējumus — tas ir pilnīgi iespējams. Bet, ja patiesi ticēsim, ka Dievs mūs mīl un vēl tikai labu, tad vairs neraizēsimies par nākotni. Mēs pilnīgi uzticēsimies Dievam — kā bērns uzticas saviem mīļajiem vecākiem. Tad zudīs rūpes un mokas, jo mūsu griba būs kļuvusi par daļu no Dieva gribas.

Kristus nav apsolījis, ka šodien Viņš palīdzēs nest rītdienas nastas. Viņš ir teicis: „Tev pietiek ar manu žēlastību.” (2. Korintiešiem 12:9) Kā mannu tuksnesī, tā arī savu žēlastību Viņš ik rītu piešķir no jauna katras dienas vajadzībām. Līdzīgi kā Israēla pulki ceļojuma laikā, arī mēs rītu pēc rīta varam saņemt Debesu Maizi ikdienas iztikai.

Mums pieder tikai viena diena, un šajā dienā mums

jādzīvo par godu Dievam. Nopietnā kalpošanā šī viena diena mums jāieliek Kristus rokās, visi mērķi un plāni, visas vajadzības jāuztīc Viņam, jo Viņš rūpējas par mums. „Jo es zinu, kādas man domas par jums,” saka tas Kungs, „miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.” (Jeremijas 29:11) „Atgriezoties un paliekot mierā, jūs taptu izglābti, mierā un paļāvībā jūs atrastu spēku.” (Jesajas 30:15)

Ja tu ik dienu meklēsi Kungu un pievērsīsies Viņam, ja saskaņā ar savu izvēli būsi brīvs un priecīgs Dievā, ja ar atvieglotu sirdi atsauksies uz Viņa laipno aicinājumu un sāksi nest Kristus jūgu — paklausības un kalpošanas jūgu —, tad kurnēšana apklusīs, grūtības attālināsies un sarežģītie jautājumi atrisināsies.

KUNGA PARAUG- LŪGŠANA

„Tāpēc jums būs tā lūgt.” (Mateja 6:9)

Šo lūgšanu Pestītājs izteica divas reizes: pirmo reizi ļaužu pūļiem kalna svētrunā un vēlreiz dažus mēnešus vēlāk — tikai mācekļiem. Uz neilgu laiku tie bija atstājuši savu Kungu un atgriezušies ieraudzīja, ka Viņš ir iegrimis sarunā ar Dievu. Kristus, šķiet, neievēroja mācekļu klātbūtni un turpināja skaļi lūgt. Glābēja seju apmirdzēja dievišķa gaisma. Šķita, ka Viņš ir Neredzamā klātbūtnē, un Viņa vārdos bija jaušams dzīvs spēks, kas raksturīgs Personai, kura sarunājas ar Dievu.

To visu dzirdēdami, mācekļi jutās dziļi aizkustināti.

Viņi bija ievērojuši, cik bieži Kristus vienatnē pavada garas stundas, sarunājoties ar savu Tēvu. Viņa dienas aizritēja, kalpojot ļaužu pūļiem, kas spiedās pie Viņa, un atmaskojot rabīnu maldinošo sofistiku. Šis nemitīgais darbs Jēzu bieži tik ļoti nogurdināja, ka māte, brāļi un pat mācekļi raizējās par Viņa dzīvību. Tie ievēroja, ka pēc darba pārpilnas dienas, atgriežoties no vairāku stundu garas lūgšanas, Viņa seju sedz miers, šķita, ka Viņš ir atspirdzis. Šo kopā ar Dievu pavadīto stundu dēļ Viņš varēja ik rītu no jauna stāties ļaužu priekšā un nest tiem brīnišķo Debesu Gaismu. [103] Mācekļi jau sen bija ievērojuši saistību starp šīm lūgšanu stundām un spēku, kas piemita Viņa vārdiem un darbam. Tagad, klausīdamies Viņa lūgšanu, mācekļu sirdis pildīja godbijība un pazemība. Kad Pestītājs beidza lūgt, mācekļi, būdami pārlicināti, ka viņiem tas ir ļoti nepieciešams, izsaucās: „Kungs, māci mums Dievu lūgt!” (Lūkas 11:1)

Jēzus nemācīja tiem jaunu lūgšanas formu. Viņš atkārtoja vienīgi to, ko jau agrāk bija teicis, it kā sacīdams: jums jāsaprot tikai tas, ko Es jums esmu sacījis. Tam ir dziļāka nozīme, nekā jūs domājat.

Tomēr Pestītājs nenorāda, ka mums būtu jālieto tikai šādi lūgšanu vārdi. Būdams vienots ar cilvēci, savas lūgšanas ideālu Viņš ietērpj tik vienkāršos vārdos, ka tos var apgūt pat mazs bērns, un tomēr tie ir tik daudz-

nozīmīgi, ka dižākie prāti nespēj pilnībā aptvert šo domu svarīgumu. Mūs māca nākt pie Dieva, lai pateiktos un uzticētu Viņam savas vajadzības, lai nožēlotu grēkus, un, pamatojoties uz Viņa apsolījumiem, lūgtu Viņa žēlastību.

„Kad lūdzat Dievu, tad sakiet: Tēvs!” (Lūkas 11:2)

Jēzus mūs māca Viņa Tēvu saukt par mūsu Tēvu. Viņš nekaunas mūs saukt par brāļiem (Ebrejiem 2:11). Pestītāja sirds tik ļoti ilgojas mūs apsveikt kā dievišķās ģimenes locekļus, ka jau pirmajos vārdos, ar kuriem mums jātuvojas Dievam, Viņš ieliek dievišķās radniecības garantiju — „Mūsu Tēvs”.

[104] Šeit pasludināta brīnišķīgā iedrošinājuma un mierinājuma pilnā patiesība, ka Dievs mūs mīl tāpat kā savu Dēlu. To Jēzus arī teica pēdējā lūgšanā par saviem mācekļiem: „... un viņus esi milējis tāpat, kā Tu mani esi milējis.” (Jāņa 17:23)

Šo pasauli, kuru sātans uzskata par savu un pār kuru viņš valda ar nežēlīgu tirāniju, Dieva Dēls ar vienu neizmērojamu sasniegumu iekļāva savas mīlestības lokā un atkal savienoja ar Jehovas troni. Kad šī uzvara bija sasniegta, ķerubi, serafi un neskaitāmi nekritušo pasaulu iemītnieki dziedāja slavas dziesmas Dievam un Jēram. Viņi priecājās, ka kritušajai cilvēcei atvērts pes-

tīšanas ceļš un zeme tiks atbrīvota no grēka lāsta. Cik gan daudz lielākam vajadzētu būt to priekam, kam šī apbrīnojamā mīlestība ir parādīta!

Kā mēs vēl varam būt nedroši, šaubīties un justies kā bāreņi? Jēzus kļuva cilvēks likuma pārkāpēju dēļ, Viņš kļuva līdzīgs mums, lai mēs mantotu daļu no mūžīgā miera un drošības. Mums ir Aizstāvis Debesīs, un tas, kas pieņem Viņu par savu Pestītāju, nepaliks bārenis, lai viens nestu savu grēka nastu. „Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki.” (Romiešiem 8:17)

„Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsīm. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsīm Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsīm Viņu, kāds Viņš ir.” (1. Jāņa 3:2) „Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki — Dieva mantinieki un Kristus līdzmantineki; jo tiešām, ja līdz ar Viņu ciešam, mēs līdz ar Viņu tiksīm arī apskaidroti.” (Romiešiem 8:17)

[105] Pirmais solis, tuvojoties Dievam, ir atzīt, ka Viņš mūs mīl, un ticēt šai dievišķajai mīlestībai, jo tā mūs aicina nākt pie Viņa (1. Jāņa 4:16).

Izpratne par Dieva mīlestību liek mums atteikties no egoisma, jo, saukdami Dievu par savu Tēvu, mēs atzīstam, ka visi Viņa bērni ir mūsu brāļi. Mēs esam lielās cilvēku dzimtas daļa, vienas ģimenes locekļi. Savās lūgšanās mums jāmin gan pašiem sevi, gan arī savi

kaimiņi. Neviens nevar patiesi lūgt, ilgojoties saņemt svētības vienīgi sev.

Jēzus teica, ka Mūžīgais Dievs piešķir mums privilēģiju saukt Viņu par Tēvu. Padomāsim, ko tas nozīmē. Nekad vēl šīs zemes vecāki nav tik nopietni lūguši par savu maldos grīmušo bērnu, kā Tas, kas mūs radījis, lūdza par grēciniekiem. Vēl neviens cilvēks nav izturējies ar līdzīgu laipnību pret tiem, kas neatgriežas. Kungs ir katrā namā, dzird katru teikto vārdu, uzklausa katru lūgšanu, izjūt katras dvēseles skumjas un vilšanās, vēro ģimenes locekļu attieksmi pret tēvu, māti, māsu, brāli, draugu un kaimiņu. Viņš rūpējas par mūsu vajadzībām, un Viņa mīlestība un žēlastība pastāvīgi plūst, lai tās apmierinātu.

Nosaukdami Dievu par Tēvu, mēs atzīstam, ka esam Viņa bērni, kas uzticas Viņa gudrajai vadībai un ir paklausīgi visās lietās, zinot, ka Viņa mīlestība ir nemainīga. Mēs pieņemsim Kunga plānu, kādu Viņš ir izstrādājis mūsu dzīvei. Kā Dieva bērni mēs sargāsim Viņa godu, Viņa raksturu, Viņa ģimeni, Viņa darbu kā savu interešu galveno mērķi. Mēs ar prieku atzīsim un cieņsim savu radniecību ar Tēvu un katru Viņa ģimenes locekli. [106] Tāpat mūs iepriecinās katra radusies iespēja darīt jebkuru darbu, kas kalpos Viņa godam, lai cik vienkāršs tas būtu.

„Mūsu Tēvs Debesīs.” Tas, kuru Kristus mūs aicina uzskatīt par savu Tēvu, „ir Debesīs”, un „ko Viņš grib, to visu Viņš dara” (Psalmi 115:3). Kad Viņš rūpējas par mums, mēs varam justies droši: „Izbaiļu brīžos es palaujos uz Tevi!” (Psalmi 56:4)

„Svētīts lai top Tavs vārds.” (Mateja 6:9)

Dieva vārda svētīšana prasa no mums, lai apzīmējumus, kas attiecas uz Visaugstāko Būtni, mēs izrunātu ar godbijību. „Svēts un bijājams ir Viņa vārds.” (Psalmi 111:9) Nekad un nekādā gadījumā mēs nedrīkstam vieglprātīgi lietot vārdus, ar kuriem uzrunājam Dievu. Lūgšanā mēs ieejam Visaugstākā pieņemšanas telpā, tāpēc mums jātuvojas Viņam svētā bijībā. Viņa klātbūtnē eņģeļi aizklāj sejas, ķerubi un mirdzošie serafi tuvojas Dieva tronim svinīgā godbijībā. Cik gan vēl vairāk tas attiecas uz mums, savās spējās ierobežotām, grēcīgām būtnēm, kad mēs nākam pie Dieva, sava Radītāja!

Bet svētīt Kunga vārdu nozīmē vēl daudz vairāk. Līdzīgi jūdiem Kristus dienās mēs ārēji varam parādīt Dievam vislielāko godbijību un tomēr apkaunot Viņa vārdu. Kunga vārds ir „Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdība un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus” (2. Mozus 34:5–7).

Par Kristus draudzi ir rakstīts: „Vārds, kurā to nosauks, būs: Tas Kungs mūsu taisnība.” (Jeremijas 33:16)

[107] Šo vārdu saņem katrs Kristus sekotājs. Tas ir Dieva bērna mantojums! Visu ģimeni sauc Tēva vārdā. Praviētis Jeremija Israēla lielajā posta un nelaimju laikā lūdz: „... mēs esam nosaukti pēc Tava vārda. Neatstāj mūs!” (Jeremijas 14:9)

Viņa vārdu svētī Debesu eņģeļi un nekritušo pasaulu iedzīvotāji. Ja tu saki: „Svētīts lai top Tavs vārds”, tad tu lūdz, lai tas tiktu svētīts šajā pasaulē un tavā sirdī. Kungs ir atzinis tevi par savu bērnu visu eņģeļu un cilvēku klātbūtnē; lūdz, lai tu neapkaunotu labo vārdu, „kas saukts pār jums” (Jēkaba 2:7). Kungs sūta tevi pasaulē kā savu pārstāvi, tādēļ tavai rīcībai jāatklāj Dieva vārds. Šī lūgšana aicina tevi iegūt Viņa raksturu. Tu nevari svētīt Kunga vārdu, nevari to parādīt pasaulei, kamēr tavā dzīvē un raksturā nekļūst redzama Viņa dzīve un raksturs; tas iespējams, vienīgi pieņemot Kristus žēlastību un taisnību.

„Lai nāk Tava valstība.” (Mateja 6:10)

Dievs ir mūsu Tēvs, kas mūs mīl un rūpējas par mums kā par saviem bērniem. Viņš ir arī lielais Universa Valdnieks. Viņa valstības intereses ir arī mūsu intereses, tāpēc mums jādarbojas, lai šo valstību izveidotu.

Kristus mācekļi gaidīja tūlītēju Viņa godības valsts izveidošanos, bet, mācīdams tiem šo lūgšanu, Jēzus uzsvēra, ka tas nenotiks uzreiz. [108] Viņiem vajadzēja lūgt par tās nodibināšanos kā par nākotnes notikumu. Šī lūgšana mācekļiem bija arī apsolījums. Kaut arī savas dzīves laikā viņi neredzēs, kā šī valstība tiks nodibināta, tomēr Jēzus aicinājums lūgt par to pierādīja, ka Dieva paredzētajā laikā tā pilnīgi noteikti tiks izveidota.

Dieva žēlastības valsts jau tagad tiek celta, kad sirdis, kas bijušas grēka un sacelšanās pilnas, dienu no dienas padodas Viņa mīlestības varai. Taču Viņa godības valsts pilnībā uz šīs zemes tiks nodibināta, Kristum otrreiz atnākot. „Tad nodos ķēniņa valstību, varu un virskundzību pār visām valstīm apakš debesīm Visu-augstā svēto tautai.” (Daniēla 7:27) Viņi mantos valstību, kas tiem „sataisīta no pasaules iesākuma, un Kristus pats valdīs” (Mateja 25:34); tātad Viņš pārņems savu lielo varu un kļūs par Valdnieku.

Debesu vārti atkal atvērsies, un mūsu Pestītājs, desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoš un daudzu tūkstošu svēto apņemts, nāks kā kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš. Jehova Immanuēls „būs ķēniņš pār visu zemes virsu. Tai dienā Tas Kungs būs vienīgais Dievs, un Viņa vārds arī būs — Vienīgais” (Caharijas 14:9). „Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie

būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem.” (Atklāsmes 21:3)

Jēzus atgādina, ka pirms Viņa atnākšanas „šis Valstības Evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām” (Mateja 24:14). [109] Viņa valstība neizveidosies, pirms labā vēsts par Dieva žēlastību nebūs atskanējusi visā pasaulē. Tāpēc, uzticot sevi Dievam un vedot pie Viņa dvēseles, mēs paātrinām šīs valstības atnākšanu. Tikai tie, kas pilnīgi velta sevi kalpošanai Viņam ar liecību: „Redzi, es esmu še, sūti mani” „atvērt viņu acis, lai tie atgriežas no tumsas gaismā, no sātana varas pie Dieva, un .. dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā” (Jesajas 6:8; Apustuļu darbi 26:18), — tikai tie sirsnīgi lūgs: „Lai nāk Tava valstība!”

„Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes.” (Mateja 6:10)

Dieva prāts ir izteikts Viņa svētā likuma prasībās, un šī likuma principi ir Debesu principi. Pati augstākā atziņas pakāpe, kādu sasniedz eņģeļi, ir zināt Dieva prātu, un viņu augstākā kalpošana ir to pildīt.

Tomēr Debesīs kalpošana netiek uzspiesta ar administratīvām metodēm. Kad sātans sacēlās pret Jehovas likumu, doma par to, ka kaut kas tāds pastāv, eņ-

ģeļiem šķīta jauna — viņi par to nekad nebija domājuši. Viņi nekalpoja kā algādži, bet strādāja kā dēli. Starp viņiem un Radītāju valda pilnīga vienprātība. Paklausība viņus neapgrūtināja. Mīlestība pret Dievu viņu kalpošanu pārvērta priekā. Tā arī katrā dvēselē, kurā mājot Kristus, godības cerība, atbalsojas Viņa vārdi: „Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi manā sirdī.” (Psalmi 40:9)

[110] Lūgšanā „Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes” mēs lūdzam, lai uz šīs planētas beigtos netaisnības vara, lai grēks tiktu iznīcināts uz visiem laikiem un Dievs nodibinātu taisnības valstību. Tad uz zemes, tāpat kā Debesīs, atjaunosies pirmatnējā pilnība un godība (2. Tesalonīkiešiem 1:11).

„Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien.”

(Mateja 6:11)

Kristus lūgšanas pirmā daļa attiecas uz Dieva vārdu, valstību un prātu — lai Viņa vārds ir svētīts, lai izveidojas Viņa valstība un notiek Viņa prāts. Kad tādā veidā esam panākuši, ka Dieva darbs mūsu interesēs ieņem pirmo un galveno vietu, tad droši varam lūgt, lai mūsu vajadzības tiktu apmierinātas. Atsakoties no sava es un pilnīgi uzticot sevi Kristum, mēs kļūstam par die-

višķās ģimenes locekļiem, un tāpēc viss, kas atrodas Tēva namā, pieder arī mums. Visas Kunga bagātības kā šajā, tā nākamajā pasaulē ir arī mūsu īpašums. Eņģeļu kalpošana, Dieva Gara dāvana, Viņa kalpu darbs — tas viss ir paredzēts arī mums. Pasaule ar visām savām bagātībām pieder mums, ciktāl tā kalpo mūsu labklājībai. Audzinot mūs Debesīm, pat ienaidnieku naidis var kļūt par svētību. Ja „jūs piederat Kristum”, tad „viss ir jūsu” (1. Korintiešiem 3:23, 21).

Tomēr mēs esam kā bērni, kas vēl nepārvalda savu mantojumu. Kungs vēl to mums neztic, lai sātans ar savu viltību mūs neapkrāptu un neatņemtu gaidāmo ieguvumu kā paradīzē Ievai un Ādamam. [111] Tāpēc Kristus šo īpašumu glabā drošībā, kur ienaidnieks tam nevar piekļūt. Līdzīgi bērniem mēs ik dienas saņemsim tik daudz, cik nepieciešams attiecīgās dienas vajadzībām. Katru dienu mums jālūdz no jauna: „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien.” Nekādā gadījumā nezaudē drosmi, ja nesaņem tik daudz, lai pietiktu rītdienai. Mums ir Viņa apsolījumā dotā garantija: „Paliec savā zemē, un tu būsi paēdināts.” (Psalmi 37:3, KJV.) Dāvids sacīja: „Es biju jauns un kļuva vecs, bet nekad es neredzēju taisno atstātu, nedz arī viņa bērnus lūdzam maizi.” (Psalmi 37:25) Kungs, kas sūtīja kraukli, lai paēdinātu Eliju pie Kritas upes, nekad neatstās pašai dziedīgās

dvēseles, kuras Viņam uzticas. Par to, kas „staigā taisnībā”, ir sacīts: „Tam būs sava maize, ūdens tam netrūks.” (Jesajas 33:16) „Tie neiekļūs kaunā ļaunā dienā, un bada laikā tie būs paēduši.” (Psalmi 37:19) „Viņš jau savu paša Dēlu nav saudzējis, bet To par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar To mums nedāvinās visas lietas?” (Romiešiem 8:32) Kā Kristus atviegloja savas par atraitni kļuvušās mātes rūpes un raizes un palīdzēja viņai mazajā Nācaretes saimniecībā, tāpat Viņš jūt līdzī katrai mātei, kas cīnās, lai nopelnītu iztiku saviem bērniem. Kā Kungs juta līdzī lielajam ļaužu pulkam, redzot, ka tie „bija novārdzināti un atstāti”, tā arī šodien Viņš jūt līdzī nabadzīgajiem, kas cieš. Jēzus roka ir izstiepta, lai viņus svētītu, un mācekļiem dotajā lūgšanā Viņš māca mūs neaizmirst par trūcīgajiem.

Lūdzot: „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien”, — mēs lūdzam gan par sevi, gan citiem. Tāpat mēs arī atzīstam, ka viss, ko Dievs sniedz, nav domāts tikai un vienīgi mums. [112] Kungs mums uztic dažas lietas, lai mēs varētu paēdināt izsalkušos. Savā laipnībā Viņš to ir sagatavojis trūcīgajiem (Psalmi 68:10). Viņš saka: „Kad tu taisi azaidu vai vakariņas, tad neaicini savus draugus, savus brāļus, savus radus vai bagātus kaimiņus.. Bet, kad pie tevis ir viesības, tad aicini nabadzīgus, kroplus, tizlus, aklus; un tu būsi svētīgs, jo viņiem

nav ar ko atmaksāt; jo tev būs atmaksa, kad taisnie cel-
sies augšām.” (Lūkas 14:12–14)

„Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka
jums arvien ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekami pa-
liek pāri labiem darbiem.” „Kas sīksti sēj, tas arī sīksti
pļaus; un, kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību.”
(2. Korintiešiem 9:8, 6)

Lūgšana par dienišķo maizi neattiecas tikai uz ēdie-
nu organisma spēku uzturēšanai, bet ietver arī lūgumu
pēc garīgās maizes, kas nepieciešama dvēseles mū-
žīgajai dzīvei. Jēzus mūs aicina: „Uzņemiet sevī nevis
iznīkstošu barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvī-
bai.” (Jāņa 6:27) Viņš saka: „Es esmu Dzīvā Maize, kas
nākusi no Debesīm. Kas ēdīs no šīs Maizes, tas dzīvos
mūžīgi.” (Jāņa 6:51) Mūsu Pestītājs ir Dzīvības Maize,
un, uzlūkojot Viņa mīlestību, uzņemot to dvēselē, mēs
ēdam no Debesīm nākušo Maizi.

Mēs pieņemam Kristu ar Viņa Vārda starpniecību,
Svētais Gars ir dots, lai palīdzētu mums šo Vārdu sa-
prast un uzņemt tā patiesības sirdī. Mums katru dienu
jālūdz, lai tad, kad lasām Viņa Vārdu, Dievs sūta Svē-
to Garu, kas atklātu mums patiesību, kura stiprinātu
mūsu dvēseles ikdienas vajadzībās.

[113] Mācīdams katru dienu lūgt laicīgās un garīgās
svētības, Kungam ir kāds nodoms, kuru Viņš gatavo-

jas īstenot mūsu labā. Dievs vēlas, lai mēs saprastu, ka mums jāpaļaujas uz Viņa pastāvīgajām rūpēm; tāpēc Debesu Tēvs ļoti ilgojas, lai mēs ar Viņu sarunātos. Patiecoties šai saiknei ar Kristu gan lūgšanās, gan Viņa Vārda lielo un dārgo patiesību izpētē, mūs paēdinās kā izsalkušas dvēseles un atspirdzinās pie Dzīvības Avota.

„Un piedod mums mūsu grēkus, jo arī mēs piedodam katram, kas mums ir parādā.” (Lūkas 11:4)

Jēzus māca, ka Dievs mums var piedot tikai tad, ja mēs piedodam citiem. Tā ir Dieva mīlestība, kas mūs velk pie Viņa, un nevar būt tā, ka šī mīlestība skar mūsu sirdis, neradot tajās mīlestību pret brāļiem un māsām.

Beidzis Kunga parauglūgšanu, Jēzus vēl piebilst: „Jo, kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosit, tad jums jūsu Debesu Tēvs arīdzan piedos. Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzan nepiedos.” (Mateja 6:14, 15) Cilvēks, kas atsakās piedot, pats sev aizver avotu, kas ir vienīgā straume, pa kuru viņš var saņemt žēlastību no Dieva. Mēs nedrīkstam domāt, ka mums ir tiesības nepiedot tiem, kas mūs apvainojuši, ja viņi nav mums atvainojušies. Viņu uzdevums neapšaubāmi ir pazemot savas sirdis nožēlojot, un izsūdzot grēkus,

bet pret tiem, kas mūs apvainojuši, mums jāizturas ar līdzjūtību neatkarīgi no tā, vai viņi ir atzinušies savā pārkāpumā vai ne. [114] Lai arī cik stipri viņi mūs ir ievainojuši, mēs nedrīkstam turēt sevi aizvainojumu un žēlot sevi, bet, tā kā mēs ceram, ka Dievs piedos mūsu grēkus, mums jāpiedod visiem, kas mums darijuši ļaunu.

Tomēr piedošana ir daudz lielāka nozīme, nekā daudzi domā. Kad Kungs mums apsola, ka Viņš ir „bagāts žēlastībā” (Jesajas 55:7), ar domu, ka šis apsolījums pārsniedz visu, ko spējam aptvert, Viņš vēl piebilst: „Jo manas domas nav jūsu domas un jūsu ceļi nav mani ceļi,” saka Tas Kungs. „Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir mani ceļi pār jūsu ceļiem un manas domas pār jūsu domām.” (Jesajas 55:8, 9) Dieva piedošana nav tiesas lēmums, ar kuru Kungs atbrīvo mūs no soda. Tā nav tikai piedošana *par* darīto grēku, bet arī atbrīvošana *no* tā. Tikai pestījošās mīlestības plūsma pārveido sirdi. Dāvidam bija īstā izpratne par piedošanu, kad viņš lūdza: „Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!” (Psalmi 51:12) Tālāk viņš saka: „Cik tālu ir rīti no vakariem, tik tālu Viņš atliek mūsu pārkāpumus nost no mums.” (Psalmi 103:12)

Dievs Kristū atdeva sevi, lai aplātu mūsu grēkus.

Viņš cieta nežēlīgo krusta nāvi, nesa mūsu vietā vainas nastu, „taisns par netaisniem” (1. Pētera 3:18), lai atklātu savu mīlestību un tuvinātu mūs sev. Viņš saka: „Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis.” (Efeziešiem 4:32) [115] Lai Kristus, Dievišķā Dzīvība, mājo jūsos un ar jūsu starpniecību atklāj pasaulei Debesīs dzimušu mīlestību, kas iedvesīs cerību tiem, kuri to zaudējuši, un ienesīs Debesu mieru grēka pārņemtajās sirdīs. Kad nākam pie Dieva, tad ir kāds nosacījums, kas mūs sākumā sagaida: saņemot žēlastību no Kunga un lai spētu to atklāt citiem, mums jāpadodas Viņam.

Viena būtiska lieta, kas mums nepieciešama, lai varētu saņemt Dieva piedodošo mīlestību un sniegt to citiem, ir pazīt mīlestību, kādu Viņš jūt pret mums, un ticēt tai (1. Jāņa 4:16). Sātans lieto visas pieejamās viltības, lai mēs šo mīlestību nesaskatītu. Viņš grib, lai domājam: mūsu kļūdas un pārkāpumi ir tik smagi, ka Kungs vairs neuzklausīs mūsu lūgšanas, nesvētīs un neglābs mūs. Sevī mēs redzam tikai vājības, nav nekā, kas mums dotu cerības uz Dieva žēlastību, un sātans mums saka, ka visas pūles ir veltīgas, ka mēs nespējam labot sava rakstura kļūdas. Kad mēģināsim tuvoties Dievam, ienaidnieks čukstēs: „Tev nav vērts lūgt; vai tad tu nedarīji šo ļauno lietu? Vai tu negrēkoji pret Die-

vu un nepretojies savai sirdsapziņai?” Bet mēs varam ienaidniekam sacīt, ka Dieva Dēla „Jēzus Kristus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem” (1. Jāņa 1:7). Tieši tad, kad jūtam, ka esam grēkojuši un nespējam lūgt, — tieši šis brīdis ir vispiemērotākais lūgšanai! Mēs varam just kaunu un būt dziļi satriekti, taču tik un tā drikstam lūgt un ticēt. „Tas ir paties un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā.” (1. Timotejam 1:15) Piedošana un izlīgums ar Dievu nav apbalvojums par mūsu darbiem, nav grēcīgo cilvēku nopelns, bet Kristus neaptraipītās taisnības dāvana.

[116] Mums nevajadzētu censties mīkstināt vainu, meklējot attaisnojumus grēkam, bet ir jāpieņem Dieva izteiktais vērtējums par to, kas tiešām ir smags. Vienīgi Golgāta spēj izgaismot grēka noziedzīgo būtību. Ja mums būtu jānes viss savas vainas smagums, tas mūs nospiestu. Bet Bezgrēcīgais nostājās mūsu vietā un paņēma mūsu vainas nastu, kaut gan nebija to pelnījis. „Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1. Jāņa 1:9) Brīnišķīga patiesība! Dievs paliek uzticīgs savam likumam un tajā pašā laikā attaisno visus, kas tic Jēzum! „Kur ir tāds Dievs kā Tu esi, kas piedod grēkus un neatmaksā savas tautas atli-

kušajiem viņu noziegumus, kas mūžīgi netur dusmas, jo Tev patīk žēlastība?” (Mihas 7:18)

„Neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna.” (Mateja 6:13)

Kārdinājums ir vilinājums grēkot, ko neizraisa Dievs, bet sātans un ļaunums, kas mīt mūsu sirdīs. „Ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un pats Viņš nevienu nekārdina.” (Jēkaba 1:13)

Sātans cenšas panākt, lai mēs pakļautos kārdinājumam. Tā viņš visiem ļaudīm un eņģeļiem parādītu, cik ļauns ir mūsu raksturs, un varētu apgalvot, ka mēs piederam viņam. [117] Caharijas simboliskajā pravietojumā sātans stāv Kunga Eņģelim pie labās rokas un apsūdz augsto priesteri Jozuu, kas ģērbts netirās drānās. Ienaidnieks pretojas tam, ko Eņģelis ir nolēmis viņa labā darīt. Tas skaidri attēlo sātana attieksmi pret katru dvēseli, ko Kristus vēlas tuvināt sev. Ienaidnieks mūs ieved grēkā un pēc tam visa Universa priekšā apvaino, ka neesam Dieva mīlestības cienīgi. Bet „Tā Kunga eņģelis sacīja sātanam: „Tas Kungs lai norāj tevi, sātan! Jā, tiešām, lai liek tev klusēt tas Kungs, kas izredzējis Jeruzālemi! Vai šis vīrs nav no uguns izrauta apdegusi pagale?” [..] Bet Jozuam Tas sacīja: „Redzi, Es atņemu

tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!”” (Ca-harijas 3:1–4)

Kungs savā lielajā mīlestībā cenšas izveidot mūsu sirdīs sava Gara vērtīgās un pievilcīgās īpašības. Viņš pieļauj, ka sastopamies ar šķēršļiem, kā arī piedzīvojam vajāšanas un grūtības ne tādēļ, lai tās mums kļūtu par lāstu, bet gan par vislielāko svētību dzīvē. Katrs kārdinājums, kam esam pretojušies, katrs drosmīgi izturēts pārbaudījums dod jaunu pieredzi un palīdz audzināt raksturu. Dvēsele, kas pretojas kārdinājumam ar dievišķu spēku, parāda pasaulei un Debesīm, cik Kristus žēlastība ir iedarbīga.

Kaut arī mēs nedrīkstam baidīties no kārdinājumiem, pat ja tie būtu ļoti rūgti, tomēr mums jālūdz, lai Dievs nepieļauj, ka nonākam tādā vietā, kur mūs varētu saistīt pašu jauno siržu vēlmes. Lūdzot Kristus mācīto lūgšanu, mēs uzticamies Dieva vadībai un lūdzam, lai Viņš mūs ved pa drošu ceļu. Nav iespējams patiesi lūgt šo lūgšanu un tai pašā laikā izvēlēties iet pa savu ceļu. [118] Mums jāgaida, lai Viņa roka mūs vadītu; mums jāklausa Viņa balsij: „Šis ir tas ceļš, staigājiet pa to!” (Jesajas 30:21)

Ir nedroši vilcināties un apsvērt, kādi varētu būt ieguvumi, pakļaujoties sātana piedāvātajiem priekšlikumiem. Katrai dvēselei, kas izdabā grēkam, tas atnes

nelaimi un negodu; turklāt grēkam piemīt apžīlinoša un maldinoša daba, un tas vilinās mūs ar glaimojošiem ieteikumiem. Ja mēs riskējam ieiet sātana teritorijā, tad nav garantijas, ka tiksīm pasargāti no viņa varas. Cik vien iespējams, mums vajadzētu aizvērt visus ceļus, pa kuriem kārdinātājs varētu mūs sasniegt.

Lūgšana „Neieved mūs kārdināšanā” ir arī apsolījums. Kad mēs uzticam sevi Dievam, tad mūsu rīcībā ir garantija: „Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.” (1. Korintiešiem 10:13)

Vienīgais nodrošinājums pret ļaunumu ir Kristus, kuru mēs uzņemam sirdī, ticēdami Viņa taisnībai. Kārdinājumam ir vara pār mums tādpēc, ka sirdīs mīt patmīlība, bet, kad ieraugām Dieva lielo mīlestību, patmīlība mums atklājas savā neglītajā, pretīgajā gaismā, un mēs vēlamies to attālināt no savas dvēseles. Kā Svētais Gars apskaidroja Kristu, tā arī mūsu sirdis tiks padarītas laipnākas, kārdinājumi zaudēs savu spēku pār mums un Kristus žēlastība pārveidos raksturu.

Kristus nekad neatstās dvēseli, kuras dēļ Viņš nomira. Kārdinājumu pārvarēts cilvēks var aiziet projām no Pestītāja, bet Kristus nekad nenovērsīsies no tiem, par kuriem Viņš maksāja izpiršanas maksu ar savu dzīvību. [119] Ja mūsu garīgā redze būtu asāka, mēs

ievērotu dvēseles, kas ir nomāktas, bēdu sagrauztas, sašķiebušās kā rati no kūlišu svara un, zaudējušas drosmi, ilgojas nomirt. Mēs ieraudzītu arī eņģeļus, kas ātri steidzas palīgā šīm kārdināšanu māktajām dvēselēm, kuras stāv kraujas malā. Debesu eņģeļi liek atkāpties ļaunā pūļiem, kas ielenc šos ļaudis, un palīdz tiem nostāties uz droša pamata. Cīņas, kas norit starp šīm divām neredzamajām armijām, ir tikpat reālas kā kara spēku sadursme šajā pasaulē, un no šīs garīgās cīņas rezultāta ir atkarīgs mūžīgais liktenis.

Pēterim sacītie vārdi: „... sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus, bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos” (Lūkas 22:31, 32) — attiecas arī uz mums. Pateicība Dievam, ka mēs neesam atstāti vieni. Tas, kas „tik ļoti pasauli mīlējis, ka Viņš savu vienpiedzimušo Dēlu devis, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību” (Jāņa 3:16), — neatstās mūs vienus cīņā ar Dieva un cilvēku ienaidnieku. Viņš saka: „Redziet, Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skorpioniem, un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas jums nekā nekaitēs.” (Lūkas 10:19)

Dzīvojiet saskarsmē ar dzīvo Kristu, un Viņš stingri turēs jūsu roku. Tas neļaus jums pazust. Atzīstiet, ka Dievs jūs mīl, un ticiet šai mīlestībai! Tā jūs būsiet droši-

bā. Šī mīlestība ir kā neieņemams cietoksnis pret visām sātana maldinošajām darbībām un uzbrukumiem. „Tā Kunga Vārds ir stipra pils; taisnais dodas turp un top pasargāts.” (Salamana pamācības 18:10)

[120] „Jo Tev pieder Valstība, spēks un gods mūžīgi.” (Mateja 6:13)

Pēdējais Kunga parauglūgšanas teikums līdzīgi pirmajam norāda uz Tēvu, kuram ir lielāka vara un autoritāte nekā jebkam citam. Pestītājs redzēja turpmākos mācekļu dzīves gadus — ne laicīgās labklājības un pagodinājuma saulē pavadītus, kā viņi bija sapņojuši, bet gan tītus cilvēku naida un sātana dusmu izviridumu tumsā. Nacionālo nesaskaņu un sabrukuma vidū mācekļi būs briesmu ielenkti, un viņu sirdis bieži nospiedīs baiļu smagums. Viņiem būs jāredz Jeruzalemes izpostīšana, līdz zemei nolīdzinātais dievnams, kurā kalpošana Dievam uz visiem laikiem būs pārtraukta, un Israēls, kurš tiks izkaisīts pa visām zemēm un būs līdzīgs sadragāta kuģa vrakam neapdzīvotā krastmalā. Jēzus teica: „Bet jūs dzirdēsīt karus un karu daudzināšanu. [..] Tauta celsies pret tautu, valsts pret valsti, un būs bada laiki un zemestrīce dažās vietās. Bet tas viss būs tikai lielo bēdu iesākums.” (Mateja 24:6–8) Tomēr Kristus

sekotāji nedrīkst baidīties, ka viņu cerības ir bijušas vel-
tīgas vai ka Dievs jau ir atstājis šo zemi. Viņam, kura
lielie plāni nepārtraukti bez kavēkļiem tuvojas mērķim,
ir liels spēks un godība. Lūgšanā, kurā izteiktas Kristus
mācekļu ikdienas vajadzības, viņi tiek mudināti raudzī-
ties pāri visa ļaunuma spēkam un varai uz Kungu, viņu
Dievu, kura valstība „valda pār visu” (Psalmi 103:19) un
kurš ir viņu Tēvs un mūžīgais Draugs.

Jeruzalemes izpostīšana simbolizē pēdējo sabrukumu,
kas reiz pārņems visu pasauli. Pravietojums, kas
daļēji piepildījās pilsētas izpostīšanas laikā, daudz tie-
šāk attiecas uz pēdējo laiku. [121] Mēs pašlaik stāvam
uz lielu un nopietnu notikumu sliekšņa — mūs gaida
krīze, kādu pasaule vēl nav piedzīvojusi. Tomēr Dieva
laipnība šodien, tāpat kā reiz mācekļiem, liek mūsu sir-
dīs ieskanēties pārliecībai, ka Viņa valstība valdīs pār
visu un visiem. Gaidāmo notikumu kārtība ir Radītāja
rokās. Debesu Majestāte tur savās rokās gan tautu
likteņus, gan arī savas draudzes lietas. Katram, kas sa-
darbojas ar Viņu plānu īstenošanā, Dievišķais Skolotājs
saka to pašu, ko reiz Kīram: „Es tevi apbruņoju, jebšu
tu mani nepazīni.” (Jesajas 45:5)

Pravietis Echeiēls atklāsmē redzēja roku zem ķe-
ruba spārniem. Dieva kalpiem ar šo piemēru būtu jā-
saprot, ka viņu panākumus nodrošina Dieva spēks. Tie,

kurus Kungs lieto kā savus vēstnešus, nekad nedrīkst domāt, ka Dieva darbs ir atkarīgs no viņiem. Savās spējās ierobežotām būtnēm nav jānes tāda atbildības nasta. Dievs, kas nesnauž un nerimtīgi darbojas, lai īstenotu savus nodomus, pats vada savu darbu. Kungs kavēs ļaunus cilvēkus, lai tie nespētu sasniegt savus mērķus un radīs sajukumu tādu ļauzu apspriedēs, kas kaļ negodīgus plānus pret Viņa tautu. Viņš, Tas Kungs Cebaots, mājō starp ķerubiem un sargā savus bērņus tautu cīņu un nesaskaņu laikā. Mūsu Pestītājs, kas valda Universā, vērtē visus pārbaudījumus un vēro cepļa liesmas, kuras pārbauda katru dvēseli. Kad ap mums sabruks pasaules ķēniņu cietokšņi, kad dusmu bultas caururbs Dieva ienaidnieku sirdis, tad Viņa tauta būs drošībā sava Kunga rokās.

[122] „Jo Tev, ak, Kungs, pieder augstība un vara, godība, slava un varenība; it viss, kas ir Debesīs un virs zemes, tas pieder Tev! [..] Un bagātība un gods nāk no Tevis, un Tu esi valdītājs pār visu, un Tavā rokā ir spēks un vara, un Tava roka paaugstina un dara stipru.” (1. Laiku 29:11, 12)

NETIESĀT, BET PAMĀCĪT

„Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti.” (Mateja 7:1)

Cilvēku centieni nopelnīt pestīšanu ar saviem darbiem neizbēgami beidzas tā, ka aizsardzībai pret grēku tiek uzcelta pašu radīta stingru prasību barjera. Redzēdami, ka nespēj izpildīt bauslības prasības, viņi izgudro savus likumus un noteikumus, lai piespiestu sevi paklausīt. Tas viss novērš domas no Dieva un pievērš sev. Dieva mīlestība sirdī izdziest, un līdz ar to zūd arī mīlestība pret līdzcilvēku. Cilvēku izgudrojumu sistēma ar daudzajām stingrajām prasībām darbojas tā, ka tās piekritēji tiesājoši vērtē visus, kas pārkāpj šos noteik-

tos standartus. Savtīgas un sīkumainās kritikas atmosfēra noslāpē cēlās un augstsirdīgās jūtas un pārvērš cilvēku par patmīlīgu tiesnesi un zemisku spiegu.

Farizeji piederēja tieši šai šķīrai. Pēc reliģiskās kalpošanas viņi nekļuva pazemīgi, apzinādamies savu nespēku, nedz arī pateicīgi Dievam par tiem piešķirtajām lielajām priekšrocībām. Tie bija pildīti ar garīgu lepnumu, un viņu sarunu tēmas bija: „Es, manas jūtas, manas zināšanas, mani ceļi”. Farizeju izpratne kļuva par mērauklu citu vērtēšanai. Tērpti paštaisnības drānās, viņi ieņēma soģa vietu, lai kritizētu un nosodītu.

[124] Cilvēki galvenokārt bija mantojuši tādas pašas tendences, iejaukdamies citu sirdsapziņas lietās un tiesādami cits citu jautājumos, kas katrai dvēselei jārisina kopā ar Dievu. Ņemot vērā šo valdošo noskaņojumu un paradumus, Kristus sacīja: „Netiesājiet, lai jūs netopot tiesāti.” Tas nozīmē: neizvirziet sevi citiem par standartu. Savus uzskatus, savas domas par veicamajiem pienākumiem un savus Svēto Rakstu skaidrojumus nepadariet par kritēriju citiem un nenosodiet savās sirdīs tos, kas nerasniedz jūsu ideālus. Nekritizējiet citus, izsakot pieņēmumus par viņu motīviem un savu spriedumu par tiem.

„Tātad netiesājiet priekšlaikus, tiekams Tas Kungs atnāks; Tas arī cels gaismā, kas bija apslēpts tumsībā,

un atklās siržu nodomus, un tad ikvienam būs sava uzslava no Dieva.” (1. Korintiešiem 4:5) Mēs nespējam lasīt to, kas ir sirdī. Tā kā paši esam grēcīgi, tad nevaram būt citu tiesneši. Savās spējās ierobežots cilvēks var spriest tikai pēc ārējā izskata. Vienīgi Dievs, kas zina katras rīcības apslēptos motīvus un darbojas laipni un līdzjūtīgi, var pieņemt lēmumu katras dvēseles lietā.

„Tāpēc tu, cilvēka bērns, ikviens, kas spriedi tiesu, ne ar ko nevari aizbildināties, jo, spriezdams tiesu par otru, tu tiesā pats sevi, jo, tiesātājs būdams, tu dari to pašu.” (Romiešiem 2:1) Tātad tie, kas nosoda un kritizē citus, pasludina par vainīgiem sevi, jo dara to pašu. Tiesādami citus, viņi paši sev nolasa spriedumu, kuru Dievs atzīst par taisnīgu. Un Kungs šim spriedumam piekrist.

*„Šīs neveiklās pēdas, joprojām muklājā,
Bez mitas samīn ziedus;
Šīs smagās, labu nodomu vadītās rokas, kuras uzliekam,
Ielaužas drauga visdziļākajās jūtās.”*

(Edvards Roulends Sils „Muļķa lūgšana”)

[125] „Ko tu redzi skabargu sava brāļa acī.”

(Mateja 7:3)

Pat spriedums: „Tiesnesis būdams, tu dari to pašu” — neizsaka to grēka daudzumu, kāds ir cilvē-

kam, kurš uzdrošinās nosodīt un kritizēt savu brāli. Jēzus teica: „Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā acī neieraugi?”

Jēzus vārdi šeit raksturo cilvēku, kas ātri atrod citu kļūdas. Domādams, ka ieraudzījis trūkumu cita cilvēka dzīvē vai raksturā, viņš ļoti dedzīgi cenšas uz to norādīt. Jēzus paziņoja, ka šādā nekristīgā darbībā attīstīta rakstura iezīme salīdzinājumā ar nokritizētā vainu ir kā baļķis pret skabargu. Mīlestības un pacietības trūkuma dēļ mēs no mušas iztaisām ziloni. Tie, kas nekad nav piedzīvojuši nožēlu, patiesi uzticot sevi Kristum, ar savu dzīvi neatstāj Pestītāja mīlestības mierinošo iespaidu. Viņi nepareizā gaismā attēlo lēnprātīgo un laipno Evaņģēlija raksturu un ievaino dārgās dvēseles, kuru dēļ Kristus mira. Atbilstoši Jēzus minētajam piemēram cilvēks, kas nepārtraukti kritizē, ir vainīgs lielākā grēkā nekā tas, kuru viņš apsūdz, jo ir darījis ne tikai jau minēto pārkāpumu, bet vēl papildinājis to ar augstprātību un vēlmi tiesāt.

Kristus ir vienīgais īstais rakstura standarts, un tas, kas sevi izvirza par piemēru citiem, ieņem Kristus vietu. Kopš „Tēvs visu tiesu ir nodevis Dēlam” (Jāņa 5:22), katrs, kas atļaujas vērtēt cita rīcības motīvus, piesavinās tiesības, kuras dotas vienīgi Dieva Dēlam. [126] Cilvēks, kas vēlas būt tiesnesis un kritiķis, nostājas anti-

krista pusē, „kurš sacēļas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu” (2. Tesalonīķiešiem 2:4).

Grēks, kam ir vissliktākās sekas, ir farizejiskumam raksturīgais aukstais, kritikas pilnais raksturs, kurš nepiedod. Ja reliģiskajā dzīvē nav mīlestības, tad tur nav arī Kristus un Viņa saules mirdzumam līdzīgās klātbūtnes. Pārāk aktīva darbība vai Kristus raksturam sveša dedzība nevar aizstāt tās trūkumu. Cilvēkam var būt attīstīts ļoti izteikts vērīgums, lai pamanītu citu kļūdas, bet tiem, kas ļaujas šādam garam, Jēzus saka: „Liekulī, izvelc papriekš baļķi no savas acs un tad lūko izvilkt skabargu no sava brāļa acs.” Cilvēks, kas pats ir vainīgs, pirmais tur aizdomās kādu citu. Nosodīdams otru, viņš cenšas slēpt un attaisnot ļaunumu, kas mīt viņa sirdī. Tikai grēkodams cilvēks guva zināšanas par ļaunumu. Tikko mūsu pirmvecāki bija izdarījuši pirmo grēku, viņi tūlīt sāka vainot viens otru, un tieši tā neizbēgami rīkosies cilvēciskā daba, ja to nekontrolēs Kristus žēlastība.

Kad cilvēki ļaujas šai tendencei apsūdzēt, viņi nesamierinās tikai ar to, ka norāda uz brālī atrasto šķietamo vainu. Ja ar vieglākām metodēm neizdodas panākt, lai otrs darītu to, kas, pēc viņu prāta, būtu jādara, šie cilvēki cenšas sasniegt mērķi piespiedu kārtā. Cik vien ir viņu spēkos, tie spiedīs cilvēkus pieņemt viņu domas

par to, kas ir pareizi. Tieši šādi Kristus dienās rīkojās jūdi, un tā ir rīkojusies arī baznīca kopš laika, kad zaudēja Kristus žēlastību. [127] Palikusi bez mīlestības spēka, tā sniedzās pēc valsts stiprās rokas, lai uzspiestu savas dogmas un izpildītu pasludinātos spriedumus. Šeit slēpjas visu to reliģisko likumu noslēpums, kādi jebkad izdoti, un arī visu vajāšanu noslēpums, kādas pastāvējušas kopš Ābela laikiem līdz mūsdienām.

Kristus nevis dzen, bet velk ļaudis pie sevis. Vienīgais piespiedu līdzeklis, ko Viņš lieto, ir mīlestības vara. Ja baznīca sāk meklēt laicīgas valsts atbalstu, tad ir skaidrs, ka tai nav Kristus spēka, nav dievišķās mīlestības varas.

Tomēr grūtību cēlonis meklējams katrā draudzes locekļī, tāpēc arī dziedināšanas darbs jāsāk šeit. Pirms centieniem mainīt citus Jēzus tiesātājiem dod padomu vispirms izvilkēt baļķi no savas acs, atteikties no kritikas gara, izsūdzēt savus grēkus un atstāt tos. Viņš saka: „Tas nav labs koks, kas nes nelāga augļus, nedz tas ir nelāga koks, kas nes labus augļus.” (Lūkas 6:43) Tiesāšanas gars, kam tu ļaujies, nav nekas cits kā slikts auglis, kas liecina, ka viss koks ir slikts. Pilnveidot sevi paštaisnības jomā ir veltīgs darbs. Viss, kas tev nepieciešams, ir izmaiņas sirdī, kas jāpiedzīvo, pirms esi sagatavots aizrādīt citiem, „jo no sirds pilnības mute

runā” (Mateja 12:34).

Ja kādas dvēseles dzīvē sākas krīze un tu centies tai dot padomu vai to pamācīt, tad tavi vārdi atstās tik daudz ietekmes, cik to būs panācis tavs piemērs un raksturs. [128] Tev jābūt labam, pirms tu spēj darīt labu. Tu nevari ietekmēt citus, lai viņi pārtaptu, kamēr tava sirds nav kļuvusi pazemīga, laipna un Kristus žēlastībā šķīstīta. Kad tavā sirdī būs notikusi šī pārmaiņa, tad dzīvot, lai svētītu citus, būs tikpat dabiski kā rozei sniegt smaržojošus ziedus vai vīnogulājam sarkanos ķekarus.

Ja Kristus būs tava „apskaidrošanas cerība” (Kološiešiem 1:27), tev nebūs vēlēšanās vērot citus un atrast viņu kļūdas. Tu vēlēsies palīdzēt, svētīt un glābt, nevis meklēt iespēju apsūdzēt un nosodīt. Saskaroties ar tiem, kas kļūdās, tu ņemsi vērā vārdus: „Lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekrīti kārdināšanā.” (Galatiešiem 6:1) Tu atcerēsies, cik bieži kļūdi un cik grūti bija atkal atrast pareizo ceļu, no kura reiz novērsies. Tu negrūdi savu brāli vēl lielākā tumsā, bet ar līdzjūtības pilnu sirdi stāstīsi viņam par draudošajām briesmām.

Cilvēks, kas bieži raugās uz Golgātas krustu, atcerēdamies, ka viņa grēku dēļ tur nokļuva Pestītājs, nekad nemēģinās salīdzināt savu vainas pakāpi ar cita vainu. Viņš nekad nevēlēsies ieņemt tiesneša vietu un apsūdzēt otru. To cilvēku dzīvē, kas vada savas gaitas Gol-

gātas krusta ēnā, nevar būt vieta kritikai un tieksmei izcelt sevi.

Tikai tad, kad sajūtīsi, ka varētu ziedot savu godu un pat dzīvi maldos nokļuvuša brāļa glābšanai, tu būsi izvilcis baļķi no savas acs un tā kļuvis gatavs palīdzēt tuvākajam. Tikai tad tu vari viņam tuvoties un pieskarties tā sirdij. [129] Vēl nekad neviens nav izglābts no nepareiza stāvokļa ar kritikas un pārmetumu palīdzību, bet daudzi tādā veidā ir aizdzīti projām no Kristus un aizslēguši savas sirdis tā, ka viņus nav iespējams pārliecināt. Glābt maldos grimušo un aplāt grēku daudzumu var tikai ar iejūtīgu un laipnu izturēšanos. Kristus atklāšanās jūsu raksturā atstās pārveidojošu iespaidu uz visiem, ar kuriem jūs saskarsities. Lai Kristus ik dienas atklājas jūsos — tad Viņš ar jūsu starpniecību ļaus plūst sava Vārda radošajai enerģijai: laipnajam, pārliecinotajam, bet tomēr iedarbīgajam spēkam, kas pārveidos citus Kunga, mūsu Dieva, skaistumā.

„Nedodiet svētumu suņiem.” (Mateja 7:6)

Šeit Jēzus runā par cilvēkiem, kuriem nav vēlēšanās atbrīvoties no grēka verdzības. Ļaujoties izvirtībai un zemiskumam, šo ļaužu raksturs ir tā degradējies, ka viņi tveras pie ļaunuma un nevēlas no tā šķīties. Kristus kalpiem nevajadzētu pieļaut, ka cilvēki, kam Evaņģē-

ģēlijs ir tikai strīda un izsmiekla objekts, kavētu viņu laiku.

Tomēr Pestītājs nekad nepagāja garām dvēselei, kas bija gatava pieņemt dārgās Debesu patiesības, lai cik dziļi tā arī būtu kritusi. Muitniekiem un laulības pārkāpējiem Viņš vārdi bija jaunas dzīves sākums. Marija Magdalēna, no kuras Viņš izdzina septiņus ļaunus garus, bija pēdējā pie kapa un pirmā, kuru Viņš apsveica augšāmcelšanās rītā. [130] Sauls no Tarsas, kas vēlāk kļuva par Pāvilu, uzticīgu Kristus kalpu, bija viens no apņēmīgākajiem Evaņģēlija ienaidniekiem. Zem naida un nicinājuma maskas, pat nozieguma un degradācijas skavās, var slēpties dvēsele, kuru Jēzus žēlastība izglābs, lai tā spīdētu kā dārgakmens Pestītāja kronī.

„Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts.”
(Mateja 7:7)

Lai izvairītos no neticības, pārpratumiem vai nepareizas šo vārdu izskaidrošanas un nedotu iemeslu neticībai, Kungs minēto apsoliĵumu atkārtoja trīs reizes. Viņš ilgojas, lai tie, kas meklē Dievu, ticētu, ka Viņš spēj darīt visas lietas. Tādēļ Viņš piebilst: „Jo ikviens, kas lūdz, dabū, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klausī-

na, taps atvērts.”

Kungs neizvirza nekādus noteikumus, izņemot to, lai jūs būtu izsalkuši pēc Viņa žēlastības, vēlētos uzklaut Viņa padomus un ilgotos pēc Viņa mīlestības. „Lūdziet.” Ar lūgumu jūs parādāt, ka apzināties savu vajadzību, un, ja ticībā lūgsit, tad arī saņemsit. Kungs to ir apsoliis savā Vārdā, un šeit nav iespējams piedzīvot vilšanos. Ja patiesā nožēlā nākat pie Dieva, tad nevajag domāt, ka, lūgdami to, ko Kungs ir apsoliis, esat pašpaļāvīgi. Ja lūdzat svētības, kas nepieciešamas rakstura veidošanai, lai tas kļūtu līdzīgs Kristum, Kungs apliecina, ka to darāt saskaņā ar apsoliījumu, kas piepildīsies. [131] Tas, ka izjūtat un apzināties savu grēcīgumu, jau ir pietiekams pamats, lai lūgtu Viņa žēlastību un līdzjūtību. Jums nav jābūt svētam, lai nāktu pie Dieva, bet ir nepieciešama vēlēšanās, lai Viņš attīra jūs no visiem grēkiem un šķīsta no visām vainām. Pamatojums tam, ka varam lūgt tagad un vienmēr, ir mūsu lielā vajadzība, mūsu pilnīgi bezpalīdzīgais stāvoklis, kas padara Viņu un Viņa pestījošo spēku par nepieciešamību.

„Meklējiet.” Ilgojieties ne tikai pēc Dieva svētībām, bet arī pēc paša Dieva. „Iedraudzējies taču ar Dievu un saglabā mieru ar Viņu.” (Ījaba 22:21) „Meklējiet, tad jūs atradīsiet.” Kungs meklē jūs, un jūsu vēlēšanās nākt pie Viņa ir Svētā Gara darbs. Uzticieties šai vadībai! Kristus

aizstāv kārdinātos, maldos nonākušos un neuzticīgos. Viņš vēlas, lai tie kļūtu par Viņa draugiem. „Ja tu vien Viņu meklēsi, tad Viņš arī tevi atradīs.” (1. Laiku 28:9)

„Klaudziniet.” Mēs nākam pie Dieva pēc īpaša uzai-
cinājuma, un Viņš gaida, lai sastaptu mūs savā pieņem-
šanas telpā. Pirmie mācekļi, kuri sekoja Jēzum, nesa-
mierinājās ar steidzīgo sarunu, kas norisinājās ar Viņu
pa ceļam. Tie jautāja: „Rabi (tulkojumā: mācītājs), kur
Tu mājo? [..] Tad tie nogāja un redzēja, kur Viņš mājo,
un palika to dienu pie Viņa.” (Jāņa 1:38, 39) Arī mēs va-
ram labi iepazīt Dievu un izveidot tuvas attiecības ar
Viņu. „Kas dzīvo Visuaugstākā patvērumā un mīt Visu-
varenā ēnā.” (Psalmi 91:1) Lai tie, kas ilgojas pēc Dieva
svētībām, klauvē un gaida pie žēlastības durvīm, pilnī-
gā pārlicībā sacīdami: „Tu, Kungs, sacīji, ka „ikviens,
kas lūdz, dabū, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klau-
dzina, taps atvērts.”

[132] Raudzīdamies uz tiem, kas bija sapulcējušies,
lai klausītos Viņa vārdos, Jēzus dedzīgi ilgojās, kaut lie-
lais ļaužu pūlis spētu novērtēt Dieva žēlastību un Viņa
mīlošo laipnību. Ilustrēdams viņu vajadzības un Dieva
vēlmi dot, Viņš tiem stāstīja par izsalkušu bērnu, kas
saviem vecākiem lūdz maizi. „Vai ir cilvēks jūsu starpā,
kas savam dēlam, kad tas maizi lūdz, dotu akmeni?”
Jēzus atsaucas uz vecāku sirsnīgo, dabisko pieķerša-

nos savam bērnam un tad saka: „Ja tad nu jūs, ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs Debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņu lūdz?” Tēvs, kas mīl, nenovērsīsies no sava izsalkušā dēla, kurš lūdz maizi. Vai gan viņš varētu ar aukstu sirdi noskatīties uz sava bērna mokām un modināt viņā cerības, lai liktu vilties? Vai viņš varētu apsolīt tam labu, barojošu ēdienu un tad pasniegt akmeni? Vai kādam vajadzētu laupīt cieņu Dievam, iedomājoties, ka Viņš neatbildēs uz savu bērnu lūgšanām?

„Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no Debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz.” (Lūkas 11:13) Svētais Gars, Dieva pārstāvis, ir vislielākā no visām dāvanām. Viņš ietver sevī visas „labās dāvanas”, un Radītājs nespēj mums dot nekā vēl lielāka, nekā labāka. Ja mēs vēršamies pie Kunga ar lūgšanu, lai Viņš žēlo mūs bēdās un vada ar Svētā Gara starpniecību, tad Viņš nekad to nenoraida. Iespējams, ka ir vecāki, kas novēršas no saviem izsalkušajiem bērniem, bet Kungs nekad neatstās bez ievēribas ilgu pilnas un vajadzību māktas sirds saucienu. Ar kādu apbrīnojamu labsirdību Viņš ir aprakstījis savu mīlestību! [133] Tiem, kas posta dienās jūtas tā, it kā Dievs viņus būtu atstājis, Tēva sirds saka: „Bet Ciāna žēlojas: Tas Kungs mani ir atstājis, Tas Kungs

mani ir aizmirsis! Vai var māte aizmirst savu zīdaini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu. Redzi, abu savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis; Tavi mūri ir vienmēr manā priekšā.” (Jesajas 49:14–16)

Atsaucoties uz drošo Jehovas vārdu kā garantiju, katrs Dieva Vārdā dotais apsolījums var būt mūsu lūgšanas galvenā tēma. Lai arī kādas garīgās svētības būtu vajadzīgas, mums ir dotas priekšrocības par to lūgt Jēzus vārdā. Bērna vienkāršībā mēs varam Dievam darīt zināmu visu, kas mums vajadzīgs. Mēs varam Viņam uzticēt savas laicīgās vajadzības, lūdzot maizi un apģērbu, kā arī Dzīvības Maizi un Kristus taisnības tērpu. Jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visas šīs lietas vajag, un jūs tiekat aicināti Viņam tās lūgt. Tikai Jēzus vārdā iespējams saņemt labvēlību. Kungs pagodinās šo vārdu un no savas augstsirdības bagātībām apmierinās jūsu vajadzības.

Tomēr neaizmirstiet, ka, tuvojoties Dievam kā savam Tēvam, jūs ar to atzīstat, ka esat Viņa bērni. Jūs ne tikai paļaujaties uz to, ka Viņš ir labs, bet visās lietās uzticaties Viņa gribai, zinot, ka Dieva mīlestība ir nemainīga. Jūs veltāt sevi Viņa darbam. Tiem, kurus Viņš bija aicinājis vispirms tiekties pēc Dieva valstības un Viņa taisnības, Jēzus deva apsolījumu: „Lūdziet, tad

jūs dabūsit.” (Jāņa 16:24)

Dieva bērniem paredzētās visspēcīgā Radītāja dāvanas atrodas mantu krātuvē. [134] Tie, kas nāks pie Dieva kā mazi bērni, saņems un baudīs dāvanas, kas ir tik vērtīgas, ka mēs tās iegūsīm tikai ar Pestītāja asiņu dārgā upura starpniecību, dāvanas, kas apmierinās visdziļākās sirds ilgas, dāvanas, kas nekad nezudīs. Pieņemiet Dieva apsolījumus, un, atsaukdami uz tiem kā uz Viņa vārdiem, jūs tiksit piepildīti ar prieku!

„Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem.” (Mateja 7:12)

Pamatojoties uz Dieva garantēto mīlestību pret mums, Jēzus pavēl, lai mēs mīlētu cits citu, savienojot visas savstarpējās cilvēku attiecības uz viena visaptveroša noteikuma pamata.

Jūdi interesējās vienīgi par lietām, ko viņiem vajadzētu saņemt. Šie cilvēki nemierīgi centās iegūt spēku, godu un pakalpojumus, kas tiem it kā pienācās saskaņā ar viņu uzskatiem. Kristus mūs aicina neraizēties par to, cik daudz mēs saņemsim, bet gan par to, cik daudz dosim. Mūsu pienākumu mēraukla attiecībā pret citiem ir tas, ko uzskatām par citu pienākumu pret mums.

Sastopoties ar citiem, iejūtieties viņu situācijā. Mēģiniet izprast viņu jūtas, grūtības, vilšanās, priekus un bēdas! Iedomājieties sevi viņu vietā un rikojieties tā, kā jūs vēlētos, lai izturas pret jums, ja jūs būtu līdzīgos apstākļos. Šis ir īstais godīguma likums. Tā ir citiem vārdiem izteikta pavēle: „Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.” (Mateja 22:39) [135] Tā ir arī praviešu mācības būtība un Debesu princips, kas tiks dēstīts visu to sirdīs, kuri būs derīgi šai svētajai savienībai.

Zelta likums ir īstas pieklājības pamats, un vispatiesākā tā ilustrācija atrodama Kristus dzīvē un raksturā. Ak, cik daudz laipnības un skaistuma staru izplatīja mūsu Pestītājs savas dzīves laikā! Kāda labsirdība no Viņa izstaroja! Tāds pats raksturs būs Viņa bērniem; tos, kuros mājo Kristus, apņems dievišķā atmosfēra. Viņu baltās skaidrības drānas izplatīs dievišķā dārza smaržu, viņu sejas atstaros Kristus gaismu un padarīs gaišāku paklupušā un nogurušā ceļinieka taku.

Katra cilvēka dzīvē, kas ieguvis īstu pilnīga rakstura ideālu, būs redzama Kristus līdzjūtība un labsirdība. Žēlastības iespaidam jāpadara laipnāka cilvēka sirds, jāšķīsta jūtas, izveidojot Debesīs dzimušu smalkjūtību un izpratni par to, kas ir pareizs.

Tomēr zelta likumam ir vēl dziļāka nozīme. Katram, kas kļuvis par Dieva daudzveidīgās žēlastības pārvald-

nieku, ir aicinājums dalīties šajā ieguvumā ar tumsā un neziņā mītošajām dvēselēm tādā mērā, kā viņš to vēlētos, ja būtu šo cilvēku vietā. Apustulis Pāvils saka: „Jo es esmu parādnieks grieķiem un barbariem, gudriem un nezinošiem.” (Romiešiem 1:14) Pēc visa tā, ko jūs zināt par Dieva mīlestību, un visu bagāto žēlastības dāvanu dēļ, ko esat saņēmuši vairāk nekā citi, kas mīt tumsā un ir atstājuši īsto ceļu, jūs esat šo dvēseļu parādnieki, un jums jādalās saņemtajās dāvanās ar tām.

[136] Tāpat jārikojas ar laicīgās dzīves dāvanām un svētībām: lai arī kas jums piederētu vairāk nekā līdz-cilvēkiem, tas jūs pārvērs par parādnieku tādā mērā, kādā citiem ir veicies mazāk. Ja esam turīgi vai pat baudām laicīgās dzīves ērtības, mūsu svēts pienākums ir rūpēties par ciešanu māktiem slimniekiem un arī par atraitnēm un bāreņiem tā, kā mēs vēlētos, lai viņi rūpētos par mums, ja lomas mainītos.

Zelta likums runā arī par patiesību, kas vienreiz jau tika pasludināta kalna svētrunā: „Ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots.” Tas, ko mēs darām citiem, vai tas būtu labs vai ļauns, noteikti atgriezīsies pie mums kā svētība vai lāsts. Ko mēs dodam citiem, to paši saņemam atpakaļ. Laicīgās svētības, ko piešķiram citiem, var atmaksāt līdzīgā veidā, un bieži tā arī notiek. Vajadzības brīdī dotais bieži atgriežas atpakaļ četrkārti-

gā mērā kā dāvana no Debesu valstības. Turklāt Kungs katru šādu devumu atalgo jau šeit, zemes dzīvē, bagātīgi sniegdams savu mīlestību, bet mīlestība ir Debesu godības un visu tās dārgumu summa. Tāpat atgriežas darītais ļaunums. Katram, kas ir atļāvies nosodīt otru cilvēku vai laupīt viņam drosmi, pašam būs jādodas pa to pašu ceļu, pa kuru viņš licis iet citiem, un būs jāizjūtas, ko līdzjūtības un laipnības trūkuma dēļ izjuta citi.

Tāds ir Dieva mīlestības spriedums. Kungs vēlas, kaut mēs izjustu riebumu pret savu cietsirdību un atvērtu sirdis, lai Jēzus tur varētu mājot. Tā no ļaunuma tiks gūts labums un šķietamais lāsts kļūs par svētību.

Šī zelta likuma pamats ir arī kristietības balsts; katrs mēģinājums kaut ko vienkāršot ir krāpšana. [137] Reliģija, kas neprasa sevišķu uzmanību pret maldos nonākušām dvēselēm, kuras Kristus ir vērtējis tik augstu, ka atdeva par tām savu dzīvību, reliģija, kas neaicina mūs uzmanīgi izturēties pret cilvēku grūtībām, ciešanām un tiesībām, būtībā ir viltus reliģija. Ja mēs nicinoši izturamies pret nabadzīgo, ciešanu mākto un grēcinieku vajadzībām, tad esam Kristus nodevēji. Kristietībai pasaulē ir tik maz spēka tāpēc, ka cilvēki gan pieņem Kristus vārdu, bet dzīvē neizvēlas Viņa raksturu. Tas viss Kunga vārdu zaimo.

Tajās spožajās dienās, kad apustuļu draudzi apmir-

dzēja Kristus augšāmcelšanās svētlaipe, par to sacīti šādi vārdi: „Neviens neko no savas mantas nesauca par savu.” „Viņi starpā arī nebija neviena, kam kā trūktu.” „Apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija ar viņiem visiem.” „Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gaviļēm un vientiesīgām sirdīm. [...] Bet Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.” (Apustuļu darbi 4:32, 34, 33; 2:46, 47)

Vērojiet Debesis un zemi, un jūs nekad tur neatradīsiet patiesību, kas būtu spēcīgāka par to, kura atklājas žēlastības darbos, sniedzot palīdzību un parādot līdzjūtību tiem, kam tā vajadzīga. Šī ir patiesība, kāda reiz atklājusies Jēzū. Ja tie, kas atzīst Kristus vārdu, dzīvos saskaņā ar zelta likuma principiem, tad Evaņģēlija darbu šodien pavadīs tāds spēks, kāds savulaik darbojās apustuļu dienās.

[138] „Bet šauri ir vārti un šaurs ir ceļš, kas aizved uz dzīvību.” (Mateja 7:14)

Kristus zemes dzīves laikā Palestīnas iedzīvotāji mājāja ar mūri apjotās pilsētās, kas parasti bija celtas kalnos un pakalnos. Uz vārtiem, kurus, saulei rietot,

aizslēdza, veda stāvs un klinšains ceļš. Ceļinieks, kas dienas beigās atgriezās mājās, kāpdams augstajā kalnā un tuvodamies mērķim, bieži pielika pēdējos spēkus, lai paspētu pirms saulrieta ieiet pa vārtiem. Tam, kas nokavēja, gribot negribot nakts bija jāpavada ārpus pilsētas.

Šauro taku, kas vijās kalnā un veda mājup, Kristus izmantoja kā izteiksmīgu ilustrāciju, lai aino tu kristieša ceļojumu. Viņš saka: „Ceļš, kādu jums piedāvāju, ir šaurs, un ir grūti ieiet pa vārtiem, jo zelta likums aizliedz ļauties lepnumam un egoismam. Ir arī platāks ceļš, bet tā beigās ir bojāeja. Ja izvēlaties garīgās dzīves ceļu, jums vienmēr būs jākāpj augšup, jo ceļš ir ļoti stāvs. Jums būs jāceļo kopā ar mazākumu, jo lielākā daļa ļaužu izvēlas ceļu, kas ved lejup.”

Pa nāves ceļu var doties visa cilvēce ar tai piemītošo pasaulīgumu, egoismu un lepību, negodīgumu un morālo pagrimumu. Tur ir vieta katra privātajiem uzskatiem un mācībām, tur iespējams sekot savām tieksmēm un darīt to, ko diktē patmīlība. Iznīcības taku nemaz nav jācenšas atrast. Kājas pašas bez piepūles virzās pa ceļu, kas ved nāvē, jo gan ceļš, gan vārti ir plati.

Bet ceļš, kas ved uz dzīvību, ir šaurs, un šauri ir arī vārti. [139] Ja vēl ļaujaties kādam grēkam, tad šis ceļš jums šķitīs pārāk šaurs, lai pa to ietu. Ja vēlaties doties

pa Kunga ceļu, jums jāatsakās no saviem ceļiem, no savas gribas, kā arī no sliktajām rakstura īpašībām un ieradumiem. Tie, kas vēlas kalpot Jēzum, nevar dzīvot saskaņā ar pasaules uzskatiem un standartiem. Ceļš, kas ved uz Debesīm, ir par šauru, lai uz tā būtu vieta stāvoklim sabiedrībā un bagātībai, par šauru, lai īstenotu sava es godkārīgās vēlmes, pārāk stāvs un klinšains viegluma meklētājiem. Smags darbs, pacietība un paš-aizliedzība, pārmetumi, nabadzība un grēcinieku nosodījums — tās bija lietas, ko piedzīvoja Kristus, un to piedzīvosim arī mēs, ja kādreiz ieiesim Dieva Paradīzē.

Tomēr nedomājiet, ka augšupejošais ceļš ir smags, bet lejupejošais — viegls. Ceļā, kas ved uz nāvi, jūs visur sastopat sāpes, sodu, bēdas un vilšanos, ik uz soļa atskan brīdinājums neturpināt ceļu. Dieva mīlestība nevērīgajiem un stūrgalvīgajiem apgrūtina iešanu pa šo pašiznīcināšanās ceļu. Protams, sātana ceļš ir veidots tā, lai izskatītos pievilcīgs, bet tie ir maldi — ļaunuma ceļā ir daudz rūgtas nožēlas un smagu rūpju. Var šķīst tīkami sekot sava lepnuma un pasaulīgās godkāres prasībām, bet beigās būs sāpes un nožēla. Savtīgi plāni var izveidot priekšstatu, kas glaimo patmīlībai, un radīt cerību, ka ir gaidāms prieks, bet jūs pārliecināsit, ka jūsu laime ir saindēta un cerības, kas pievērstas savam es, padarījušas dzīvi rūgtu. Lejupejošā ceļa

vārti var būt greznoti ziediem, tomēr šī taka ir ērkšķu un dzeloņu pilna. Cerības gaisma, kas mirdz pie ieejas, pārvērtīsies izmisuma tumsā, un dvēsele, kas iet pa šo ceļu, nonāks bezgalīgas nakts ēnā.

[140] „Nicinātāju un pēlēju ceļš rada sāpes”, bet gudrības „ceļi ir patīkami ceļi, un visas tās tekas pauž mieru.” (Salamana pamācības 13:15; 3:17) Paklausība Kristus pavēlēm, katrs pašaizliedzības pilns solis Viņa dēļ, katrs izturēts pārbaudījums, katra uzvara pār kārdinājumu ir solis tuvāk godības pilnajai izšķirošajai uzvarai. Kas Kristu izvēlas par savu Vadoni, var būt pārliecināts, ka ir drošībā. Pat vislielākajam grēciniekam nevajag atkāpties no šī ceļa. Lai gan taka ir tik šaura un tik svētuma apmirdzēta, ka tajā nav vietas grēkam, tomēr tur visiem ir garantēta palīdzība, un nevienai šaubu māktai un drebošai dvēselei nav jāsaka: „Kungs par mani nerūpējas.”

Ceļš var būt nelīdzens un krauja stāva, gan labajā, gan kreisajā pusē var būt slazdi, iespējams, ka ceļojuma laikā mums nāksies smagi strādāt. Kad būsīm noguruši un ilgosimies pēc atpūtas, varbūt mums vajadzēs turpināt strādāt; kad jutīsimies nespēcīgi, vajadzēs cīnīties; kad būsīm zaudējuši drosmi, mums būs jāturpina cerēt, tomēr kopā ar Kristu kā savu Vadoni beidzot sasniegsim ilgoto patvērumu. Viņš pats gāja pa šo

ērķšķaino ceļu pirms mums un to nolīdzināja, lai mūsu gājums būtu vieglāks.

Stāvajā dzīvības ceļā ik uz soļa ir izvietoti prieka avoti, lai dzesētu nogurušo slāpes. Tie, kas iet pa gudrības takām, ir ļoti priecīgi pat nelaimju brīžos, jo Tas, kuru mīl viņu dvēsele, neredzams ceļo tiem blakus. Katrs jauns solis augšup arvien skaidrāk liek izjust Viņa rokas pieskārienu; ar katru soli arvien lielāks godības atspīdums apgaismo taku, un viņu slavas dziesmas atskan arvien krāšņākās melodijās, paceļoties uz augšu, lai savienotos ar eņģeļu dziesmām pie Dieva troņa. [141] „Bet taisno teka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvienu kļūst spilgtāks, līdz pilnīgi uzaust diena.” (Salamana pamācības 4:18)

„Cīnieties ieiet pa šaurajiem vārtiem.”

(Lūkas 13:24)

Vēlins ceļinieks, kas steidzās, lai pirms saulrieta ieietu pilsētā, nedrīkstēja nekur kavēties vai apstāties. Visas viņa domas bija pievērstas vienam mērķim — ieiet pa vārtiem. Jēzus teica, ka tāda pati mērķtiecība ir nepieciešama arī kristīgajā dzīvē. Es jums rādu rakstura godību, kas ir manas valstības īstais pamats. Tā nesola laicīgu varu, un tomēr ir jūsu dziļāko ilgu un pūļu vērtā.

Es jūs neaicinu uz cīņu par varu lielā pasaules impērijā, bet tāpēc nedomājiet, ka jums nebūs jāuzvar kaujās un jāsasniedz uzvaras. Es jūs aicinu apņēmīgi cīnīties, lai jūs ieietu manā garīgajā valstībā.

Kristieša dzīve ir cīņa un ceļojums. Bet uzvaras netiek gūtas cilvēku spēkiem, jo kaujas lauks ir sirds. Cīņa, kas mums jāizcīna, vislielākā cīņa, kāda jebkad bijusi, ir pašā es uzticēšana Dieva gribai, sirds nodošana mīlestības augstākajai varai. Vecā daba, kas dzimusi no asinīm un miesas gribas, nevar ieiet Dieva valstībā. Vispirms jāatsakās no pārmantotajām nosliecēm un vecajiem ieradumiem.

[142] Tas, kas ir apņēmies ieiet garīgajā valstībā, ievēros, ka pret viņu vērsas visi neatdzimušie dabas spēki un kaislības, kuras atbalsta tumsas valstības karaspēks. Egoisms un lepnums sacelsies pret visu, kas tos atmaskos kā grēkus. Paši saviem spēkiem mēs nespēsim uzveikt šīs ļaunās vēlmes un ieradumus, kas cenšas pār mums valdīt. Mēs arī nespējam pretoties spēcīgajam ienaidniekam, kas mūs tur verdzībā. Vienīgi Kungs mums spēj nodrošināt uzvaru. Viņš vēlas, lai mēs paši valdītu pār sevi, pār savu gribu un ieradumiem, tomēr bez mūsu piekrišanas un līdzdalības. Viņš nevar darboties mūsu sirdīs. Dieva Gars darbojas ar cilvēkiem doto spēku un spēju starpniecību. Mūsu gribasspēkam jāsa-

darbojas ar Dievu.

Tomēr uzvara nav sasniedzama bez nopietnas lūgšanas un pazemības uz katra soļa. Mēs netiekam piespiesti sadarboties ar Debesu spēkiem, mums brīvi jāpakļaujas Dieva gribai. Pat ja būtu iespējams ar varu uzspiest simts reižu lielāku Dieva Gara iespaidu, tas tomēr nepadarītu jūs par Debesīm sagatavotiem kristiešiem. Ienaidnieka cietoksnis netiktu salauzts. Cilvēka gribai jānostājas Dieva gribas pusē. Paši saviem spēkiem jūs nespējat uzticēt Dievam savus mērķus, vēlmes un tieksmes, bet, ja jūs vēlaties to gribēt, tad Dievs padarīs šo darbu jūsu vietā, kaut arī būtu jāapgāž „prātojumi un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un jāuzvar visi prāti, lai tie ir Kristum paklausīgi” (2. Korintiešiem 10:5). Tad jūs gādāsiet „ar bailēm un drebēšanu, ka topat svēti. Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc sava labā prāta” (Filipiešiem 2:12, 13).

[143] Daudzus saista Kristus brīnišķā daba un Debesu godība, bet šie ļaudis atkāpjas no noteikumiem, ar kuru palīdzību šo godību iespējams sasniegt. Pa plato ceļu iet daudzi, kas nav pilnībā apmierināti ar izvēlēto taku. Viņi ilgojas salauzt grēka verdzības važas un cenšas pašu spēkiem pretoties grēcīgajiem ieradumiem. Tie raugās uz šauru ceļu un vārtiem, bet viņu

egoistiskās tieksmes, mīlestība pret pasauli, lepnums un neapvaldītā godkāre uzceļ nepārvaramu barjeru starp viņiem un Pestītāju. Atteikšanās no savas gribas, no pašu izvēlētajiem piesaistes objektiem prasa lielu upuri, kurš daudzus biedē un kura priekšā tie atkāpjas. „Daudzi vēlēties ieiet, bet nevarēs.” (Lūkas 13:24) Viņi ilgojas pēc labā, pieliek zināmas pūles, lai to sasniegtu, bet tomēr valstību neizvēlas; viņi nav nosprauduši sev mērķi to iegūt, upurējot visas lietas.

Vienīgā cerība uz uzvaru iespējama tad, ja savu gribu uzticam Dieva gribai un ik stundu dienu no dienas sadarbojamies ar Viņu. Mēs nevaram palikt tādi, kādi esam, un tomēr ieiet Dieva valstībā. Ja kādreiz sasniegsim svētumu, tad tikai atsakoties no sava es un pieņemot Kristus prātu. Lepnība un pašapmierinātība mums jāsit krustā. Vai mēs vēlamies maksāt cenu, ko no mums prasa? Vai vēlamies, lai mūsu griba būtu pilnīgi saskaņota ar Dieva gribu? Tikai tad, kad to vēlamies, Dieva pārveidojošā žēlastība var sākt darboties mūsu dzīvē.

Cīņa, kas mums jāuzņemas, ir „labā ticības cīņa” (1. Timotejam 6:12). [144] „Par to arī es cīnos, strādādams Viņa varā, kas manī darbojas ar spēku,” saka apustulis Pāvils. (Kolosiešiem 1:29)

Lielā krīzes brīdī Jēkabs apstājās un lūdza Dievu. Vi-

[145] „Sargieties no viltus praviešiem.”

(Mateja 7:15)

Kristus brīdina, ka sāks darboties viltus pravieši, kas centīsies cilvēkus novērst no šaurā ceļa un šaurajiem vārtiem. Sargieties no tiem! Lai gan tērpti „avju drēbēs”, tomēr tie ir plēsīgi vilki. Jēzus izsaka kādu pazīmi, pēc kuras viltus praviešus viegli var atšķirt no patiesajiem: „No viņu augļiem jums tos būs pazīt. Vai gan var lasīt vīnogas no ērkšķiem, vai vīģes no dadžiem?”

Viņš nesaka, ka varēsīm tos atšķirt pēc skaistām runām vai sajūsmas pilniem ticības apliecinājumiem. Tie jāpārbauda ar Dieva Vārda palīdzību. „Jāturas pie bauslības un liecības! Ja nē, tad runātam vārdam neaugsīs rīta gaisma!” (Jesajas 8:20) „Mities, mans dēls, klausīties mācības, kuras novērs no gudrības vārdiem!” (Salamana pamācības 19:27) Kādu vēsti šie skolotāji piedāvā? Vai tā māca jūs cienīt un būt Dievu? Vai tā mudina jūs pierādīt savu mīlestību, ko izjūtat pret Dievu, uzticīgi ievērojot Viņa likumus? Ja cilvēki neatzīst morāles bauslības svarīgumu, ja tie vieglprātīgi izturas pret Dieva pavēlēm, ja pārkāpj vienu no vismazākajiem baušļiem un tā māca arī citus, tad Debesīm pret viņiem nav nekādas cieņas. Tā mēs varam zināt, ka viņu apgalvojumiem nav nekāda pamata. Šādi cilvēki dara

darbus, kuriem pamatus licis tumsības valdnieks, Dieva ienaidnieks.

Ne visi, kas sauc sevi par kristiešiem, tādi ir. Kristus saka, ka daudzi, kas būs mācījuši Viņā vārdā, laika noslēgumā netiks pieņemti. „Daudzi uz mani sacīs tajā dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā vārdā neesam daudz brīnumu darījuši?” [146] Un tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis, ejiet nost no manis, jūs, ļauna darītāji.” (Mateja 7:22, 23)

Šīs personas uzskata sevi par taisnām, lai gan rīkojas kļūdaini. Apliecināt Kristu par savu Kungu un ar maldinošām metodēm veikt Viņa vārdā lielus darbus ir netaisnība. „Tie nāk pie Tevis kā tautas sapulcē un klausās Tavus vārdus, bet tos nepilda. Tie ir mīlīgi ar savu muti, bet viņu sirdis dzenas pēc mantas. Redzi, Tu esi tiem kā jauka dziesma, kā tāds, kam skaista balss, kas jauki māk spēlēt cītaru. Tādēļ tie klausās Tavus Vārdus, bet tos nepilda.” (Ecehiēla 33:31, 32)

Vārdiem, ar kuriem tikai apliecinām, ka esam Kunga mācekļi, nav nekādas vērtības. Ticība Kristum, kas glābj dvēseli, nav tāda, kāda daudziem piemīt. Tie saka: „Tikai ticiet, un jums nav jāievēro Dieva desmit baušļi.” Tomēr ticība, kas nemāca paklausīt, ir pašpaļāvība. Apustu-

lis Jānis raksta: „Kas saka, ka es esmu Viņu atzinis, bet netur Viņa baušļus, ir melis un viņā nav patiesības.” (1. Jāņa 2:4) Lai neviens nelolo cerību, ka īpaša gudrība vai brīnumainas izpausmes pierāda viņu atbalstīto ideju vai darbu patiesumu. Ja cilvēki izturas pret Dieva Vārdu ar nepietiekamu nopietnību un savus iespaidus, jūtas un kādus notikumus vērtē augstāk par dievišķo standartu, varam uzskatīt, ka viņiem gaismas nav.

Paklausība ir galvenā mēraukla, ar kuras palīdzību varam pārbaudīt Jēzus mācekļus. Desmit baušļu ievērošana pierāda, cik īsti ir mūsu mīlestības apliecinājumi. Ja mācība, kuru pieņemam, iznīcina sirdi grēku, attīra dvēseli no traipiem un nes svētuma augļus, mēs varam zināt, ka tā ir patiesība, kas saņemta no Dieva. [147] Kad mūsu dzīvē izpaužas labsirdība, laipnība, sirsnība un līdzjūtība, kad sirdis mājō prieks par taisnību; kad mēs visur paaugstinām Kristu, bet ne sevi, tad varam būt droši, ka mūsu ticība ir patiesa. „No tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus.” (1. Jāņa 2:3)

„Nams tomēr nesabruka, jo tas bija celts uz klints.” (Mateja 7:25)

Kristus vārdi dziļi aizkustināja ļaudis. Pamatpatiesību dievišķais skaistums saistīja klausītāju uzmanību, un

Jēzus svinīgie brīdinājumi skanēja kā sirdi pārbaudoša Dieva balss. Viņa vārdi bija skāruši klausītāju sevi lolo to domu un uzskatu pamatus; paklausīt Viņa mācībām nozīmētu mainīt domāšanas un rīcības ieradumus. Tā viņiem rastos nesaskaņas ar reliģiskajiem skolotājiem, jo jauna attieksme iznīcinātu visu struktūru, kuru rabīni paaudzēm ilgi bija cēlušī. Tāpēc, kaut arī ļaudis savās sirdīs atsaucās uz Viņa vārdiem, tikai nedaudzi bija gatavi pieņemt tos kā savas dzīves mērauklu.

Jēzus pabeidza kalna svētrunu ar ilustrāciju, kas apbrīnojami skaidri parādīja, cik nepieciešama ir Viņa mācību lietošana dzīvē. Pestītāja klausītāju vidū bija daudz tādu cilvēku, kas gandrīz visu savu dzīvi bija pavadījuši Galilejas ezera apkārtnē. Sēdēdami kalna nogāzē un klausīdamies Jēzus vārdos, viņi varēja vērot ielejas un aizas, kuras šķērsoja kalnu strauti, lai ieplūstu ezerā. [148] Vasarā tie bieži pilnībā izsika, atstājot vienīgi sauso un smilšaino gultni, bet, kad pār kalniem brāzās skarbas vētras, šie strauti pārvērtās nevaldāmās, mutuļojošās straumēs, kas dažkārt applūdināja ieleju, aizraujot līdzī visu, kas gadījās ceļā. Tad bieži arī zālainajā līdzenumā ārpus upes sniedzamības robežām celtās zemnieku mājas tika aizslaucītas prom. Bet augstu kalnos atradās mājas, kas bija celtas uz klints. Dažās vietās tās bija izcirstas klintī un gadsimtiem pa-

likušas vētru neskartas. Šie nami bija būvēti ar smagu darbu un pūlēm. Tos varēja sasniegt ar grūtībām, un arī apvidus nebija tik pievilcīgs kā zālainajā lidzenumā, tomēr ēkas bija būvētas uz klints, un vējš, plūdi un vētras veltīgi centās tās iznīcināt.

Jēzus sacīja, ka tas, kas pieņem Viņa vārdus par sava rakstura un dzīves pamatu, ir līdzīgs cilvēkam, kas namu būvē uz klints. Pirms vairākiem gadsimtiem praviētis Jesaja rakstīja: „Mūsu Dieva Vārds paliek mūžīgi!” (Jesajas 40:8) Apustulis Pēteris ilgi pēc kalna svētrunas, citēdams šos Jesajas vārdus, vēl piebilda: „Bet šis ir tas vārds, kas jums tapis kā prieka vēsts sludināts.” (1. Pētera 1:25) Dieva Vārds ir vienīgā nezūdošā vērtība pasaulē, īstais un patiesais pamats. „Debess un zeme zudīs, bet mani vārdi nekad nezudīs.” (Mateja 24:35)

Kalna svētrunā teiktajos Kristus vārdos ir ietverti lielie Dieva likuma un Viņa rakstura pamatprincipi. Kas uz tiem būvē savu dzīvi, tas ceļ uz Svētās Klints — Kristus. [149] Pieņemot šos vārdus, mēs sevī uzņemam Kristu, un tie, kas tā rīkojas, patiesi ceļ namu uz Viņa pamata. „Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus.” (1. Korintiešiem 3:11) „Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.” (Apustuļu darbi 4:12) Kristus, Vārds, Dieva attēls,

Viņa rakstura, likuma, mīlestības un dzīves atklāsme ir vienīgais pamats, uz kura varam būt raksturu, kas pastāvēs.

Mēs būvējam uz Kristus pamata, ja paklausām Viņa Vārdam. Ne jau tas ir taisns, kas priecājas par taisnību, bet gan tas, kas šo taisnību īsteno dzīvē. Svētums nav sajūsma, bet rezultāts tam, ka cilvēks pilnībā padodas Dievam, kā arī Debesu Tēva prāta pildīšana. Kad Israēla tauta bija uzcēlusī savu nometni pie Apsolītās zemes robežām, nepietika vienīgi ar zināšanām par šo vietu vai ar dziesmu dziedāšanu par Kānaānu. Tāpēc vien skaistās zemes viņa un eļļas dārzi nenonāktu viņu īpašumā. Patiesībā viņi varēja iegūt šo zemi, tikai to iekarojot, paklausot noteikumiem, parādot, ka viņiem ir dzīva ticība Dievam, pieņemot Viņa apsolījumus un ievērojot Kunga norādījumus.

Reliģija sastāv no Kristus teikto vārdu izpildīšanas. Tas netiek darīts tādēļ, lai nopelnītu Dieva atzinību, bet gan tāpēc, ka mēs visi, necienīgi būdami, esam saņēmuši Viņa mīlestības dāvanu. Kristus māca, ka pestīšana nav atkarīga tikai no grēku izsūdzēšanas, bet gan no ticības, kas izpaužas taisnības darbos. Jēzus sekotājiem ir ne tikai jārunā, bet arī jādarbojas. Vienīgi darbojoties veidojas cilvēka raksturs. „Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni.” (Romiešiem 8:14) [150] Dieva bēr-

ni nav ļaudis, kuru sirdis aizkustina Dieva Gars, kuri šad un tad pakļaujas tā vadībai, bet tie, kurus Dieva Gars vada.

Varbūt arī tu vēlies kļūt par Kristus sekotāju, bet nezini, kā sākt? Varbūt vēl esi tumsā un nezini, kā atrast gaismu? Seko tai gaismai, kas tev ir! Apņemies paklausīt tam, cik daudz tu no Dieva Vārda jau zini! Viss Viņa spēks un dzīvība ir šajā Vārdā. Pieņem ticībā Viņa Vārdu, un tu saņemsi spēku tam paklausīt. Sekojot jau piešķirtajai gaismai, tu iegūsi arvien lielāku gaismu. Būvējot uz Dieva Vārda pamata, tu veido savu raksturu, kas ir līdzīgs Kristus raksturam.

Kristus, šis patiesais pamats, ir Dzīvs Akmens. Viņa dzīvība tiek piešķirta visiem, kas būvē uz Viņa pamata. „Uzceliet no sevis pašiem kā no dzīviem akmeņiem garīgu namu.” (1. Pētera 2:5) „Viņā visa celtne, kopā saīsta, aug par svētu templi Tam Kungam.” (Efeziešiem 2:21) Akmeņi un pamats kļūst par vienu veselumu, jo tajos plūst kopīga dzīvība. Celtne kļūst nesagraujama un nesatricināma, jo

*„Tas, kas dalās savā dzīvē ar Dievu,
Kopā ar Viņu visur izdzīvo.”*

(Viljams Vēdsvērts)

Katra celtne, kas nebalstās uz Dieva Vārda pamata, ir lemta sabrukšanai. Tie, kas līdzīgi jūdiem Kristus

dienās ceļ uz cilvēku ideju, uzskatu, pieņemtās kārtības, ceremoniju vai jebkuru darbu pamata, ko var veikt neatkarīgi no Kristus žēlastības, būvē savu raksturu uz plūstošām smiltīm. [151] Stipras kārdinājumu vētras smilšaino pamatu aizslaucīs prom, mūža krastmalā no ēkas atstājot tikai gruvešus.

„Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: „.. Es padarišu tiesu par lietu mērauklu un taisnību par atsvaru; krusa aizraus melu aizsegu, un ūdensplūdi aizskalos viņu paslēptuvi.”” (Jesajas 28:16, 17)

Bet šodien vēl žēlastība lūdz grēcinieku: „Tik tiešām, ka Es dzīvoju,” saka Dievs Tas Kungs, „man nav prieka par bezdievja nāvi, bet gan par to, ka bezdievis atgriežas no sava ļaunā ceļa un dzīvo. Atgriezies, jel atgriezies no saviem ļaunajiem ceļiem! Kāpēc tu gribi mirt ..?” (Ecehiēla 33:11) Tās Būtnes balss, kura, raudzīdamās uz mīlo pilsētu, pauda dziļas sirdssāpes, vēl šodien uzrunā ietiepīgos un izsaucas: „Jeruzāleme, Jeruzāleme, tu, kas nokauj praviešus un akmeņiem nomētā tos, kas pie tevis sūtīti, cik reižu Es esmu gribējis tavus bērņus pulcināt ap sevi, kā vista pulcina zem spārniem savus cālīšus, bet jūs negribējāt. Redziet, jūsu nams būs atstāts ..” (Lūkas 13:34, 35) Jeruzalemē Jēzus saskatīja visas tās pasaules simbolu, kas attiecās no Viņa žēlastības un to noraidīja. Viņš raudāja par tevi,

ak, cietā sirds! Pat tad, kad Jēzus kalnā lēja asaras par Jeruzalemes likteni, šī pilsēta tomēr varēja nožēlot un izvairīties no soda. Dieva dāvana vēl arvien gaidīja, lai to pieņemtu. Jēzus ar tevi, sirds, vēl joprojām runā mīlestības pilnā valodā: „Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar mani.” (Atklāsmes 3:20) „Redzi, tagad ir vislabvēlīgākais laiks, redzi, tagad ir pestīšanas diena.” (2. Korintiešiem 6:2)

[152] Tu būvē uz smiltīm, ja ceri pats uz sevi. Bet vēl nav par vēlu izvairīties no briesmām, kas tuvojas. Bēdz uz drošo pamatu, pirms izceļas vētra! „Tā saka Dievs Tas Kungs: „Redzi, Es lieku Ciānā pamatakmeni, izraudzītu akmeni, dārgu stūra akmeni, kas klintij līdzīgi pamatots; kas tic, nepaliks kaunā!” (Jesajas 28:16) „Griezieties pie manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali! Jo vienīgi Es esmu Dievs, un cita nav neviena!” (Jesajas 45:22) „Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar savas taisnības labo roku!” (Jesajas 41:10) „... jūs nepaliksiet kaunā, nedz arī par apsmieklu mūžīgi mūžam.” (Jesajas 45:17)

